Jude Deveraux

TENTAȚIE

Jude Deveraux

TENTAŢIE

TEMPTATION

Traducere:
DIANA SAICOVICI

EDITURA LIDER:

1

New York, 1909

Doamnelor şi domnilor, în concluzie…

Sala fu străbătută de un murmur amuzat, pentru că erau foarte puţini bărbaţii care veneau la conferinţele ţinute de Temperance O'Neil. Nu puteau suferi să audă adevărul spuselor ei, nu le plăcea să li se spună şi să vadă ce făcuseră familiei americane.

— Lupta trebuie să continue, abia am început să atacăm cu adevărat această problemă, şi nu trebuie să dăm înapoi. Trebuie să mergem mai departe!

Cu aceste cuvinte, Temperance coborî treptele estradei şi lăsă capul în piept, astfel încât nu se mai vedea din toată făptura ei decât roata uriaşă a pălăriei. Într-o clipă, femeile se ridicară în picioare şi începură să aplaude. Temperance ridică privirea şi le trimise un zâmbet cuceritor, apoi, cu paşi mărunţi, modestă, coborî de pe scenă.

— Ai fost minunată, spuse Agnes Spinnaker, punându-şi mâna micuţă pe umărul lui Temperance. Ca întotdeauna de altfel.

— Să sperăm că o să aibă efectul scontat, spuse îndepărtând uşor cortina cu o mână ca să

observe reacţia sălii. Erau încă în picioare, aplaudând cu putere.

— Trebuie să te întorci pe scenă, îi spuse Agnes destul de tare ca să acopere zgomotul mulţimii. Aşteaptă să le mai spui ceva. Ai ceva pregătit?

— Da, am pregătit ceva, încuviinţă Temperance scoţând acele lungi de la pălărie. Ţine-le tu, te rog, nu vreau să rănesc pe cineva.

— Ce ai de gând să faci?

— O să vezi, zise Temperance şi, împingând cortina la o parte, îşi făcu apariţia pe scenă.

Urcă din nou pe cutia scundă care susţinea podiumul şi aşteptă să se potolească aplauzele; mai aşteptă apoi câteva secunde în sala care amuţise. Nu se aşezase nimeni, toate cele aproximativ trei sute de femei rămăseseră în picioare, gata să izbucnească din nou în ropote de aplauze; erau gata să primească cu aplauze, orice ar fi venit din partea lui Temperance.

În tăcerea acum deplină, Temperance privi înspre pupitrul de stejar din faţa ei ca şi cum ar fi avut dinainte note şi s-ar fi pregătit să citească din ele.

Apoi, repede, apucă borul pălăriei şi o aruncă în sală, făcând-o să zboare în rotocoale din ce în ce mai sus deasupra capetelor femeilor. Toţi ochii urmăreau fascinaţi pălăria, una dintre pălăriile ei, una dintre pălăriile lui Temperance.

Pălăria ateriză lângă rândul din spate şi vreo şase femei se repeziră să o prindă. În curând se încăierară, cu fustele alunecate mai sus de glezne şi pantofii în aer. Se auzi apoi un ţipat ascuţit şi o tânără Inimoasă se desprinse din învălmăşeală, fluturând pălăria ca pe un steag câştigat în bătălie.

Într-o clipă mulţimea fu cuprinsă de frenezie: aplaudau, strigau, băteau din picioare; se auziră chiar şi fluierături.

Temperance coborî de pe estradă, flutură mâna spre tânăra femeie din fundul sălii care ţinea strâns pălăria cucerită şi părăsi grăbit scena.

— Temperance, spuse Agnes, ai fost extraordinară. Extraordinară, nu m-aș fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Ai idee cam câte au venit? întrebă Temperance, arătând spre uşa de la culise, în timp ce se îndrepta vioaie spre cabina ei.

— Nu prea multe. Sau nu la fel de multe ca data trecută. După evenimentele de săptămâna trecută, oamenii se tem să nu fie răniți.

Ajunsă în cabină, Temperance se aplecă să deschidă o cutie de pălării de pe podea şi avu un rictus. Era conştientă că aceste reprezentaţii erau de folos cauzei şi numai Dumnezeu ştia că avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi, dar nu îi plăcea ca oamenii să aibă de suferit.

— Ce înţeleaptă ai fost că ţi-ai adus încă o

pălărie. Presupun că ai plănuit gestul de la sfârşit.

— Bineînţeles, răspunse Temperance. Agnes avea un suflet bun şi îi era de ajutor, dar nu avea pic de imaginaţie. Willie e în sală?

— O, da. Ştii doar că şi-ar da şi viaţa pentru tine.

— Mda. Să sperăm că o să reuşească să mă scoată repede de aici în seara asta. Astăzi a venit mama cu vaporul. Nu ne-am văzut de trei luni întregi!

— Sunt sigură că se va bucura foarte mult să te revadă. Arăţi minunat.

Temperance îi zâmbi femeii ti timp ce îşi aranja pălăria de rezervă în oglindă. Ziarele pretindeau că Temperance era înconjurată de femei simple tocmai ca să se evidenţieze prin contrast. Când mama ei citise comentariul ăsta, zâmbise şi spusese: „Dare cineva care să nu pălească în comparaţie cu tine, draga mea? ’

Amintirea o făcu să-şi zâmbească în oglindă. Îi lipsise atât de mult mama în ultimele luni. Îi lipsise să găsească pe cineva când se întorcea acasă, cineva care să o asculte povestind despre escapadele şi triumfurile de peste zi. Cu riscul de a o speria, Temperance îi povestea tot ce i se întâmpla. „Semeni atât de mult cu tatăl tău, draga mea”, obişnuia să spună Melanie O’Neil cu vocea ei calmă, uşor tremurată.

Tatăl lui Temperance, iubitul soţ al lui Mellie O’Neil, murise când fiica lui nu avea decât paisprezece ani. Aşa puţini însă, fuseseră de-ajuns ca să-i insufle lui Temperance flacăra de care avea nevoie ca să lupte pentru drepturile femeilor în toţi cei cincisprezece ani de la moartea tatălui său..

— Ce zici? întrebă Temperance, întorcându-se spre Agnes. Sânt prezentabilă?

— O, da, răspunse Agnes, strângând la pieptul ei firav programul conferinţei din seara aceea. Arăţi minunat.

— Şi tu la fel, spuse Temperance şi o sărută pe obraz.

Îmbujorată, Agnes îşi privi încălţările. Era una dintre

„femeile abandonate” ale lui Temperance, cum le numeau ziarele. Cu ani în urmă, Agnes fugise cu un tânăr atrăgător, ca să afle mai apoi că omul era căsătorit. O părăsise auzind că tatăl ei o dezmoştenise pentru că plecase fară încuviinţarea lui. Când o găsise Temperance, se hrănea din ce găsea prin gunoaie şi avea pielea toată o rană ca urmare a hranei sărăcăcioase şi a frigului. Aşa cum făcuse cu sute de alte femei, Temperance îi găsise de lucru în culise la Kirkland Auditorium. Prin urmare, Agnes ar fi trecut prin foc pentru Temperance.

— Nu e pălăria aceea, nu? şopti Agnes,

uitându-se la pălăria uriaşă pe care Temperance şi-o potrivea pe cap. Era din fetru negru, cu trandafiri roşii pe margini, iar o împletitură purpurie se învârtejea în jurul borurilor. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse Agnes vreodată.

— Nu, zise Temperance zâmbind şi îşi propuse să-i cumpere o pălărie M Agnes. Pălăria aceea a păstrat-o primarul. Cred că a prins-o în cui în birou şi aruncă în ea la ţintă.

Chipul lui Agnes se schimonosi de furie:

— O să…

— Era doar o glumă, protestă Temperance repede. Am auzit că ţine pălăria într-o cutie de sticlă la el acasă, la loc de onoare.

Trăsăturile lui Agnes se destindeau cu fiecare cuvânt.

— Aşa şi trebuie. Toată lumea spune că n-a fost reales decât datorită istoriei cu pălăria.

— Poate că ai dreptate. Gata, am potrivit-o. Deschise uşa cabinei şi făcu câţiva paşi pe culoar. Pe luna viitoare, strigă alergând spre ieşire.

Câteodată Temperance şi-ar fi dorit ca incidentul cu primarul şi pălăria să nu se fi întâmplat niciodată, chiar dacă se dovedise favorabil pentru amândoi. Îşi dorea însă uneori să nu fie nevoită să apară în public cu o pălărie mare cât o roată de trăsură pe cap.

Dar, aşa cum îi spusese şi mamei sale, dacă acest lucru ajuta cel puţin o femeie să iasă dintr-o situaţie insuportabilă, merita efortul.

Şi pălăriile ei fuseseră de ajutor multor femei. Sau cel puţin faptul că îi recunoscuseră pălăriile le ajutase. Cu aproape şapte ani în urmă, pe când Temperance nu avea decât douăzeci şi doi de ani, îl întâlnise prima dată pe primarul New York-ului şi îl întrebase arogant ce avea de gând să facă cu casa Milion. Cu o săptămână în urmă, clădirea de raport[1] cu patru etaje se prăbuşise peste şaptesprezece femei şi copii, strivind patru dintre ei.

Primarul, obosit şi nemulţumit, aruncase o privire către pielea frumoasă şi ochii de un verde închis ai domnişoarei Temperance şi hotărâse că trebuie să fie una dintre acele femei bogate care se implică în probleme sociale până când îşi găseşte un bărbat la fel de bogat cu care să se mărite.

Erau câţiva reporteri de faţă, şi primarul o privise şi spusese:

— Dacă reuşeşti să găseşti o soluţie înaintea mea fără ajutorul banilor familiei, atunci eu, adăugase, încercând sa dea o nuanţă comică la ceea ce devenise un interogatoriu inchizitorial, atunci eu… — Ezitase – promit că îţi mănânc

---

1 Casă sau imobil care aduce venit proprietarului prin închiriere (n.r.).

pălăria.

Desigur că nu se aşteptase ca cineva să-i ia provocarea în serios, cu atât mai puţin făptura fermecătoare căreia i-o adresase. Avea să fie surprins. Se întâmplase ca presa să nu aibă altă poveste demnă de atenţie în momentul acela, aşa că ziariştii aflaseră numele celor implicaţi şi trântiseră istoria pe prima pagină a tuturor gazetelor din America.

Temperance, abia ieşită de pe porţile liceului de fete, nu era pregătită pentru agitaţia care se stârnise, dar, sub presiunea evenimentelor, reuşise să-i facă faţă. Acceptase provocarea.

Şi întrecerea începuse.

Primarul încercase să-i convingă pe cei de care fusese ales să ridice o altă clădire pe locul celei dărâmate, însă ei, râzând, ezitaseră. Nu aveau prea multă simpatie pentru primar, le plăceau însă fotografiile cu frumoasa domnişoară O'Neil.

Mai târziu, Temperance recunoscuse că nu ar fi reuşit să Iacă ce făcuse fără ajutorul primarului, dar că era meritul oraşului New York, care se strânsese în jurul ei gata să-şi ofere serviciile. Oamenii veneau şi se ofereau să lucreze ca voluntari în timpul liber; magazinele au pus la dispoziţie materialele de construcţie. Se lucra, cu lanterne şi becuri, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, astfel că, în douăzeci şi şase de zile şi jumătate, o nouă

clădire cu apartamente se ridica pe locul celei dărâmate.

Câţiva consilieri şireţi îi sugeraseră primarului cum ar putea întoarce situaţia în favoarea lui, arătându-se în acelaşi timp mai omenos; venise aşadar la tăierea panglicii cu un şervet la gât şi un cuţit şi o furculiţă de un metru. Făcuse fotografii în care mima că intenţionează să mănânce pălăria lui Temperance.

Spumegând de furie, dar cu zâmbetul pe buze, primarul gândea că el o să râdă până la urmă, pentru că îi prezentase actele clădirii domnişoarei Temperance şi îi spusese că are voie să aleagă noii chiriaşi şi să conducă locul cum crede ea de cuviinţă. Să vadă şi ea ce greu e să ai în grijă o clădire într-un cartier sărac, îşi spusese, zâmbind la gândul belelelor care o aşteptau.

Însă pentru Temperance, gestul primarului marcase începutul unei vieţi dedicate unui singur scop. Umpluse clădirea cu femei abandonate de bărbaţi şi le sugerase modalităţi de întreţinere, pentru ele şi copiii lor. Se folosise de frumuseţe, de renumele abia cucerit, de banii pe care îi lăsase tatăl ei – de toate mijloacele de care dispunea şi pe care le putea utiliza – pentru a le găsi acestor femei mijloace să se întreţină.

Era deja un nume bine cunoscut când îşi sărbătorise a douăzeci şi treia aniversare şi

oriunde mergea prin New York, era bine primită. Câteodată, bărbaţii nu voiau să o vadă, căci vizitele domnişoarei O'Neil costau bani, însă Temperance învăţase că femeile erau cele care deschideau uşile care duceau la bărbaţii cu bani – şi femeile erau întotdeauna dispuse să o ajute.

La ieşire o aştepta Willie şi, văzându-l, Temperance scoase un suspin. Întotdeauna se găsea un Willie în viaţa ei, un tânăr care o privea cu ochi mari, adoratori, implorând privilegiul de a fi lăsat să-i ducă umbrela. Dar, după trecerea câtorva ani, sau poate doar un an, când tânărul înţelegea în cele din urmă că Temperance nu avea de gând să se mărite cu el, plecă să se însoare cu o fată al cărei tată era comerciant şi făceau copii. Temperance auzise de curând că primul „Willie" avea copii care mergeau la şcoală în clasa a treia.

În afară de Willie, mai aşteptau afară vreo zece fetiţe, toate cu capul întors spre Temperance, eroina lor. Vreo două dintre cele mai mărişoare purtau pe cap pălării la fel de mari ca cea a lui Temperance. Scoaseră ţipete ascuţite la vederea ei şi întinseră fotografiile care o reprezentau şi pe care le cumpăraseră cu câţiva cenţi – un mărunt obol la finanţarea proiectelor lui Temperance.

Compunându-şi un zâmbet, tânăra coborî treptele şi începu să semneze autografe, în timp

ce fetele îi spuneau cât de mult îşi doresc să fie ca ea când vor fi mari.

De obicei îi făceau plăcere asemenea momente, dar în seara asta nu-şi dorea decât să ajungă cât mai repede acasă să-şi vadă mama. Nu ar fi putut spune de ce, dar de data asta îi fusese dor de ea mai mult ca de obicei şi de-abia aştepta să se aşeze lângă ea, să-şi scoată pantofii şi să-i povestească tot ce se întâmplase în aceste trei luni de absenţă.

Willie îşi făcu drum printre fete şi ajunse lângă ea.

— Poţi să mă scoţi de aici? şopti Temperance. Vreau să ajung acasă cât mai repede.

— Orice vrei tu, răspunse Willie tot în şoaptă, şi nu exagera.

Ca şi Agnes, şi-ar fi dat viaţa pentru Temperance. Adevărul este că doar în seara precedentă îi cumpărase un inel de logodnă şi avea de gând să o ceară de nevastă duminică.

Câteva clipe mai târziu, Willie chemă o trăsură şi goni fetele ca să o poată ajuta pe Temperance să urce. Ajunsă înăuntru, aceasta se lăsă să cadă pe speteaza canapelei şi închise ochii.

Greşeală. În câteva secunde, Willie îi săruta mâna şi îi promitea dragoste veşnică.

Ar fi vrut să-i spună „nu în seara asta, Willie”. Dar nu făcu decât să-şi retragă mâna şi să îl roage să spună vizitiului să meargă mai repede.

Willie mai trecuse de multe ori prin astfel de situaţii, aşa că ştia că daca ar insista ar supăra-o pe Temperance. Şi mânia lui Temperance era ceva ce nu dorea să îl vizeze pe el. După ce dădu instrucţiuni vizitiului (şi îşi vărsase frustrările pe bietul om) se întoarse lângă Temperance şi o privi fix o vreme. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Avea părul des, de un castaniu întunecat, pe care încerca să-l îmblânzească, fără succes, cu oricâte agrafe folosea, oricât încerca să-l răsucească. Cocul ridicat sub pălăriile ei uriaşe se răzvrătea şi scăpa.

Ochii ei aveau culoarea celui mai pur smarald, pielea părea de porţelan, buzele erau roşii ca…

— Mama trebuie să sosească astăzi, spuse Temperance, smulgându-l pe Willie din reverie. Ajunsese să urască privirea aceea de căţeluş. Nu am văzut-o de trei luni.

Îi plăcea vocea ei, mai ales când i se adresa numai lui.

— Eşti o sfântă, spuse el. Renunţi să-ţi întemeieri o familie pentru a o îngriji pe biata ta mamă. E foarte norocoasă să aibă o asemenea fiică. Deplânge încă moartea tatălui tău?

— În fiecare clipă. Nu există bărbat pe lume care să-i semene, spuse Temperance cu convingere, privind pe geam la străzile întunecate ale New York-ului.

Mai aveau oare mult de mers?

Parcă trecuseră ore până au ajuns în Greenwich Village şi în faţa casei ei din piatră cafenie. Fără prezenţa mamei ei, însă, gândi Temperance, nu se simţea acasă între zidurile ei. Fără prezenţa lui Melanie O'Neil, nu era decât o îngrămădire de pietre.

Când trăsura opri în cele din uimă în faţa casei şi observă că luminile erau aprinse, Temperance surâse. Mama ei era acasă! Avea atâtea să-i spună… Se mândrea cu multe isprăvi în ultimele trei luni, dar se gândea mereu la ce îi mai rămânea de făcut. Să se implice oare în proiectul acela din West Side? Era atât de departe, trebuia să traverseze tot parcul. Cineva sugerase să-şi cumpere o maşină cu care să meargă prin oraş. Să fie o idee bună?

Erau multe lucrurile pe care Temperance voia să i le spună mamei sale. Săptămâna următoare avea programate şase întâlniri cu politicieni şi ziarişti, la care se adăugau patru prânzuri cu bărbaţi-cu-bani, bărbaţi care puteau fi convinşi să finanţeze cumpărarea a încă unei case de raport.

Adevărul este că Temperance se simţea câteodată atât de copleşită de ceea ce devenise viaţa ei, încât nu-și dorea decât să-şi lase capul în poala mamei sale şi să plângă.

Dar acum mama ei era acasă şi Temperance

avea în sfârşit pe cineva cu care să vorbească..

— Noapte bună! spuse ea peste umăr după ce sărise, efectiv din trăsură fară să îi lase timp lui Willie să o ajute.

Alergă pe scări, sărind câte două trepte deodată şi deschise uşa casei.

Şi în holul de la intrare, sub candelabrul de cristal, se afla Melanie O'Neil, îmbrăţişată strâns de un bărbat. Se sărutau.

— O, draga mea Temperance, spuse Mellie, desprinzându-se din braţele bărbatului. Nu voiam să afli înainte să am timp să-ţi explic. Noi…

Bărbatul, înalt, frumos, cu părul cărunt, înaintă puţin, cu mâna întinsă, şi zâmbi.

— Mama ta şi cu mine ne-am căsătorit în Scoţia. Sunt noul tău tată. Şi sunt sigur că te vei bucura să auzi că, poimâine, plecăm toţi trei în Highlands.

2

Temperance reuşi să facă faţă cinei. Bărbatul, străinul acesta, şedea în capul mesei – pe locul tatălui ei –, râdea şi pălăvrăgea ca şi cum era de la sine înţeles că atât noua sa soţie, cât şi fiica acesteia aveau să-şi facă bagajele şi să meargă cu el la Edinburgh. Pe tot timpul cinei, bărbatul nu a încetat să laude virtuţile respectivului oraş.

Făcându-i cu ochiul şi chiar atingând într-un rând mâna lui Temperance, îi spusese că îi va găsi un soţ fără întârziere.

— Nu ştiu ce e cu bărbaţii americani, spuse Angus McCairn, cu un zâmbet. Arăţi încă bine şi, chiar dacă cei mai mulţi găsesc că eşti cam trecută, sunt sigur că îţi vom găsi pe cineva.

— Chiar aşa? întrebă calm Temperance, privindu-l cu ură.

El nu păru să observe.

— Şi o să te îngrăşăm cu came de vită scoţiană. Eşti cam subţire pentru gustul bărbaţilor din Highlands. O să ne simţim grozav împreună. Atâta vreme cât o am alături pe scumpa mea soţie, cum am putea fi nefericiţi?

Temperance se uită la mama ei care şedea la celălalt capăt al mesei, dar Melanie O'Neil ţinea capul aplecat, se juca cu furculiţa în farfurie şi ocolea privirea fiicei sale.

— Domnule McCairn, spuse Temperance rar şi răspicat, ca să fie sigură că el nu va pierde niciun cuvânt. Până atunci nu dăduse semne că ar auzi şi altă voce în afară de a lui. Nu ştiu ce vi s-a spus despre mine, dar este evident că ştiţi foarte puţin. Ochii ei se îndreptară sfredelitor spre creştetul mamei, aplecat temător peste farfurie. Cum ai putut să faci una ca asta? ar fi vrut să strige. Crezuse că pe lângă legătura de sânge între ele două exista o prietenie.

Temperance încerca acum să se calmeze şi întoarse privirea spre acest bărbat solid care părea atât de nepotrivit printre bibelourile delicate pe care mama ei le colecţiona cu plăcere.

— Domnule McCairn, eu…

— Poţi să-mi spui tată, o întrerupse el, zâmbindu-i cald. Ştiu că nu mai eşti la vârsta la care te pot lua să călăreşti ponei, dar găsim noi ceva. Se uită spre noua lui soţie pentru a gusta împreună gluma pe care o făcuse, dar Melanie ajunsese aproape cu nasul în farfurie.

Temperance trebui să-şi descleştеze pumnii. Dacă omul ăsta va mai face vreo referire la vârsta ei, o să-i verse toată tava cu varză de Bruxelles în cap.

Însă ultimii opt ani şi-i petrecuse ţinând piept unor astfel de bărbaţi dificili şi rareori îşi pierduse calmul.

— Poate că este cam devreme pentru o asemenea familiaritate, însă ceea ce vreau să spun este că îmi este imposibil să mă mut în Scoţia.

— Imposibil? se miră el, cu un foarte perceptibil accent scoţian, plimbându-şi privirea de la Temperance la mama ei şi înapoi. Cum adică să nu se poată? Doar eşti fiica mea.

Temperance desluşea fulgere în ochii lui albaştri. Fulgere de mânie. De dragul mamei sale

era poate mai bine să-şi stăpânească furia.

— Am de lucru aici, spuse încet, aşa că nu pot pleca din New York. Dar dacă mama trebuie să plece… Ajunsă în acest punct, se înecă şi se uită din nou spre creştetul mamei.

Melanie scoase o batistă din mânecă şi o duse la ochi, dar nu ridică privirea să o întâlnească pe a fiicei sale.

— Uite ce-ai făcut acum! exclamă tare Angus McCairn. Ai supărat-o. Haide, haide, Mellie, nu plânge. Nu a vrut. Bineînţeles că o să vină cu noi. O fată stă întotdeauna cu mama ei până la căsătorie, şi cum ea este deja destul de bătrână, s-ar putea să nu o pierzi niciodată.

La aceste cuvinte, Temperance sări în picioare.

— Mamă! Cum ai putut să te măriţi cu bădăranul ăsta?! Nu puteai să te limitezi la o aventură cu băiatul de la băcănie?

Când Angus McCairn se ridică la rândul lui în picioare, Temperance îşi spuse că nu mai văzuse pe nimeni atât de furios. Dar nu dădu înapoi nici când el ridică braţul şi fu sigură că o va lovi. Mai avusese de a face cu bărbaţi furioşi când le spunea părerea ei despre răul pe care îl făceau familiilor lor.

— În biroul meu, spuse cu răsuflarea tăiată. Între noi doi. Nu vreau să o supăr pe mama ta.

— Mama e o femeie în toată firea şi, din moment ce ea a creat această situaţie imposibilă,

cred că ar trebui să participe.

Angus se clătina de furios ce era, iar când arătă cu degetul spre uşa sufrageriei tremura de-a binelea.

— Du-te, spusese şoptit, du-te.

Temperance o privi pe mama ei şi observă că plângea în hohote. Nu o încercă însă niciun sentiment de compasiune: o trădase persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume.

Temperance se întoarse şi părăsi încăperea, dar, ajunsă în holul de la intrare, se opri. Nu avea de gând să între în biroul tatălui ei şi să se poarte ca şi cum ştia că de acum înainte camera aceea era a... a lui.

Angus trecu pe lângă ea, deschise brusc uşa de la bibliotecă, apoi se dădu la o parte să o lase să între. Nu-i trebuiră decât trei paşi ca să traverseze încăperea, apoi se aşeză în scaunul din piele verde care era dintotdeauna scaunul tatălui ei.

— Acum putem vorbi, spuse, cu coatele rezemate de braţele sculptate ale scaunului, cu degetele arătătoare îndreptate în sus şi privind-o cu duşmănie.

Temperance hotărî că situaţia impunea o abordare mai subtilă.

— Domnule McCairn, spuse încet şi aşteptă să fie corectată. Ceea ce nu se întâmplă.

Temperance se aşeză pe scaun, de cealaltă

parte a biroului.

— Nu cred că vă daţi seama ce presupune viaţa pe care o am, cine sunt şi ce fac, spuse schiţând un zâmbet modest. Apoi îşi lăsă capul să cadă într-un fel care de obicei îi făcea pe bărbaţi să sară în picioare şi să-i aducă ceva. Dar când ridică din nou privirea spre McCairn, observă că el nici nu se clintise, iar ochii lui erau plini de mânie. Îi zâmbi. Sunt sigură că sunteţi o persoană minunată, altfel mama nu s-ar fi căsătorit cu dumneavoastră şi mă doare gândul că o să-i duc dorul…

Temperance trebui să facă o pauză ca să nu se sufoce la gândul că mama ei ar putea să plece pentru totdeauna.

— O să-mi lipsească, dar nu pot părăsi New York-ul, continuă. Oamenii au nevoie de mine aici.

Angus nu spuse nimic câteva momente, mulţumindu-se să o privească. Nu avea de gând să-i spună că în seara aceea se ascunsese în sala unde îşi ţinea ea discursul şi auzise tot ce spusese. Niciodată, la cei şaizeci şi unu de ani ai săi, Angus nu fusese mai dezgustat. Faptul că o femeie, orice femeie, ţinea un discurs în faţa unei săli era în sine un act împotriva firii, cu atât mai mult cu cât lucrurile pe care le spunea erau cu adevărat revoltătoare. Le încuraja pe femei să-şi câştige existenţa. Le spunea că nu trebuie

să depindă de ceea ce le dau bărbaţii şi că ele, femeile, trebuie să găsească o modalitate care le-ar permite să nu mai aibă nicicum nevoie de bărbaţi. „Decât ca mijloc de a avea copii”, spusese, iar sutele de femei din asistenţă râseseră şi o ovaţionaseră zgomotos. Toate femeile acelea nu aveau familii de care să aibă grijă? se întrebase Angus. Cum de sunt lăsate să colinde oraşul noaptea târziu şi să asculte astfel de îndemnuri la revoltă?

Iar acum se afla în faţa lui, încercând să îl convingă că ceea ce făcea ea pentru bietele femei era ceva ce el ar putea accepta. Din punctul lui de vedere, făcea un mare serviciu New York-ului luând-o de acolo.

— Poţi să încetezi cu rolul ăsta, spuse el după o vreme.

— Poftim?

— Am petrecut trei luni cu încântătoarea ta mamă şi ai fost singurul subiect de discuţie în tot acest răstimp. Ştiu tot ce se poate şti despre aşa-zisa ta muncă. Ştiu că baţi mahalalele şi bagi zâzanie între oameni pe care Dumnezeu i-a unit. Ştiu cu ce te ocupi, domnişoară, şi mă bucur să pot spune că toate astea s-au sfârşit acum. Ne vei însoţi pe mine şi pe mama ta în Scoţia şi asta este hotărârea mea definitivă.

Lui Temperance nu-i venea să creadă ce aude.

— E o ameninţare? întrebă cu voce sugrumată.

Nu ştie nimic despre oamenii pe care îi cunosc. Despre…

Angus râse zgomotos, în batjocură.

— Din câte înţeleg, nu ai de partea ta decât o mână de femei care au fost părăsite pe bună dreptate de bărbaţii lor. Cât despre oamenii importanţi, după cum am aflat de la mama ta, până şi primarul ar fi bucuros să-ţi plătească biletul de plecare.

Era aşa de aproape de adevăr, încât Temperance avu impresia că furia pe care o simţea o va face să explodeze. Se ridică şi se aplecă peste birou.

— Sunt o femeie în toată firea şi nu o să-mi spună nimeni ce să fac. Mai degrabă mor de foame decât să trăiesc în preajma ta.

— Asta te şi aşteaptă, pentru că de la mine nu o să primeşti niciun ban, replică liniştit, fără să se ridice, fără să-şi ia degetele de sub bărbie.

Temperance se dădu câţiva paşi înapoi.

— Nu ştiu cu cine îţi închipui că ai de-a face, dar te asigur că nu mă interesează câtuşi de puţin banii. Am banii mei şi…

— Nu, spuse Angus blând. Banii tăi sunt de fapt banii mamei tale, iar ea este acum soţia mea, ceea ce înseamnă că sunt de fapt ai mei.

Câteva clipe Temperance nu era în stare decât să-l privească, amuţită. Dacă ar fi fost o fată naivă de optsprezece ani şi ar fi ştiut mai puţine

despre cum merg treburile lumii, i-ar fi răspuns mândră că nu are nevoie de bani, i-ar fi întors spatele şi ar fi părăsit încăperea. Dar Temperance ştia prea bine cât de greu este pentru o femeie să se descurce fară bani. Şi, în plus, cum va continua să-i ajute pe alţii dacă trebuia să lucreze cincizeci de ore pe săptămână în vreun magazin pentru femei sau oriunde altundeva?

— Te-ai căsătorit cu mama ca să obţii banii pe care ni i-a lăsat tata, spuse ea încet.

La aceste cuvinte, Angus îşi pierdu calmul. Sări în picioare, se făcu roşu de furie şi, aproape sufocat, o vreme nu reuşi să rostească niciun cuvânt.

Când vorbi în cele din urmă, vocea îi tremura:

— Vom trăi toţi trei din ce câştig eu, spuse, şi i se auziră măselele scrâşnind. Mi-am lăsat slujba pentru câteva săptămâni pentru a-i acorda fiicei soţiei mele onoarea de a o însoţi. Aş fi putut foarte bine să trimit o scrisoare prin care să îţi ordon să vii în Scoţia.

Temperance pufni:

— Şi îţi închipui că aş fi dat ascultare unei asemenea scrisori?

— Nu, răspunse el, cu o căutătură cruntă. Am auzit destule de la draga ta mamă ca să îmi fac o părere despre ce fel de femeie eşti. Nu-i de mirare că niciun bărbat nu te vrea de nevastă.

— Niciun bărbat... începu Temperance, dar se opri. Nu avea de gând să-i spună acestui bărbat câţi pretendenţi refuzase. Dacă ar fi păstrat toate inelele de logodnă care îi fuseseră oferite, ar fi putut deschide o bijuterie.

— Să mă fac înţeles, reluă Angus. Nu ai decât două opţiuni: fie ne însoţeşti în Scoţia pe mama ta şi pe mine, fie rămâi aici, în New York. Dacă rămâi aici, nu vei avea nici bani, nici casă, pentru că s-ar putea să o vând.

— Nu poţi face asta! Este casa tatălui meu!

— Tatăl tău e mort de cincisprezece ani. Biata ta mamă a fost singură în tot acest timp. Ani de zile ţi-a dedicat viaţa ţie, aşa că acum e timpul să aibă parte de puţină fericire.

— Şi tu o vei face fericită? zise Temperance dispreţuitor. Nici nu te compara cu tata. Eşti...

— Nu ştii nimic despre mine, respinse el remarca. Şi acum, ce alegi? îţi faci bagajele sau preferi să rămâi?

Temperance nu ştia ce să spună. Înăuntrul ei se războiau mândria şi raţiunea şi fantasmele a tot ceea ce văzuse în toţi aceşti ani de când se ocupa de femei fară posibilităţi.

Mânia lui Angus se îmblânzi oarecum în timp ce o privea scrutător.

— Haide, înţelege, ştiu că totul a venit prea burse pentru tine, dar nu sunt atât de aspru pe cât par acum. O să ai timp să mă cunoşti. Nu îţi

iau niciun ban. Vor rămâne în păstrare până când te măriţi, moment în care soţul tău va intra în posesia lor. Vocea lui deveni şi mai binevoitoare. Sunt un om drept aşa că voi avea grijă să ai o mică rentă cu care să-ţi cumperi ce vrei.

Era mai mult decât putea Temperance să îndure. Era ca şi cum, într-o singură seară, ar fi trecut de la statutul de femeie care ajută femeile strâmtorate la condiția uneia dintre ele.

— Şi munca mea? reuşi să îngaime.

Angus alungă întrebarea cu un gest.

— Atâta vreme cât vei sta cu mama ta şi cu mine, te vei purta ca o fiică îndatoritoare. Nu o să-ţi petreci timpul mergând prin casele de raport din Edinburgh. O privi cu asprime. Sper că m-am făcut înţeles.

— O, da, foarte clar, spuse Temperance, înfruntându-i privirea, dar acum avea deja un plan în minte.

Din păcate, legea era de partea lui. Temperance cunoştea femei care luptau împotriva unor astfel de legi nedrepte care îi recunoşteau acestui uzurpator controlul absolut asupra unei femei mature. Dar, deocamdată, această luptă nu fusese câştigată.

Se strădui să zâmbească, dar ochii nu zâmbeau.

— Doar ca să fie totul clar, ce înţelegi prin

„fiică îndatoritoare”? Nu vreau să existe nicio neînţelegere între noi.

Angus păru uşor confuz.

— Nu ştiu, ce fac fetele de obicei. Ceaiuri, acţiuni caritabile, cluburi de cărţi. Rochii… şi, şi… primirea pretendenţilor. Ştiu că nu mai eşti aşa de tânără ca să fii o mireasă ideală, dar poate se va găsi un bărbat tânăr sau mai puţin tânăr care să se însoare cu tine. Eşti destul de prezentabilă.

— Prezentabilă? Vocea lui Temperance era şoptită. Acţiuni caritabile şi rochii? Şi probabil că nu se cuvine să mă îndepărtez prea tare de casă? înţeleg. Poate că aşa stau lucrurile într-adevăr, spuse gânditoare. Înălţă capul. Da, domnule McCairn, cred că pot să promit că voi fi cea mai desăvârşită fiică pe care cineva ar fi putut-o avea vreodată. Voi fi o fiică exemplară şi nu voi face decât lucruri pe deplin feminine.

Dacă Melanie ar fi fost de faţă, l-ar fi avertizat pe Angus să fie precaut când Temperance se arată atât de ascultătoare, dar Melanie se ascundea la etaj, în camera ei, şi nu putea spune nimic nimănui.

Angus nu păru să remarce nimic neobişnuit în zâmbetul lui Temperance. Se aşteptase ca fata să cedeze. Ce altceva îi rămânea de făcut? Şi, oricum, ce făcea acum pentru ea avea să se dovedească, în cele din urmă, spre binele ei.

Zâmbi cu căldură proaspetei sale fiice vitrege. Îi spusese lui Melanie că Temperance nu avea nevoie decât de o mână forte ca să înceteze cu prostiile şi să asculte vocea raţiunii.

— Bun, zise el, uşurat. Mă bucur să te aud spunând ceva atât de înţelept. Cred că îi semeni mai mult mamei tale decât îşi închipuie ea. Acum du-te şi împachetează.

— Da, domnule, încuviinţă Temperance cu o mică plecăciune. Mulţumesc, domnule.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Fii o fiică bună cu mama ta şi mă voi considera răsplătit.

O oră mai târziu, după ce Angus îi povesti proaspetei lui soţii despre discuţia pe care o avusese cu nou sa fiică, Melanie spuse:, Angus, mi-e frică”.

— Mellie dragă, nu mai ai motive să te temi. De asta sunt aici, să am grijă de amândouă.

— Dar nu o cunoşti pe Temperance. Când pare că încuviinţează, atunci se opune cel mai tare.

— Fii serioasă. Are nevoie de un bărbat care să o ghideze, asta-i tot. Ascultă-mă pe mine, în şase luni o s-o vezi măritată. Acum, hai la culcare, fluturaşul meu, şi dă-mi mie grijile care înnegurează fruntea ta frumoasă.

— Oh, Angus… murmură Melanie şi uită cu totul despre caracterul nestăpânit al fiicei sale.

3

Şase luni mai târziu
Edinburgh, Scotland

Angus trebui să-şi croiască drum printre patru fete care chicoteau şi şase bărbaţi cu buchete de flori şi cutii cu bomboane. Toţi zece o aşteptau pe Temperance să iasă din întâlnirea pe care o avea şi să li se alăture.

În timp ce Angus îi întindea majordomului pălăria, întrebă:

— Câţi au venit astăzi?

— Ultima dată când i-am numărat erau paisprezece, dar numai unsprezece au fost dimineaţă. Cred că după-amiază mai trebuie să sosească alţi câţiva.

— I s-a transmis că vreau să-i vorbesc?

— Da. A spus că poate să vă acorde exact treisprezece minute între întâlniri.

— Să-mi acorde? exclamă Angus cu dezgust, aruncându-şi mănuşile în pălărie şi intrând în birou. Pe birou se ridicau munţi de facturi, dar nu era nevoie să le deschidă ca să îşi dea seama cu ce reprezentau.

De când se întorsese în Edinburgh cu familia, în urmă cu şase linii, Angus McCairn nu avusese parte de un moment de linişte. Gândind că se purta ca un tată bun, chiar dacă odrasla mergea pe treizeci de ani, făcuse cunoştinţă

încăpăţânatei sale fiice vitrege cu o prietenă de-a lui, o doamnă nobilă, dar fără avere. În schimbul unei mici compensaţii, aceasta era mai mult decât dispusă să o prezinte pe Temperance cercurilor mondene din Edinburgh.

Angus se aşteptase să înfrunte împotrivirea ursuză,. A fiicei sale; anticipase certuri şi chiar izbucniri isterice şi se pregătise. Nu se aşteptase însă ca Temperance să se dedice cu înverşunare vieţii mondene.

Şi din momentul în care Angus rostise cuvintele „să-ţi fac cunoştinţă cu.. Nu avusese o clipă de linişte. De dimineaţa până seara, casa lui era plină de oaspeţi. Fete abia ieşite din şcoală, chicotind emoţionate, care veneau să ia ceaiul cu Temperance. Femei de patruzeci de ani şi necăsătorite care se înfiinţau joia după-amiaza să discute despre literatură. Trei spitale din Edinburgh ţineau întruniri săptămânale la el în casă. Cu o săptămână în urmă se întorsese acasă şi descoperise că biblioteca era plină de feşe. Nu era clipă în care casa să nu aibă cele două saloane pline de femei tinere care se întâlneau să discute despre actele filantropice pe care le plănuiau.

La capătul primei luni, Angus îi spusese lui Temperance să ţină întrunirile în afara casei. Dar fata răspunsese pe tonul cel mai dulce că se cuvenea ca o fiică devotată să stea acasă, să nu-

şi părăsească familia. Spusese că ar înceta să fie o „fiică îndatoritoare” dacă ar străbate străzile oraşului neînsoţită.

Angus scrâşnise din dinţi, dar mândria îi interzicea să o dea afară pe ea sau pe bunii ei prieteni atât de zeloşi.

În afară de aceste femei onorabile, mai veneau şi bărbaţi. Din câte îşi dădea seama Angus, Temperance lăsase să se răspândească zvonul că vrea să se mărite, ba chiar că vrea acest lucru cu orice preţ. Din punctul de vedere al lui Angus, vârsta lui Temperance constituia un handicap pentru bărbatul care îşi dorea să întemeieze o familie, dar frumusețea şi înfăţişarea ei îngrijită, ca şi averea pe care o moştenea păreau să compenseze dezavantajul. Astfel că se perindau prin casa lui la fel de mulţi bărbaţi pe câte femei. Era curtată de băieţi şi bărbaţi cu vârste cuprinse între nouăsprezece şi şaizeci şi cinci de ani.

Şi, îşi spunea Angus cu pumnii strânşi, Temperance flutura din gene, zâmbea timid şi îi încuraja pe toţi aceşti bărbaţi să se întreacă în tehnicile de cucerire.

O dată fusese trezit din somn la ora trei dimineaţa de un tânăr care îi cânta serenade lui Temperance. Avea o voce semită, dar foarte sonoră şi era însoţit de o orchestră de chitarişti italieni. Angus fusese nevoit să amenințe că îi

împuşcă pe toţi ca să-i facă să plece.

În trei rânduri îl treziseră pietrele care-i loveau în geam dis-de-dimineaţă. Deschisese fereastra şi le spusese peţitorilor că greşiseră încăperea. O dată e de înţeles că s-au înşelat, dar de trei ori? Ştia că Temperance le indicase intenţionat respectivilor bărbaţi fereastra lui.

Chiar şi când lucra îl năpădeau tineri care veneau cu orice pretext să îl roage să pună o vorbă bună pentru ei pe lângă Temperance. I se întâmplase în două rânduri să piardă o afacere pentru că fusese atât de convins că pe bărbaţii care se interesau de nişte ţesături îi preocupa de fapt căsătoria cu Temperance, încât îi alungase din antrepozit.

Acum, uitându-se din nou la hârtiile de pe birou, se strâmbă. Facturile. Temperance oferea mâncare şi băutură membrilor din comitet şi tuturor persoanelor caritabile pe care îi invita în casa lui Angus. Îi ospăta pe toţi bărbaţii care veneau în vizită, indiferent de câte ori se arătau pe acolo într-o singură zi. Angus era încredinţat că cel puţin jumătate din bărbaţii care o „curtau” pe Temperance erau studenţi săraci care veneau pentru mâncarea gratis.

Şi ce putea să facă? Să-i dea afară? în fiecare zi primea scrisori în care i se spunea ce lucru minunat face pentru comitetul cutare şi cutare. Se părea că Temperance nu voia să îşi acorde

niciun merit şi îi lăsa lui titlul de glorie, pretinzând că el era cel care făcea de fapt toate aceste acţiuni lăudabile. Astfel că, dându-i afară, risca să pară un monstru şi să-şi piardă una câte una şi afacerile pe care le mai avea.

La facturile pentru mâncare se adăugau şi cele pentru rochiile lui Temperance. Reuşise să cheltuiască mii de lire pe rochii semnate Worth sau Redfem, Paquin sau Drecoll. La început nu pricepea cum de găsea Temperance timp să cumpere atâtea, când trecea într-una de la o întrevedere la alta. Dar părea că fiica lui vitregă, ocupată cum era, ştia să facă o mulţime de lucruri concomitent, aşa cum a aflat când, intrând din întâmplare în încăperea în care se desfăşura întâlnirea unor femei dedicate salvării pisicilor bolnave sau ceva similar, Temperance era în hainele de corp şi proba o rochie de dantelă care costa o avere.

Mai erau apoi facturi pentru valize, două biciclete, o maşină de scris, chiar şi aparatură pentru proiecţia unor filme istorice în beneficiul unui grup de orfani care veneau vineri după-amiaza şi se ghiftuiau cu sandvişuri şi prăjituri cât pentru un an de zile.

Angus fusese nevoit să angajeze încă trei menajere ca să ajute la gătit, curăţenie şi pentru a servi invitaţii..

În cele şase luni de când se întorsese acasă cu

noua lui soţie nu avuseseră o clipă de linişte împreună. Nu putea să ia micul dejun singur cu soţia lui pentru că Temperance avea tot timpul grijă să le, aducă un grup de femei nefericite care să stea la masă cu ei.

— Îşi doresc grozav să-l cunoască pe omul care a făcut atâtea pentru ele, îi spunea ea mieros tatălui său vitreg.

Promisiunea lui Temperance că va fi o „fiică exemplară” avea astfel drept rezultat faptul că, într-un fel sau altul, Angus se îndrepta spre faliment. Îşi spunea că, în ritmul în care cheltuia Temperance, mai putea rezista cel mult doi ani. Şi, într-adevăr, viaţa sa domestică îl solicita atât de mult încât nu se putea concentra asupra afacerilor şi lua decizii prosteşti, care îl costau o avere.

Pe de altă parte, dacă i-ar fi aruncat afară din casă pe aceşti oameni cinstiţi, dar bătuţi de soartă, întreg oraşul s-ar fi aliat împotriva lui şi n-ar mai fi găsit alţi clienţi.

Se gândea că, în orice caz, ori va da faliment, ori îşi va pierde minţile.

În ultimele săptămâni se gândise însă la diferite modalităţi de a ieşi din această dilemă. Ar fi putut să plece într-o călătorie cu soţia şi fiica vitregă. Dar cine se va ocupa de afaceri? Ar fi putut să-i redea fiicei lui libertatea, ceea ce ea urmărea de fapt; dar Angus nu putea face acest

lucru, Fusese crescut într-un timp în care bărbaţii aveau grija de femei şi nu şi-ar fi iertat niciodată dacă i-ar fi permis unei femei care era în grija lui să locuiască singură. Chiar dacă Temperance era o pacoste, era o femeie şi era în grija lui.

Pe de altă parte, prima responsabilitate o avea faţă de soţia lui, iar Temperance transformase casa într-un asemenea Turn Babei, încât Melanie era un pachet de nervi. Aşa, poate ar fi mai bine să-şi schimbe poziţia faţă de fiica sa vitregă. Ca să-şi salveze mândria, poate că ar putea ajunge la im compromis cu ea.

Şi poate că ar putea folosi abilitatea ei de a lucra cu oamenii… ca să facă pentru el ceea ce el încercase fară succes de ani de zile.

Aşa că Angus găsise o soluţie: o va trimite pe Temperance pentru un timp în grija nepotului său, James McCairn. Dar trebuia să-i dea ceva de făcut ca să o ţină ocupată în timpul şederii ei acolo, altfel l-ar fi scos de minţi pe James, aşa cum pe el, acum, îl aducea în pragul nebuniei. Şi cum avea de mai mulţi ani unele probleme cu nepotul lui, se gândea că, cu puţin noroc, va omorî doi iepuri dintr-un foc.

Când se auzi bătaia în uşa bibliotecii, Angus trase adânc aer în piept. Ultima conversaţie pe care o avusese între patru ochi cu fiica sa fusese în New York. Ca urmare, acum bea jumătate de

sticlă de whisky în fiecare seară.

— Intră, zise el.

— Voiai să mă vezi, iubite tată? spuse ea, aşezându-se sfios pe marginea scaunului de cealaltă parte a biroului. Se uită zâmbind la ceasul prins la piept. Cred că mai sunt câteva minute până la următoarea întrunire de caritate.

Angus ştia că ceasul fusese făcut manual în Elveţia de o companie veche de două sute de ani şi costase cât salariul pe doi ani al unui angajat de-al său.

În picioare, cu mâinile încleştate la spate, se gândi că era mai bine să între direct în subiect. Cum putuse dulcea lui soţie să aducă pe lume o asemenea scorpie?

— Vreau să-ţi ofer o slujbă.

— Nu se cuvine ca o fiică respectuoasă să lucreze în afara casei. O fiică respectuoasă…

Se uită la ea într-un fel care o făcu să se întrerupă. Apoi observă că se uita în jos, încercând să-şi ascundă un zâmbet.

— Ai putea să nu mai joci teatru cât suntem singuri.

— Ce vrei să spui? întrebă ea dulce. N-am făcut decât să încerc să fiu cum doreai.

El refuză să între în joc. Nu avea de gând să se coboare într-atât încât să se contrazică cu ea dacă făcuse sau nu ceea ce dorise el.

— Dacă voi fi mulţumit de felul în care duci la

bun sfârşit însărcinarea, o să-ţi acord o rentă şi o oarecare libertate.

— Ce anume? Din vocea ei dispăruse falsa candoare. Asta era femeia pe care o întâlnise prima dată, cea pe care o auzise ţinând un discurs de o asemenea forţă, încât, dacă ar fi fost un bărbat şi ar fi vorbit despre un subiect adecvat, ar fi admirat-o.

— Dacă sunt mulţumit de felul în care te achiţi de misiunea cu care te însărcinez, vei avea acces la moştenire, cu supravegherea bancherilor din New York pe care-i cunosc. Şi vei putea să locuieşti în casa mamei tale din New York, dar cu, să-i spunem, un tovarăş ales de mine. Temperance încercă să spună ceva, dar o opri cu un gest. Şi vei putea să continui – abia putea rosti cuvintele – munca ta de ajutorare a femeilor defavorizate din New York.

— Şi dacă refuz?

— Vei rămâne aici şi vei continua să fii o fiică ascultătoare. Voi avea grija să se zvonească despre mama ta că este bolnavă şi nu vor mai veni oaspeţi în casă.

— Dar ăsta-i şantaj, replică Temperance cu vocea sugrumată.

— Şi ceea ce ai făcut tu în ultimele luni ce e? aproape că strigă Angus şi răsuflă adânc să se calmeze.

Temperance se rezemă de speteaza scaunului.

— De acord, ascult. Despre ce este vorba?

— Vreau să-i găsesc o soţie nepotului meu.

— O ce? exclamă ea şi se ridică în picioare, cu buzele strânse. Încerci să mă măriţi, nu-i aşa?

— Pe tine!? spuse el tare, apoi aruncă o privire spre uşă. Se auzea zvonul iscat de sosirea altor femei şi bărbaţi care erau conduşi în hol. Continuă cu voce scăzută: Nu, nu vreau să te măriţi cu nepotul meu. Mi-e drag. Nu, chiar îl iubesc. Tatăl lui a fost fratele meu mai mare, iar noi – oricum, ultimul lucru pe care i l-aş face ar fi să-l împovărez cu o scorpie ca tine.

— O iau ca pe un compliment, răspunse Temperance. Dar ce e în neregulă cu el de nu îşi poate găsi singur o soţie?

— Nu e nimic în neregulă cu el. Este proprietarul unei moşii aici, în Scoţia, şi e foarte chipeş.

— Numai că? …

— Numai că trăieşte retras şi munceşte din greu să-i salveze pe oamenii din grija lui, aşa că nu are timp să-şi caute o soţie.

— Şi misiunea mea este ca, o dată ajunsă acolo, să perind o mulţime de femei tinere prin faţa ochilor lui, iar el să aleagă? — Făcu o pauză ca să îşi dea timp de gândire. Nu cred că ar fi prea greu. Am cunoscut aici multe femei nemăritate, aşa că nu trebuie decât să le invit…

— Nu. James nu trebuie să bănuiască nimic. E

cam încăpăţânat şi dacă ar şti că mă amestec în viaţa lui, te-ar da afară şi ar… O privi pe Temperance.

— Şi nepotul tău ar sfârşi ca mine, spuse, privindu-l cu duşmănie.

I se părea că fiecare cuvânt al bărbatului ăsta o jignea într-un fel. Trebuia să-şi ţină mândria în frâu.

— Şi atunci cum îl pot ajuta să-şi găsească o soţie dacă nu-i pot face cunoştinţă cu tinere dornice să se mărite? Sper că ai un plan.

Angus răscoli în teancul de facturi nedeschise de pe birou.

— Vreau să te duci acolo ca menajeră.

— Poftim?

Angus scoase o scrisoare.

— James mi-a scris rugându-mă să-i găsesc o nouă menajeră, pentru că ultima a murit. Avea optzeci şi ceva de ani, cred, aşa că nu e de mirare. Vreau să te duci acolo ca menaj eră şi să-i găseşti o femeie cu stare cu care să se căsătorească. Nicidecum una dintre femeile tale fară noroc care sunt dispuse să ia orice bărbat. O femeie adevărată. Mă înţelegi? în momentul în care reuşeşti acest lucru, eşti liberă să te întorci la New York.

Temperance rămase cu privirea aţintită asupra lui timp de câteva minute.

— N-ai putea să laşi deoparte povestea asta şi

să-mi dai ce mi se cuvine de drept? întrebă ea, încercând să-şi stăpânească nota de amărăciune din voce.

— Aş putea, dar misiunea asta este cât se poate de potrivită cu talentele tale şi nu văd ce te-ar împiedica să o duci cu bine la capăt. De ce aş da eu tot şi tu nimic?

La aceste cuvinte, Temperance se ridică în picioare cu pumnii încleştaţi şi se aplecă peste birou. „

— Pentru că eşti un hoţ şi un nemernic, de aceea. Ţi-ai însuşit ceea ce îi revenea mamei prin moştenire şi trebuia să-mi revină şi mie, dar, din cauza unor legi lipsite de morală care ne vin direct din Evul Mediu, ai prin lege dreptul să…

— Accepţi însărcinarea sau nu? întrebă, cu ochii aprinşi de furie şi aplecat peste birou. Pentru că dacă hotărăşti că nu vrei să faci asta, te voi trimite pe tine şi pe mama ta într-un sat îndepărtat din… din Himalaya şi vă ţin acolo toată viaţa.

— Adică nu prea mult, te asigur, izbucni ea.

Acestea fiind spuse, se auzi o bătaie în uşă şi majordomul îşi făcu apariţia.

— Domnişoara Temperance a întârziat la întrunire şi tinerele doamne se întrebau dacă pot începe fară ea.

— Adică să înceapă să se servească din mâncarea mea urlă Angus, apoi întoarse privirea

spre Temperance.’ Care este răspunsul tău?

— Sunt de acord, spuse ea, dar cu dinţii încleştaţi.

— Temperance, draga mea, ştiu că felul în care se poartă Angus nu ţi se pare cel mai potrivit şi e câteodată dur, dar…

— Şi în pat? insistă Temperance, sfredelindu-o pe maică-sa cu privirea. N-ai reuşit să-l convingi nici în pat, când sunteţi împreună?

La auzul acestor cuvinte, Melanie O’Neil, care scotea îmbrăcămintea fu nevoită să se oprească, şi să se aşeze pe scaunul de lângă fereastra deschisă, făcându-şi vânt cu evantaiul.

— Ştii, draga mea, zise cu răsuflarea tăiată, o doamnă nu vorbeşte despre… Nu putea să rostească cuvintele; ridică apoi capul şi îi aruncă fiicei sale o privire aspră. Şi apoi, tu nu eşti căsătorită, ce poţi tu să ştii despre asta?

— N-am vânat niciodată o balenă, dar am citit Moby Dick, răspunse Temperance. Poţi face ceva cu el?

— Păi… eu… Melanie îşi privi fiica, apoi se ridică şi reîncepu să aleagă hainele care trebuia împachetate. Nu sunt sigură că vreau să încerc. Cred că ţi-ar prinde bine o vară în Highlands, mult mai bine decât aerul poluat din New York. Şi cu maşinile astea pe străzi, nu înţeleg de ce nu era destul de bine cu trăsurile.

— Mamă, poate că tu preferi mirosul

bălegarului fumului de motor, dar eu nu. Am de lucru aici.

— Temperance, nu înţeleg unde am greşit ca să vezi viaţa atât de…

— Lipsită de romantism? întrebă Temperance. Mamă, dacă ai veni să vizitezi o casă de raport cu mine, ai înţelege de ce.

— Nu, mulţumesc, draga mea. Cred că ajunge un membru al familiei O'Neil să aibă grijă de New York. Temperance, mă gândeam la actul pe care l-ai putea arăta în New York la întoarcere. Şase luni într-un sat din Scoţia. Sigur există locuinţe de săraci pe care i-ai putea ajuta. Sau poate că nu şi atunci ai putea să prezinţi un document despre *cum să nu fii sărac.*

Ascultând-o, Temperance nu se putu abţine să nu râdă.

— Mamă, e foarte amuzant ce spui. „Cum să nu fii sărac?" Ce idee ridicolă! Mie Scoţia mi se pare foarte rurală şi, continuă cu ochii brusc măriţi, o ţară a artizanatului.

— Ce spui, draga mea?

— Artizanat. În locurile acelea îndepărtate lumea se ocupă cu artizanatul – ţesutul şi împletitul, ştii despre ce vorbesc. Poate că aş putea…

— Să observi şi să înveţi, apoi sa le înveţi pe bietele femei când te întorci la New York? Melanie puse încă o pereche de mănuşi în

valijoara de piele deschisă pe pat.

— Exact. Mamă, îmi citeşti gândurile.

— Şi cum rămâne cu soţia pentru domnul McCairn? Nu o să fii prea ocupată cu asta? Şi vei avea grija şi de menaj.

— Cât timp poate să-mi ia menajul? Voi da ordine dimineaţa şi după-amiezele o să fiu atentă şi o să învăţ. Nu o să mă amestec. Nu, o să o iau ca pe…

— Un curs la facultate?

— Da Exact Mă voi gândi că este un curs la facultate. Îmi voi lua zilnic notiţe despre ce văd şi învăţ, şi când o să mă întorc la New York o să-mi public însemnările. Da, aşa o să fac. O să…

— Şi domnul McCairn?

Temperance făcu un gest ca pentru a înlătura întrebarea.

— A, el. Din câte pot spune, toate femeile din lume, mai puţin eu, sunt nerăbdătoare să se mărite. Poate să fie unt ca un mistreţ şi tot îi găsesc o soţie.

— Şi dacă el nu vrea să se însoare cu ea?

Temperance dădu ochii peste cap, iritată.

— Mamă, n-ai învăţat nimic de când locuim împreună? Căsătoria este pentru bărbaţi. Bărbaţii căsătoriţi trăiesc mai mult pentru că au parte de tot ce le trebuie. Şi toţi bărbaţii se lasă impresionaţi de o faţă drăguţă cu glezne subţiri. Şi, în plus, o să te las pe tine să te ocupi de asta.

— Pe mine? Melanie scăpă ciorapii de mătase din mână.

— Da. Te pricepi foarte bine la treburile astea. Doar ai încercat să mă măriţi cu toţi bărbaţii la vârsta însurătorii din patru state.

Melanie suspină, aplecându-se să ridice ciorapii.

— Da, şi uite cât mi-a reuşit. Nu ţi-a plăcut niciunul dintre cei cu care ţi-am făcut cunoştinţă.

— E adevărat Dar n-ai dat înapoi, asta contează, nu? Aşa că asta e şansa ta. Trimite-mi nişte doamne drăguţe. Nu prea deştepte, însă Ştiu din experienţă că bărbaților nu le plac femeile deştepte şi fără educaţie. În afară de canto şi pictură sau orice altceva la fel de interesant. Da, trimite-mi câteva şi o să am eu grija să o aleagă pe una dintre ele.

— Cum poţi fi aşa de sigură că îşi doreşte o asemenea soţie?

— Mamă, am văzut... nu contează ce-am văzut, dar bărbaţii se căsătoresc cu un singur tip de femeie. Trebuie să fie... Temperance se întrerupse brusc şi privi vinovată spre mama ei.

— Ca mine, draga mea? Drăguţă? Neajutorată? Lipsită de sprijin?

— Mamă, mi-eşti foarte dragă şi te iubesc foarte mult Numai că o căsătorie...

— Nu este pentru tine. Ştiu, draga mea. Mi-ai spus-o de multe ori. Şi ştiu că ajutorarea

oamenilor în nevoie e o cauză nobilă, dar când îmbătrâneşti e plăcut să ai pe cineva care să te aştepte când ajungi acasă. Temperance, draga mea, ştiu despre ce vorbesc. Am fost măritată şaisprezece ani, am fost singură cincisprezece, şi acum, când sunt căsătorită din nou, pot să spun că mi-e mai bine aşa. Nu vrei să rămâi singură o viaţă întreagă dacă.

— Singură? Mamă, dar n-ai fost niciodată singură. L-ai avut pe tata timp de şaisprezece ani şi după aceea m-ai avut pe mine. Nu am fost fiica pe care ţi-ai fi dorit-o? Nu te-am părăsit niciodată, nu-i aşa?

Melanie scoase un suspin.

— Nu, draga mea, nu m-ai părăsit niciodată, dar…

— Dar ce? sări Temperance, cu o perceptibilă nelinişte în voce şi uşor jignită. Apoi se calmă şi spuse blând. Dar ce?

— Temperance, tu eşti atât de puternică, de sigură de tine. Îi semeni atât de mult tatălui tău, atât de… perfectă, încât câteodată îmi doresc să fii puţin mai umană.

— Umană? Nu sunt destul de umană? Temperance era uimită. Nu acestui scop mi-am dedicat viaţa? Pot să te asigur că… Se opri. Ai una din durerile tale de cap, nu-i aşa? întinde-te şi o chem pe Mărie.

— Da, draga mea, te rog. Şi cheamă-l şi pe

Angus, te rog.

— Pe el? Nu, o să stau eu cu tine. O să ne terminăm discuţia şi…

— Te rog.

Cu mâna la frunte, Melanie se îndreptă clătinându-se spre canapeaua din celălalt capăt al încăperii şi dădu deoparte un maldăr de rochii ca să se poată aşeza.

— Doar pe Angus. Doar pe soţul meu.

Cu o grimasă, Temperance părăsi încăperea. O durea să vadă că îşi pierduse într-atât mama.

4

Chiar mai mult îl urase acum, mârâi Temperance, îndepărtând o șuviță de păr ud care îi intra în ochi. Acum îl urăsc chiar mai mult. Şi mâine o să-l urăsc şi mai mult.

La fiecare declaraţie ridica un picior şi îl lăsa înapoi în noroi şi trebuia să tragă de el cu toată puterea ca să nu fie înghiţit de noroi ia pasul următor. Spiţele umbrelei se rupseseră abia la câteva minute după ce lăsase satul în urmă şi acum o folosea să se sprijine în ea ca într-o cârjă.

— Îl urăsc din toată inima, exclamă şi trase piciorul înglodat în noroi. Îl urăsc cu toată ura… strămoşilor mei! spuse ultimul cuvânt apăsat sprijinindu-se în băţul umbrelei şi smulgându-şi piciorul stâng din noroiul care-i ajungea la

glezne.

Era târziu în noapte şi ea înainta singură pe o potecă neumblată şi noroioasă pe care bărbatul de la poştă o numise drum. Era o denumire cât se poate de departe de adevăr.

— Îl urăsc pentru veşnicie, mai zise Temperance şi ridică piciorul drept.

Toţi cei care erau la poştă izbucniseră în râs când întrebase de un mijloc de transport spre proprietatea McCairn.

— McCairn? întrebase bărbatul din spatele ghişeului. Moşia, nu-i aşa?

Dacă nu i-ar fi tremurat colţul gurii, Temperance şi-ar fi închipuit că nimerise greşit. Nu i se spusese că James McCairn e şeful unui clan[2]? Temperance nu ştia prea multe despre istoria Scoţiei, dar acesta era, desigur, un titlu important.

Numai că, judecând după amuzamentul funcţionarului de la poştă şi al celor patru bărbaţi care mai erau în încăpere, se pare că spusese ceva plin de haz.

— Mă aflu în Midleigh, Scoţia, nu-i aşa? Nu am coborât greşit, nu?

— O, da, aici este într-adevăr Midleigh şi suntem în Scoţia, dar… Aproape pe punctul de a izbucni în râs, se întoarse o clipă cu spatele.

Lui Temperance îi era frig şi foame, şi era

2 Clan, trib, în Scoţia.

furioasă. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră de coşmar. Până în momentul în care mama ei o condusese la trăsura încărcată de bagaje să-şi ia rămas-bun, refuzase să creadă că i se întâmpla într-adevăr aşa ceva. Se gândise că mama ei o să-şi recapete brusc demnitatea şi o să spună: „Nu, Angus, e *nedrept* să-i faci aşa ceva iubitei mele fiice şi sunt de părere că ar trebui să ne întoarcem toţi trei la New York *imediat*!”

Dar mama ei nu spusese nimic din toate acestea. Dimpotrivă, părea că Melanie îşi redobândea puterile pe măsură ce se apropia ziua plecării fiicei sale. În ultimele şase luni de când se afla în ţara natală a soţului ei, Melanie se ascundea într-o cameră întunecoasă şi lua prafuri împotriva durerilor de cap de patru ori pe zi. Dar în timpul celor două săptămâni de dinaintea plecării lui Temperance fusese un vulcan de energie. Se ocupase de bagajele ei ca şi cum o trimitea undeva departe şi pentru a nu o mai vedea niciodată.

— Nu cred că o să am nevoie de o rochie de bal, comentase Temperance, observând că mama ei eliberase un şifonier. Nu voi lipsi decât câteva săptămâni.

— Nu se ştie niciodată, răspunsese Melanie voioasă. Nu uita că nepotul lui Angus este şeful unui clan şi că locuieşte într-un castel, aşa că

sunt sigură că o să ai parte de petreceri minunate. Şi nu uita, draga mea, că pot să-ţi trimit orice îţi va fi de trebuinţă, cu excepţia banilor. Domnul McCairn nu mă lasă să-ţi trimit bani, dar orice altceva, spune-mi şi îţi trimit.

— Poţi să-mi trimiţi orice poţi cumpăra cu banii mei, dar nu poţi să-mi trimiţi banii. Am înţeles bine? întrebase Temperance.

— Draga mea, simt că-mi revine migrena. Cheamă tu, te rog…

— Pe soţul tău? întrebă Temperance, dar mama ei nu păru să remarce jignirea sau amărăciunea din vocea fiicei sale.

Cât despre ea, Temperance îşi petrecuse ultimele două *săptămâni dinaintea plecării întrerupând întâlnirile, spunându-le tuturor* că se va întoarce foarte curând în Statele Unite.

„După o mică vacanţă”, precizase pe cât posibil de dezinvolt. Mai bine ardea în iad decât să afle vreunul dintre ei că era şantajată de tatăl ei vitreg.

În cele din urmă sosise şi oribila zi în care trebuia să plece şi, până în ultimul moment, Temperance încă mai spera să o salveze mama ei. Coborî treptele şi când zări trăsura burduşită cu bagaje, se simţi ca o prizonieră înaintea execuţiei.

Dar nu, mama ei nu o salvase. Adevărul este că Temperance nu o văzuse de ani de zile atât de

bucuroasă. Avea obrajii îmbujoraţi şi gropiţe în colţul buzelor. Iar bărbatul acela nesuferit, Angus McCairn, se afla lângă ea, cu braţul trecut pe după talia ei plinuţă, şi rânji ea cu gura până la urechi.

— Să-mi scrii, îi spuse Melanie fiicei sale. Şi nu uita, dacă ai nevoie de ceva…

— De iertare, spuse Temperance, apropiindu-se pe cât, îi îngăduia mândria de rugămintea de a fi iertată. Pe de o parte ar fi vrut să se lase în genunchi în faţa lui Angus şi să-l implore să îi permită să rămână. Deşi era o femeie în toată firea, „trecută de prima tinereţe”, aşa cum nu obosea să-i amintească el, nu se despărţise niciodată de mama ei decât în timpul celor trei, cel mult şase luni cât Melanie pleca să se „odihnească”. Dar despărţirile acelea nici nu intrau la socoteală, îşi spuse Temperance. Atunci nu le despărţea decât distanţa. Acum le despărţea Angus McCairn.

Dar Melanie nu părea să observe nefericirea fiicei sale şi nu dădea semne că ar auzi-o.

— Am un cadou pentru tine, spuse cu bucurie în glas, dar nu-l deschide decât pe drum. Oh, nu-mi vine să cred că a sosit atât de repede momentul să ne despărţim. Ei bine, draga mea…

Când Temperance observă că mama ei avea lacrimi în ochi, ştiu că mai are o şansă, dar Angus o luă imediat ferm pe după umeri şi o

îndepărtă de trăsură.

— Da, să ne scrii, spuse peste umăr, conducându-şi soţia în casă înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt. Ajunsă în holul de la intrare, Melanie se întoarse, flutură scurt mâna în semn de rămas-bun, apoi se lăsă purtată înăuntru, astfel că Temperance trebui să se urce singură în trăsură.

După ce se aşeză, încă având speranţa în suflet, deschise în grabă cadoul de la mama ei. Poate era înăuntru o scrisoare în care îi spunea că nu trebuia să plece până la urmă. Poate că pachetul conţinea un bilet de vapor cu care să se întoarcă la New York. Sau poate…

Era un exemplar din cartea de bucate a liii Fanny Farmer.

Orice speranţă se stinse la vederea cărţii. O trimiteau într-adevăr într-un loc îndepărtat, printre străini, unde avea de îndeplinit o misiune de-a dreptul absurdă.

După o călătorie lungă, obositoare, cu două ore înaintea înserării, trăsura o lăsase cu bagaje cu tot în faţa clădirii poştei din Midleigh.

— Şi unde este castelul în care locuieşte moşierul? îl întrebase pe vizitiu, uitându-se înjur la casele cu acoperiş de stuf.

Dar omul răspunse că i se spusese doar să o lase acolo şi că nu fusese plătit să o ducă mai departe.

Muntele de bagaje cu care venise şi aerul ei de străină de locurile acelea făcuseră ca întreaga populaţie a satului să se oprească din treburi, curioasă nevoie mare. Şi, după felul în care se zgâiau la pălăria ei, era evident că ultimele tendinţe în modă nu ajunseseră la Midleigh.

Numai mândria o ajutase să se ţină dreaptă, sa între în localul poştei şi să întrebe de unde putea lua un mijloc de transport către castelul clanului McCairn.

Şi simpla propoziţie părea să fi provocat printre localnici un acces de ilaritate.

Abia pronunţase cuvintele, că uniri dintre bărbaţii care stătea rezemat de perete ieşise în fugă şi Temperance fix sigură că va duce mai departe întrebarea stranie – şi hilară – a străinei.

Îi luă treizeci de minute până reuşi să îl facă pe dirigintele poştei să înţeleagă ce vrea. Şi asta fie pentru că era prost, fie pentru că se distra atât de tare pe seama ei încât uitase să mai gândească; în orice caz, nu dură nici mai mult, nici mai puţin de treizeci de minute până când reuşi să scoată de la el câteva indicaţii în legătură cu drumul pe care îl avea de făcut până la casteL

Şi, la capătul acestui răstimp, pe Temperance nil o mai ţinea pe picioare decât mândria ei. Bărbatul îi spuse hlizindu-se că ar face bine să rămână peste noapte în Midleigh şi să pornească

la drum a doua zi dimineaţa..

— Şi unde este cel mai apropiat hotel? întrebase Temperance, întrebare care stârnise şi mai mult haz.

— Cam după şaptezeci şi cinci de kilometri pe drum în jos, spusese bărbatul. În direcţia din care ai venit.

— Poţi să petreci noaptea cu mine, intervenise un bărbat în spatele ei.

— Sau cu mine, zisese un altul.

Spinarea lui Temperance încremenise.

— Cât de departe este oraşul în care locuieşte McCairn? întrebă, gândindu-se că trebuia să-şi baricadeze uşa oriunde va dormi în Midleigh.

— Şase kilometri, răspunse dirigintele de poştă, dar drumul e prea greu pentru o domnişoară drăguţă venită, ca dumneata, din America. Te sfătuiesc să rămâi peste noapte la mine acasă.

Poate că era politicos şi ar fi trebuit să accepte invitaţia, dar avea o sclipire în ochi care o îndemnă să plece cât mai repede. Se întrebă chiar dacă era căsătorit.

— Nu, mulţumesc, spusese. De unde pot închiria un mijloc de transport care să mă ducă la McCairn?

— Nu avem, răspunse dirigintele de poştă. Dacă Jamie nu a trimis pe nimeni să te ia, atunci trebuie să mergi pe jos.

— Să merg şase kilometri în ploaie? întrebă, nevenindu-i să creadă.

— Ţi-am spus eu că americanii sunt slabi, se auzi o voce de femeie în spatele ei. Nu e bună decât să poarte rochii sofisticate.

Poate din mândrie şau pentru că îi fusese insultată ţara de origine, Temperance ridică de jos valiza de piele şi spuse:

— Dacă se poate Să-mi las cuferele aici, o să merg pe jos.

Şi aşa reuşise să ajungă cu noroiul până la jumătatea gambelor, în ploaie, pe drumul care ducea la castelul clanului McCairn. Şi avea de gândea, în momentul în care ajungea la destinaţie, să-i spună lui James McCairn ce crede despre... Poate că era ea doar o menajeră, dar chiar şi o menajeră merită un minimum de politeţe.

Nu putea să vadă cât era ceasul sub haina grea de ploaie, dar era sigură că era trecut de miezul nopţii când a zărit în sfârşit o lumină. Dirigintele poştei o avertizase jubilând că, dacă se abate cât de puţin de la drum, va sfârşi în mare.

— Atunci n-am decât să înot, nu-i aşa? replicase şi toată încăperea izbucnise în râs.

Dar reuşise, nu mai avea decât puţin demers şi, cu fiecare pas, lumina se apropia din ce în ce mai mult. Prin ropotele de ploaie şi stropită pe faţă cu noroi cum era, lumina aceea palidă i se părea

lucrul la vederea căruia se bucurase cel mai mult în toată viaţa ei.

Era epuizată, aproape la capătul puterilor, îşi trăgea picioarele din noroiul greu şi se străduia să înainteze. Poate că moşierul îşi închipuise că unchiul lui va închiria o trăsură care să o ducă pe Temperance până la castel şi de aceea nu trimisese pe nimeni în întâmpinarea ei.

Poate că lumina pe care o vedea venea de la un foc. Un foc puternic într-un şemineu. Poate era acolo şi o masă cu o farfurie cu ciorbă caldă. Şi pâine. Kine cu unt. Unt proaspăt bătut. Şi lapte de vacă.

Chiorăiturile din stomacul ei acopereau zgomotul ploii şi al noroiului. O parte din ea şi-ar fi dorit să cadă cu faţa înnorai şi să rămână acolo până o va găsi cineva sau până va muri şi, sincer vorbind, nu i-ar fi păsat care din două s-ar întâmpla.

— Vino-ţi în fire! spuse tare. Gândeşte-te la ceva frumos.

Încercă din răsputeri să-şi amintească cum arăta fosta lor menajeră, doamna Emerson şi camera ei în locuinţa lor din New York. În copilărie, Temperance îşi petrecuse multe ore în cămăruţa aceea confortabilă, cu şemineul mare şi draperii din creton. Doamna Emerson lua întotdeauna masa în cămăruţa ei, dar o împărţea uneori cu mica Temperance. Obişnuiau să

chicotească pentru că bucătarul gătea adesea tot felul de bunătăţi numai pentru ele, bunătăţi care nu apăreau pe masa din sufragerie, căci tatăl lui Temperance era un fanatic al cumpătării.

— Ei mănâncă resturile de ieri şi noi ne ospătăm cu trufandale, obişnuia să-i spună menajera, cu degetul pe buze în semn că e secret.

Temperance nu spusese niciodată nici unuia dintre părinţi despre gustările suplimentare delicioase pe care le împărţea cu menajera. Nu le spusese nici despre orele lungi pe care doamna Emerson le petrecea moţăind în scaunul pântecos din faţa şemineului. „Un personal de încredere, asta e cheia, fata mea”, spunea doamna Emerson. Susţinea că are talentul să angajeze oameni pricepuţi, ceea ce îi permite să se bucure de „puţină odihnă”.

Şi acum Temperance va locui în castelul moşierului unui clan scoţian, petrecându-şi serile într-o cămăruţă confortabilă ca a doamnei Emerson. Şi amintirea acelei camere îi dădu puterea să-şi tragă un picior şi să facă pasul următor.

Când ajunse în dreptul ferestrei de unde venea lumina, Temperance era prea obosită ca să-şi mai amintească ceva. În faţa ei se afla o uşă cu un inel greu de alamă şi reuşi să ridice braţul până la el. Dar avea degetele atât de îngheţate

încât trebui să se agaţe de inel.

Reuşi totuşi să ridice inelul, apoi să îl lase să cadă. O dată, de două ori, de trei ori; apoi aşteptă. Nu se auzi nimic. Nu putea să audă nimic din cauza ploii, dar nu părea să vină niciun zgomot de dincolo de uşă.

Ridică din nou, încet, mâna îngheţată şi reuşi să lovească iar inelul. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori.

Şi din nou aşteptă, dar nu se auzi nimic.

Nu va izbucni în lacrimi, îşi spuse. Nu va leşina. Dacă trebuia, va bate la uşa aceea până la ziua de apoi. Îşi muşcă buzele să mai prindă puteri şi ridică din nou mâna spre inel.

Dar înainte să-l atingă, uşa se deschise şi un bărbat apăru în prag.

— Ce naiba vrei? mugi o voce care acoperea ploaia. Nu poate avea omul tihnă în propria casă?

O parte din Temperance şi-ar fi dorit să cedeze oboselii şi să leşine acolo, pe trepte, dar nu fusese niciodată genul de femeie care leşină şi nu avea de gând să înceapă acum.

— Sunt noua menajeră, spuse, dar abia îşi auzi propriul glas.

— Poftim?! urlă el.

Nu îi mai rămăsese cine ştie ce putere, dar reuşi să ridice capul şi să se uite la el. Lumina venea din spatele lui, iar ploaia îl izbea în faţă,

aşa că ea nu îşi prea putea da seama cum arată, în afară de faptul că era înalt şi oacheş.

— Sunt noua menaj eră, repetă ea ceva mai tare.

— Noua ce? zbieră el..

Omul ăsta e tâmpit? se întrebă nedumerită. Se căsătoriseră oare de prea multe ori între membrii clanului încât bietul de el era retardat? Ar putea scrie un articol despre asta.

— Am venit pentru postul de menajeră! ţipă ea drept răspuns, scuturându-şi apa de pe faţă cu mâinile îngheţate. Vin din partea lui Angus McCairn.

— Tu? se miră bărbatul, privind-o. Tu nu eşti menajeră. Poţi să te întorci de unde ai venit şi să-i transmiţi lui Angus McCairn că poate să se ducă la dracu'. Şi poţi să-i mai spui că nu mă interesează cât de drăguţe sunt târfele pe care mi le trimite, nu am de gând să mă însor cu niciuna dintre ele.

Şi spunând aceste cuvinte, îi trânti uşa în faţă.

Temperance rămase în faţa uşii aproape cinci minute, cu ploaia căzându-i în rafale pe faţă, uitându-se fix la uşă fară să poată înţelege ce se întâmplase. Revedea filmul acestei zile lungi, oribile, care începuse dis-de-dimineaţă când îşi luase rămas-bun de la mama ei. Urmase apoi o călătorie lungă, hurducată în trăsură, din care se alesese cu câteva vânătăi dureroase; apoi

episodul de la poşta de diligente. Şi, pe deasupra, şase kilometri prin noroi,

Luptându-se să nu se lase înghiţită.

Iar acum asta! Un bărbat care trebuia să fie nepotul lui Angus McCairn îi trântise uşa în nas. Imposibil să fie doi oameni cu numele ăsta. Nu, numai căsătoriile în interiorul familiei putuseră produce doi asemenea nemernici.

Dacă acest James McCairn îşi închipuia că va scăpa aşa de uşor de ea, i se pregătea o surpriză. Ridică mâna să bată din nou şi descoperi că era mai puţin îngheţată. O încălzise, desigur, furia.

Lovi cu putere în uşă, dar aceasta nu se deschise. La dreapta ei se afla fereastra la care văzuse lumină şi se gândi că dacă va fi nevoie va sparge geamul şi va intra în casă.

Dar în momentul în care se pregătea să facă un pas înainte, observă că pelerina de ploaie rămăsese prinsă în uşă. Aşa că, îşi spuse în timp ce trăgea de lâna groasă, ori găsea o modalitate să între în casă, ori va rămâne toată noaptea prinsă în uşă.

Apucă inelul cu ambele mâini şi începu să lovească. Şi lovi, neobosit; şi iar de la capăt.

Trecură mai bine de douăzeci de minute până când uşa se deschise din nou.

— Ţi-am spus că poţi să te întorci de unde…

Temperance nu avea de gând să-l lase să-i mai trântească o dată uşa în faţă. Se strecură repede

pe sub braţul lui şi pătrunse înăuntru. Lumina pe care o văzuse nu venea de la foc. Nu era decât o lumânare pe o masă rudimentară din lemn, în faţa unui şemineu care arăta de parcă n-ar mai fi fost aprins de când trecuse Edward I prin Scoţia.

— Ieşi afara! spuse bărbatul, ţinând încă uşa deschisă, cu braţul întins îndreptat spre noaptea neagră, ploioasă.

Era mai mult decât putea suporta Temperance.

Strânse capătul îndoit al umbrelei şi-i înfipse vârful lung de oţel în piept.

— Nu vreau! ţipă ea, cu o voce antrenată, ce răsună până în fundul sălii. Nu am de gând să mă întorc în ploaia şi noroiul ăla blestemat! Aşa că ajută-mă, iar dacă mă dai afară, o să intru pe geam sau pe horn. Fac orice numai să nu trebuiască să mă întorc în ploaie. Miji ochii: şi dacă mă omori, o să mă întorc ca fantomă.

Se îndreptă spre bărbatul care o privea surprins. Era vânjos, cu părul vâlvoi căzut peste guler. Avea ochi negri, aprinşi şi sprincene negre care se ridicau într-un fel care o făcu să se gândească la diavol. O barbă şi o mustaţă aspre îi acopereau partea de jos a feţei, dar buzele le avea pline.

Adevărul este că, dacă ar fi trebuit să picteze un diavol, ar fi făcut portretul acestui om. Era frumos, dar într-un fel care îl făcea să pară rău. În starea ei, era gata să-l înfrunte chiar pe diavol

în carne şi oase.

— Nu ştiu ce-ţi închipui în nuntea aia mică, spuse, dar nu am venit decât pentru slujbă, nimic mai mult

O cuprinse o sfârşeală şi se văzu din nou în New York, într-o clădire de raport, şi era *ea însăşi* una dintre femeile ale căror poveşti tragice le ascultase, şi pe care încercase să le schimbe.

— Crezi că sunt prea *drăguţă* pentru slujba asta? Asta crezi? îl întrebă, îmbrâncindu-l în continuare cu umbrela, ştiind că ar fi putut să i-o smulgă din mână, dar că nu o făcea. Dimpotrivă, o urmărea cu fascinaţia unei cobre la auzul flautului. Ei bine, tocmai faţa asta drăguţă e la rădăcina tuturor relelor pe care le-am avut... din cauza voastră... a bărbaţilor! Aproape că scuipă cuvântul, continuând să-l împingă, în timp ce el se dădea înapoi. Vă urăsc. Vă urăsc pe toţi pentru ce mi-aţi făcut. Am un soţ, dar ştii unde este? Nu, bineînţeles că nu. Nici eu, de altfel. M-a lăsat singură cu trei copii de hrănit. Am fost daţi afară din apartamentul în care locuiam şi toţi copiii au murit de scarlatină, unul după altul. M-am rugat să mor cu ei, dar am fost lăsată în viaţă, nu ştiu de ce. Atunci unchiul tău Angus s-a căsătorit cu o americancă bogată şi i-a spus că are o slujbă pentru mine în Scoţia, aşa că i-am însoţit pe această insulă rece şi umedă pe care

nu ar lua-o nimeni dacă ar fi de vânzare, şi am umblat şase kilometri blestemaţi prin mocirlă până la genunchi ca o dată ajunsă aici să mi se spună că sunt prea drăguţă pentru afurisita asta de slujbă.

O privea încă, atent la spusele ei, dându-se înapoi când era împins cu umbrela. Când îl îmbrânci mai tare, se lovi cu spatele genunchilor de un scaun şi se aşează ţeapăn, privind-o încă fascinat.

— Să-ţi mai spun ceva, şuieră Temperance, aplecându-se peste el. Nu vreau să mă mărit cu tine şi nu văd de ce ar vrea cineva să o facă şi să locuiască în locul ăsta rece, dar din întâmplare sunt deja măritată – deşi, dacă o să-mi fie dat să mai dau ochii cu imbecilul ăla afemeiat şi bun de nimic, te asigur că prefer să fiu văduvă – iar acum, ai sau nu nevoie de o menajeră?

O clipă bărbatul se uită la faţa ei udă fără să spună o vorbă.

— Te-a trimis unchiul Angus, dar nu vrei să te măriţi cu mine? întrebă pe un ton din care reieşea că i se pare ceva greu de crezut

— Gândeşti mai încet, nu-i aşa?

La aceste cuvinte, buzele bărbatului se deschiseră schiţând ceva ce părea un zâmbet.

— Nu semeni cu femeile pe care mi le trimite unchiul meu.

Îşi trecu mâna peste barbă şi o privi ca şi cum

ar.fi cântărit situaţia. Acum, că şedea, iar ea rămăsese în picioare, se puteau privi de la aceeaşi înălţime.

Aşteptându-l să se hotărască, Temperance îşi scoase ceea ce fusese cândva o pălărie foarte frumoasă şi o aruncă pe pardoseala de piatră. Se uită în jur şi observă că încăperea era murdară. Pânze de păianjen atârnau din tavan. Pe masă era mâncare atât de uscată încât ar fi trebuit desprinsă cu ciocanul şi dalta. Apa care băltea la picioarele ei nu o îngrijora pentru că nu făcea decât să cureţe locul.

Când se uită din nou la el, bărbatul o măsura de sus până jos. Cunoştea privirea aceea.;

— Domnule McCairn, sunteţi James McCairn, nu-i aşa?

Bărbatul încuviinţă şi continuă să o privească tăcut şi îngândurat

— Am nevoie de o slujbă şi e clar că dumneavoastră aveţi nevoie de cineva care să… să… roti ochii prin cameră. Ce putea să spună? Avea nevoie de cineva care să… Şi grajdurile lui Augias erau mai curate decât camera asta, murmură ea.

— Şi tu eşti Hercule? întrebă el.

Se întoarse spre el, surprinsă că înţelesese aluzia la vechea legendă greacă.

Se ridică brusc şi se întoarse cu spatele la ea.

— Bine, spuse peste umăr. Micul dejun la ora

patru. Dar la cea mai mică încercare să te măriţi cu mine, te dau afară, m-ai înţeles, doamnă Hercule?

Temperance nu avu timp să răspundă, pentru că bărbatul se făcuse nevăzut printr-o uşă din celălalt capăt al încăperii.

Când rămase singură, simţi că o părăseşte tot curajul şi se aşează pe scaunul tare de lemn pe care stătuse el şi îşi sprijini fruntea în palme. Nu ştia ce o făcuse să se poarte astfel şi mai ales să mintă aşa. Când lucra cu femei lipsite de ajutor, le auzise povestind, una câte una, cum ajunseseră să mintă, să fure, să se prostitueze. Cu oarecare condescendenţă de care îşi dădu seama acum, Temperance le spunea întotdeauna acestor femei că există alternative.

Dar astăzi, după o singură zi de frig şi foame, confruntată eu perspectiva de a-şi petrece noaptea în ploaie, minţise cu uşurinţă pentru un pat cald peste noapte.

Gândindu-se la toate acestea, o trecu un fior. Acum, că era în „siguranţă”, ca să zicem aşa, şi îşi învinsese furia, îi era frig. Se uită la lumânarea de pe masă. Unde se afla oare camera menajerei? Şi, în plus, unde era bucătăria ca să poată să pregătească ceva cald înainte de culcare?

Sări repede în picioare şi trecu dincolo de uşa prin care ieşise bărbatul, dar nu dădu decât de

un coridor întunecos cu o scară care arăta ca şi cum… Acum avea şi vedenii. Scara părea acoperită de oase.

Se întoarse în camera în care se afla masa, luă lumânarea şi începu să-şi croiască drum prin casă în căutarea unui pat cald.

5

Mmmm”, murmură Temperance, cuibărindu-se la căldură. Chiar şi pe jumătate adormită cum era, îşi dădu seama că aşternuturile trebuia schimbate, dar patul era moale şi cald, iar ea atât de obosită… Noaptea trecută, căpeţelul acela de lumânare, singurul pe care îl găsise, se stinsese înainte ca ea să-şi găsească drum prin casă, astfel că fusese nevoită să meargă mai departe pipăind pereţii reci până când ajunsese la o uşă.

După câteva încercări, renunţase la gândul că va găsi o bucătărie cu un foc vesel arzând peste noapte şi măcar o bucăţică de brânză pentru cină. Se întorsese deci şi urcase scările, unde îşi închipuia că se află dormitoarele, şi când pipăise cu degetele o saltea, se dezbrăcase până la combinezon de hainele ude şi se strecurase sub cuvertură. Adormise imediat.

Era întuneric în încăpere şi era prea năucă de somn ca să deschidă ochii, dar ceva era în

neregulă…

Cineva o ţinea în braţe aşa cum nu o mai ţinuse nimeni niciodată şi simţea în obraz căldura unei alte fiinţe omeneşti. Mama, îşi spuse, şi se cuibări mai bine. O mână o mângâia pe spate. Cu ochii închişi se strânse mai aproape.

— Îmi place partea asta a slujbei tale, spuse o voce blândă, încet, la ureche. Temperance zâmbi aproape adormită, în timp ce nuna îi mângâia şoldul şi cobora în jos pe coapsă.

Simţea un umăr gol sub bărbie şi piele caldă sub buze; atunci mişcă piciorul care se cuibări între două coapse puternice, grele, care o trăgeau încă şi mai aproape.

— Da, şopti ea în timp ce mâna se mişca dinspre spate spre partea din faţă a corpului ei. Combinezonul ei era decoltat din talie în faţă şi la fel în spate; mâna găsi deschizătura şi se strecură înăuntru, peste şoldul ei gol.

Temperance se trezi abia când bărbatul era deasupra ei. Greutatea neobişnuită a unui bărbat o făcu să deschidă ochii şi să se uite în sus…

Nu distingea nimic. Nu era nicio lumină în încăpere sau afară, şi înjur era beznă. Dar simţi că un bărbat foarte puternic era în pat cu ea şi…

Temperance scoase un ţipăt care goni porumbeii care dormeau pe acoperiş. Apoi începu să se lupte din toate puterile lovindu-l cu pumnii, cu picioarele şi continuând să ţipe.

Învăţase la un curs de şase lecţii cum putea să-şi apere onoarea o femeie virtuoasă. Temperance simţise că lecţiile acelea îi erau de folos, din moment ce se ducea adesea în locuri în care bărbaţii nu se purtau cuviincios.

— La dracu'! îl auzi pe bărbat spunând în timp ce se dădea jos de pe ea, redându-i libertatea de mişcare.

În câteva clipe, bărbatul găsise un chibrit şi aprinsese o lampă de lângă pat. James se aplecă peste ea, gol-puşcă.

— Ce-i în capul tău? întrebă ea, trăgând cuvertura până la gât, înfricoşată. Ştia cât rău poate face un bărbat unei femei. Nu văzuse femei cu nasul rupt? Cu braţele rupte? Nu i se povestise…

— Eu? strigase el. Tu eşti în patul meu. Dumnezeule, femeie, cred că mi-ai rupt o coastă. Ce ţi-a venit să sari aşa la mine? Şi asta după ce m-ai invitat?

Temperance înţelese imediat că totul se întâmplase din vina ei. Desigur că fusese prea obosită ca să se asigure dacă patul nu era deja ocupat de cineva. Era oare cazul să se scuze? Să se umilească? Avea unele dubii că ar exista vreun capitol în ghidurile de bune maniere care să ia în considerare o asemenea situaţie. Mai bine să braveze, îşi Spuse.

— Vrei să-ţi pui ceva pe tine, te rog? spuse,

ridicând bărbia şi ferindu-şi ochii.

Asta era deci dorinţa, se gândi în timp ce fixa tapetul decolorat din cealaltă parte a camerei. La asta se refereau femeile când spuneau că „se simţeau neajutorate”, că „uitau” orice altceva când un bărbat le lua în braţe.

Şi aşa ajung singure şi în sărăcie şi cu trei copii de hrănit, îşi spuse Temperance.”

Îşi dădea seama că bărbatul rămăsese nemişcat, dar încă nu putea să-l privească. Părea că o aşteaptă să facă ceva.

— Vrei să-mi spui ce făceai la mine în pat? întrebă. Dacă nu vrei un soţ, atunci de ce…

Era prea mult. Gol sau nu, se întoarse şi-i aruncă o privire duşmănoasă.

— A fost o greşeală, asta-i tot. O greşeală. Eram obosită, îmi era foame – încă îmi e foame –, lumânarea s-a stins şi am orbecăit pe coridor până am găsit un pat şi m-am culcat. Poţi să-mi spui ce te face să crezi că orice femeie îşi doreşte să se mante cu tine?

Se uita încă fix la ea, nedând semne că ar vrea să se îmbrace.

— Juri că n-ai venit aici să încerci să mă convingi să te iau de nevastă?

— Ţi-am spus că am deja un soţ, protestă, simţind că o sufocă minciuna.

— Mmm, spuse el, ceea ce putea să însemne la fel de bine că o crede sau nu.

Încercă să nu se uite la corpul lui gol, dar era frumos, ca o statuie greacă în carne şi oase. Avea spatele lat şi musculos, ca şi pieptul. Se vedea că era orice altceva, dar nu tipul de bărbat care stă toată ziua la birou şi scrie scrisori.

— Poţi să fii liniştit, nu am de gând să mă mărit cu tine, spuse, luându-şi ochii de la el. Nu reuşea să îl privească în ochi fără să coboare privirea. Nu mai văzuse sexul unui bărbat decât la copii şi la statuile din muzee. Mama ei nu o lăsase să le vadă.

Bărbatul mai rămase aşa un moment, uitându-se fix la ea; apoi se întoarse şi trase o haină din stofa ecosez de pe speteaza scaunului.

Temperance se strădui din răsputeri să îşi ferească privirea, dar nu rezistă tentaţiei de a-l privi din spate. Spatele lui masiv, musculos, se îngusta până la talia zveltă care continua cu fese tari, ferme şi rotunde. O auzise odată pe o femeie spunând că „puteai să îndoi un cui pe fesele lui”; iar celelalte care ascultau râseseră gros. Atunci Temperance se îndepărtase dispreţuitoare. Asemenea gânduri erau dintre cele care nenoroceau o femeie.

Dar acum înţelese ce vrusese să spună femeia aceea.

Bărbatul îşi prinse un kilt gros peste şolduri şi Temperance clipi de câteva ori când îşi dădu seama că nu purta lenjerie de corp. Trase apoi

pe el o cămaşă imensă din bumbac şi, în timp ce se încheia la manşete, se întoarse spre ea.

— Atunci de ce te-a trimis unchiul meu tocmai pe tine? întrebă, dar ridică mâna când Temperance deschise gura să răspundă. Ştiu că eşti americancă, şi ştiu că ne crezi nişte scoţieni înapoiaţi, dar chiar dacă avem o ţară pe care, după tine, nimeni nu o vrea, unii dintre noi tot avem ceva minte. Nu eşti menajeră. Ai mâinile unei doamne. Ridică privirea de la manşete şi spuse cu voce joasă: şi nici nu ai trei copii. Ai pântecele prea plat ca să fi născut.

Temperance nu ar fi crezut că cineva poate roşi cu tot corpul. Roşi de la degetele picioarelor până la rădăcina părului, îşi feri privirea un moment ca să-şi lase timp să îşi revină. Repede! îşi spuse. Trebuia să găsească un răspuns cât mai repede. Dacă îi spunea adevărul, o dădea afară; dar atunci Angus McCairn o va obliga să rămână pentru totdeauna în Edinburgh şi nu ar mai ajunge să vadă niciodată New York-ul.

Se întoarse spre James McCairn, care stătea în picioare lângă pat, îmbrăcat cu o cămaşă albastră deschisă la gât. O curea lată de piele îi strângea mijlociii, închisă cu o cataramă grea de argint care, ar fi putut să jure, nu fusese făcută în secolul nostru.

Temperance se gândi la Agnes şi îi veni o idee.

— Vin dintr-o familie nobilă, spuse încetişor,

privind în jos, dar…

— Dar ce? se răsti James. N-am toată ziua la dispoziţie.

— Am fugit cu un bărbat şi tata m-a dezmoştenit; şi când bărbatul respectiv a aflat că tata.

— A luat-o din loc, desigur. Biată femeie nechibzuită.

Temperance trebui să-şi muşte limba ca să nu-i spună câteva. Niciun bărbat nu fusese în stare să o facă să uite că avea un scop în viaţă, un scop la care era hotărâtă să se întoarcă cu orice preţ.

Înghiţi, apoi trase aer în piept. Îi venea greu să pară neajutorată.

— Soţia unchiului tău îi ajută pe cei ea mine şi…

— O, o femeie caritabilă. N-aş fi crezut că Angus e atras de genul ăsta de femeie, zise James gânditor, întinzându-se după un pulover gros de pe scaun. Lui Angus îi plac femeile drăguţe şi blânde, nu genul acela pe jumătate bărbat care nu îşi văd de treburile lor.

Temperance crezu că o să se sufoce.

— Spune mai departe! ordonă el. Sau vrei să te trimit înapoi?

Pe Temperance o străbătu un fior. Orice, numai asta nu.

— Unchiul tău mi-a acordat un termen de şase luni ca să fac ordine în viaţa ta. Dacă nu reuşesc,

mă trimite înapoi la New York unde o să trebuiască să mă descurc singură.

— Înţeleg. Fără un bărbat care să aibă grijă de tine. Nu e un stil de viaţă potrivit pentru o doamnă, nu?

Simţi aproape compasiune în vocea lui şi poate că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar voia să strige că are aproape treizeci de ani şi niciun bărbat nu „avusese grijă de ea” şi că nu avea nevoie decât să-şi primească înapoi banii care erau de drept ai ei.

James îşi trase puloverul pe el şi când i se ivi capul remarcă:

— Ştii, desigur, că unchiul Angus şi-a pus în gând să te mărite cu mine?

— Nu, răspunse Temperance cu dinţii încleştaţi. Nu ştiu nimic despre un asemenea plan. Ai vrea, dacă nu te deranjează prea tare, să-mi spui de ce crezi că orice femeie care îţi vorbeşte, chiar dacă nu vrea decât o slujbă, caută să se mărite cu tine? Eşti o partidă chiar aşa de bună?

James se aşează pe pat lângă ea, dar cuviincios, mai degrabă prieteneşte, ca şi cum ar fi fost doi prieteni care iau ceaiul împreună şi pălăvrăgesc.

— Nu, n-aş zice, şi aici e misterul. Sunt, desigur, un bărbat arătos, mare rost să neg, şi îi pot da unei femei clipe de neuitat în pat. Şi cu mine, cu strămoşii pe care-i am, are şi

descendenţii asiguraţi; dar…

— Temperance clipi. Vanitatea acestui bărbat era de-a dreptul fascinantă.

— Cu o asemenea descendenţă, ce poate fi în neregulă cu tine?

O scrută din priviri să Vadă dacă îşi bate joc de el, dar Temperance rămăsese întinsă pe pat – cuvertura îi acoperea acum doar sânii şi îi zâmbea încurajator.

— Viaţa de aici este prea grea pentru o femeie de oraş. Nu rezistă, suit prea Slabe. Le storc de vlagă. Şi nu aşa cum te gândeşti, în pat, unde e bine să epuizezi o femeie, ci acolo, afară. Arătă fereastra cu draperii. E un loc singuratic, un loc unde nu rezistă decât o femeie puternică.

Temperance dădu drumul cuverturii şi se aplecă spre el.

— Nu mă îndoiesc că o să găseşti o femeie care o să vrea să se mărite cu şeful unui clan şi să locuiască.

James pufni în batjocură şi se ridică de pe pat.

— Astea sunt prostiile romantice pe care ţi le-a spus unchiul meu? Da, sunt şef, moşier, e adevărat, dar clanul McCairn este cel mai mic şi mai sărac din întreaga Scoţie. Ştii cum de am trupul ăsta?

Femeia făcu ochii mari. Bărbatul nu părea să-şi dea seama ce este şi ce nu este cuviincios să spui într-o conversaţie. Şi, în orice caz, erau singuri

în dormitorul lui şi ea era aproape goală sub cuvertură şi... ţinând seama de toate acestea, se gândi că era poate mai bine să nu examineze prea amănunţit situaţia.

— Cum? întrebă.

— Sunt păstor. Şi mân cirezile de vite. Curăţ hambare şi repar acoperişuri. Merg la pescuit cu alţi bărbaţi şi vindem ce prindem.

— Dar eu credeam că ai un castel, iar casa asta pare uriaşă.

— Un caste!! Este o ruină pe culmea unui deal. Luăm din piatră ca să reparăm casele din sat. Iar această casă a fost construită de străbunicul meu. Miji ochii. S-a căsătorit cu o femeiuşcă frumoasă care voia luxul din Londra, aşa că s-a străduit să o mulţumească şi a construit o casă care era prea scumpă pentru posibilităţile lui.

— Şi acum urăşti toate femeile, conchise Temperance atât de sarcastic încât colţurile gurii i se lăsară în jos.

— Nicidecum, ripostă James. Îmi plac chiar prea mult, dar, cum spuneam, nu rezistă la viaţa de aici. E prea dură pentru ele. Şi acum numai am timp să-ţi dau explicaţii despre viaţa mea. Cred că ar trebui să te întorci la unchiul meu şi să-i spui că preferi să te întorci la New York şi să-ţi încerci norocul.

Temperance rămase nemişcată.

— Mă îndoiesc că viaţa de aici e mai grea decât

cea dintr-o casă de raport în New York. Dacă nu te deranjează, cred că o să rămân.

— Faci cum vrei, spuse James în drum spre uşă, apoi se întoarse, cu mâna pe zăvor. Ai de gând să dormi cu mine în fiecare noapte?

— Bineînţeles că nu.

— A, păcat, spuse el, şi ieşi.

Temperance rămase locului câteva clipe clipind des.

— Ce întâlnire extraordinară, spuse cu voce tare, apoi se dădu jos din pat.

Nu avea alte haine decât pe cele din ziua precedentă, încă umede.

6

Pe la ora două după-amiază, Temperance era gata să se recunoască învinsă. Era sigură că putea să cureţe o casă de raport din New York, dar casa lui James McCairn i se părea o povară mai mare decât putea duce.

Era o casă mare, cu multe dormitoare şi patru camere de primire şi era evident că, pe vremea când fusese construită, era o frumuseţe. Se vedea că tavanele avuseseră stucaturi, mai stăruiau urme de tapet de mătase pictat de mână, rămăşiţe de parchet. Pe pereţi pete mai deschise la culoare stăteau mărturie pentru tablourile de altădată. Pe podea, se vedeau

locurile unde fusese odată mobilă.

Dar casa era acum o ruină murdară. Peste tot atârnau pânze de păianjen, tapetul de pe pereţi, frumos cândva, era mâncat de mucegai, iar rozătoarele făcuseră găuri în podele. Patru dintre dormitoare aveau găuri în tavan, camerele erau pline de porumbei şi, într-o altă încăpere, depui de găină. Mobila care mai rămăsese era murdară şi rablagită.

Mobila era puţină. De fapt, încăperile erau aproape goale. Şi nu trebuia să fii foarte perspicace ca să-ţi dai seama că lucrurile fuseseră vândute ca să se acopere datoriile.

— Chiar şi bogaţii pot fi săraci, murmură Temperance închizând uşa unuia dintre dormitoare, unde vreo şase găini şedeau pe cuibare. După ce trecuse în revistă starea casei, simţi o oarecare compasiune pentru James McCairn şi pentru încercarea lui de a supravieţui în această ruină.

Nu mâncase nimic din ziua precedentă şi porni în căutarea bucătăriei şi a bucătarului, dar deschise o uşă care dădea în curte

— Şi avu impresia că păşise din iad în rai. Spre deosebire de casa murdară şi neîngrijită, curtea era curată şi frumoasă. Pietrele care alcătuiau pavajul străluceau ca şi cum ar fi fost abia spălate şi nu se vedea nicio buruiană.

Mirată, Temperance porni spre ceea ce părea a

fi un grajd şi se uită înăuntru. Priveliştea o făcu să clipească neîncrezătoare,. Sub un acoperiş lung de ardezie se aflau şase cai; deşi nu ştia despre cai decât că trag trăsuri, îşi dădu seama că, în timp ce doi erau folosiţi la muncă, ceilalţi patru serveau altor scopuri: erau nespus de frumoşi, lucioşi, strălucind de sănătate.

În ora şi jumătate cât cercetase casa încăpere cu încăpere nu dăduse peste nimeni, dar aici văzu trei bărbaţi şi un băiat înalt, ; ocupaţi fiecare cu lustruirea hamurilor sau curăţatul boxelor. Un bărbat arunca găleţi cu apă curată pe pietrele deja spălate Băiatul hrănea cu mere un cal.

Nici unul nu ridică privirea şi nu arătă interes pentru prezenţa ei.

— Mă scuzaţi, spuse, dar niciunul dintre bărbaţi nu o privi.; Mă scuzaţi, spuse mai tare şi băiatul se întoarse. Unul dintre bărbaţi îşi luă ochii de pe hamuri, scuipă şi îşi continuă lucrul.

Temperance se îndreptă spre băiat.

— Sunt noua menajeră şi... Se opri, pentru că unul dintre bărbaţi scosese un sunet batjocoritor care o făcu să se întoarcă spre el.

— Poftim? Voiaţi să spuneţi ceva?

Bărbatul o privi cu un rânjet uşor pe buze:

— Menajeră, spuse. Noua menajeră.

Dacă ar fi fost mai tânără şi ar fi avut mai puţină experienţă, atitudinea bărbatului ar fi

făcut-o să bată în retragere, dar avusese de-a face cu ostilitatea bărbaţilor mulţi ani de zile. Se aşează în faţa lui şi, cu mâinile în şolduri, îl privi sever.

— Dacă ai ceva de spus, aş prefera să mi-o spui în faţă.

Omul o privi cu acelaşi rânjet batjocoritor, deschise gura să spună ceva, dar băiatul se proţăpi între ei.

— Am avut deja câteva menaj ere, spuse băiatul repede; şi n-au rezistat mult. McCairn le dă afară.

— Sau pleacă ele de bunăvoie, adăugă bărbatul din spatele băiatului.

Temperance se sperie puţin auzindu-i pentru că înţelesese că era prima căreia i se oferise slujba de la moartea fostei menajere. Spuse, ignorându-l pe bărbatul din spatele băiatului, ca şi pe ceilalţi, care se opriseră din lucru şi o priveau:

— Cu cât timp în urmă a murit fosta menaj eră? Femeia în vârstă? Şi câte menajere aţi avut de atunci?

Băiatul clipi câteva momente fară să răspundă. Era un copil frumos şi, deşi aproape la fel de înalt ca Temperance, nu părea să aibă mult peste doisprezece ani. Se vedea că el era bine hrănit.

— Şase, spuse el în cele din urmă. Dar când celălalt bărbat risc pe înfundate, roşi şi se

corectă: de fapt, au fost vreo douăsprezece. Părea să se scuze.

— Douăsprezece femei au încercat şi nu au reuşit? întrebă Temperance, făcând ochii mari de surpriză. Nu avea de gând să o spună tare, dar nici nu era de mirare că bărbaţii din grajd nici măcar nu o băgaseră în seamă. Se gândeau probabil că va pleca până diseară.

— Şi din ce cauză n-au reuşit? întrebă ea, fară urmă din mânia care o cuprinsese la început, uitându-se în jur în aşteptarea unui răspuns.

— Stăpânul, spuse unul dintre bărbaţi.

Temperance se uită la omul care ţinea în mâini o lopată de bălegar.

— Aşa e, stăpânul, confirmă acesta.

Al treilea bărbat încuviinţă, apoi împinse apa de pe dale cu o mătură mare.

Temperance se uită din nou la băiat

— Stăpânul, spuse băiatul suspinând uşor, în semn de resemnare.

— Înţeleg, spuse dar nu înţelegea nimic şi, dintr-o dată, simţi că trebuia să-şi apere întreaga tagmă feminină. În dimineaţa asta domnul McCairn mi-a spus că femeile pe care le-a cunoscut erau prea slabe, că viaţa de aici este prea dură. Trebuie să spun că eu nu sunt o femeie slabă, că am văzut şi am făcut…

Renunţă şi se îndepărtă pentru că oamenii se amuzau pe seama ei. La început nu făcuseră

decât să schimbe zâmbete, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia; apoi lăsaseră deoparte lopeţile, şi măturile, şi hamurile şi râseseră din toată inima.

Era din nou furioasă. Cum băiatul era singurul care rămăsese serios, se întoarse către el întrebătoare. Dar nici el nu părea să-i poată spune mai multe. Ridică din umeri şi spuse „McCairn”, singurul răspuns pe care erau dispuşi să-l dea.

Cu pumnii încleştaţi, Temperance se întoarse şi intră în casă. Şi când deschise o uşă mică din lemn, se trezi în ceea ce fusese cândva o bucătărie foarte frumoasă; numai că acum, ca şi restul încăperilor, era murdară şi nemobilată.

Temperance scoase un scaun de lemn de sub masa mare din mijlocul camerei şi se prăbuşi. Lipsa de confort fizic era unul dintre lucrurile care o descurajau cel mai tare. Nu mâncase nimic de aproape douăzeci şi patru de ore, hainele de pe ea erau ude şi reci, iar oamenii locului o priveau batjocoritor aparent fară vreun motiv.

Auzi un zgomot şi o femeie în vârstă intră în bucătărie târşâind picioarele. Avea părul cărunt şi pielea neobişnuit de palidă, iar fusta lungă din stofa ecosez era aşa de veche şi de uzată, încât lui Temperance i se păru o fantomă. O astfel de casă putea foarte bine să aibă oricât de multe

fantome, nimeni nu le-ar lua în seamă. Apoi îşi zise că nici măcar o fantomă nu şi-ar dori să locuiască în casa asta murdară, gata să se prăbuşească.

— Nu eşti vis? se auzi întrebând-o în şoaptă pe femeia ce se apropia.

Aceasta scoase un chicotit care ar fi putut să spargă un cristal. Nu că ar fi fost vreun cristal în toată casa, şi cu atât mai puţin în bucătăria aceea rece.

— Oho, cum nu se poate mai reală, răspunse femeia. Ai văzut casa, aşa că îmi închipui că nu ai de gând să rămâi. Aleck o să te ducă înapoi la Midleigh. O să treacă o trăsură într-o zi sau două.

Ca să facă ce? se gândi Temperance. Să locuiască tot restul vieţii cu tatăl vitreg? Să continue să nu-i dea pace organizând întruniri pe care le dispreţuia? înnebunea numai la gândul de a mai auzi vreo prostănacă discutând despre meritele cărţilor lui Dickens.

Se ridică în picioare.

— Nu, nu am de gând să plec. Locul este într-adevăr! îngrozitor, dar cu ajutorul celorlalţi angajaţi, putem să-l aranjăm, i O să am nevoie…

— Nu avem alţi angajaţi.

— Poftim?

— Niciun alt angajat, spuse femeia mai tare. Doar eu cu tine şi cu Eppie.!

— Şi cine e Eppie?

— Sora mea mai mare.

Temperance se aşează din nou în scaun.

— Soră *mai mare?* şopti, uitându-se la femeie. Existau pietre mai tinere decât ea.

Cum se putea aştepta cineva ca o tânără respectabilă să se căsătorească cu domnul McCairn când el locuia într-o asemenea casă? Dacă femeia avea de ales, va fugi cât mai departe cu putinţă.

Mai era şi domnul McCairn, însă, îi trecu brusc prin minte. Şi, în ciuda faptului că părea o glumă ca între bărbaţi, era, aşa cum se descrisese şi el, un bărbat atrăgător. Ar putea găsi o femeie care să se îndrăgostească de el şi să treacă cu vederea starea casei.

Nu trebuia decât să cureţe o parte din casă, atât cât să poată invita pe cineva la cină, apoi să-l lase pe domnul McCairn să o farmece.

Asta atâta vreme cât nu credea că ea însăşi vrea să se mărite cu el.

Temperance se uită din nou la femeia care stătea în faţa ei.

— Unde este bucătarul?

— A fost îngropat în una din ultimele şapte luni, spuse femeia, părând încântată de glumă.

— Bine, spuse Temperance ridicându-se, atunci o să le cerem bărbaţilor să ne ajute. O să…

— Nu, bărbaţii au grijă de cai. Niciun bărbat

nu dă ajutor în casă. Ordinele domnului McCairn. Nu vrea să-şi piardă vreunul timpul cu treburile casei.

— Aş fi putut să-mi închipui. Şi pentru cai se găsesc întotdeauna bani, nu-i aşa?

— O, da, pentru cai nimic nu e prea mult.

Ochii femeii străluceau: se bucura de suferinţa lui Temperance.

— Aleck o să te ducă în oraş, propuse din nou.

Temperance se uită înjur prin bucătărie. Era o vatră uriaşă veche, pe care putea fi prăjit uşor un ren, dar care nu servea acum, după urmele de găinaţ, decât ca stinghie pentru porumbei. Podelele nu mai fuseseră spălate de când se ridicase casa, iar de masă atârnau trei tigăi murdare din cupru, împăienjenite. Spera să nu vadă vreodată păianjenul care ţesuse o asemenea pânză.

— Unde mănâncă el? întrebă, uitându-se la femeie.

— Cu Grace[3].

Temperance nu înţelese.

— Cu rugăciuni?

Femeia râse din nou, scoţând un zgomot care aducea mai degrabă a cotcodăcit.

— Nu, Grace e drăguţa lui.

— Dră… cum? A, înţeleg, spuse Temperance,

---

3 Grace este aici un personaj, dar în limba engleză înseamnă „graţie”. De aici jocul de cuvinte (n.t.).

ferindu-şi faţa îmbujorată, dar simţi că bătrâna râdea de ea. E de înţeles că bărbatul nu vrea să se însoare. La ce bun dacă avea tot ce-i putea da o femeie?

Respirând adânc, Temperance se întoarse spre femeie. Mai bine ar înceta să vadă parte rea a lucrurilor. Mai întâi trebuie să vadă ce este de făcut, gândi ea. Mai bine să se lămurească de pe acum.

— Să văd dacă am înţeles bine. Nu suntem decât noi două să ne ocupăm de casa asta imensă, dar de cai au grijă trei bărbaţi şi un băiat. Am dreptate?

— Tânărul Ramsey nu este chiar…

— Da, da, o întrerupse Temperance, examinând în continuare starea deplorabilă în care se afla bucătăria. În momentul acela ar fi fost bucuroasă să-l poată omorî pe bărbatul cu care se căsătorise mama ei. Băiatul e prea tânăr ca să fie de un real ajutor, dar putem să-l folosim la lustruit şi poate e destul de micuţ să cureţe coşul.

Temperance înălţă capul: îi venise o idee.

— Dacă grăjdarii nu ne pot ajuta la curăţenie, băiatul poate trimite mesaje? Are voie să facă asta? Crezi că aş putea obţine permisiunea tatălui lui să călăresc unul dintre cai? Nu cred că domnul McCairn îi poate alerga destul pe toţi patru.

Femeia o privea cu ochii ei negri în care nu se citea nimic, dar părea să spună că aceasta era o cerere neobişnuită. Nicio altă menajeră nu ceruse aşa ceva.

— Tânărul Ramsey are voie să antreneze caii, spuse bătrână, privind-o cercetător pe Temperance. Ce ai de gând?

Temperance dădu să răspundă, dar se opri. Era preferabil să nu se încreadă în nimeni.

Îi va povesti mamei sale despre situaţia în care o adusese bărbatul acela odios cu care se căsătorise. Dacă ar şti adevărul, cu siguranţă că mama ar ajuta-o să plece de aici.

— Am nevoie de hârtie şi creion, spuse ea încruntându-se, când bătrâna nu se clinti. Hârtie şi creion, spuse încă o dată, fără să ridice vocea, dar pe un ton care o făcu pe femeie să se întoarcă şi să părăsească încăperea.

Se întoarse după treizeci de minute şi îi puse în faţă, pe masa mare de bucătărie, un teanc de foi de scris vechi, dar de calitate excelentă, o călimară de sticlă şi, slavă Domnului, o pană.

Temperance se uită câteva clipe la pana de scris. O pană? îşi spuse. O pană? Erau în secolul douăzeci şi i se dădea să scrie cu pana?

Luă pana suspinând şi îi spuse femeii să-i găsească ceva de mâncare.

— Orice, spuse peste umăr.

Dragă mamă,

Situaţia de aici e imposibilă, începu; apoi, încet, căci nu putea scrie repede cu o pană boantă, descrise în detaliu prin ce trecuse.

Sunt lucruri la care nu mă pricep, scria. Cred că altcineva s-ar descurca mai bine.

Temperance puse toţi cei douăzeci şi nouă de ani de experienţă în scrisoarea către mama ei, folosindu-se de orice argument la care se putea gândi ca să o convingă pe Melanie să o scoată din regiune. Vinovăţie, lacrimi, rugăminţi, nu uită nimic.

În concluzie, scria la pagina 20, cred sincer că ar trebui să-mi trimiţi bani ca să mă pot întoarce acasă.

A ta fiică unică şi dragă, care te iubeşte foarte mult, Temperance.

Sigilă scrisoarea cu ceară şi cu un sigiliu greu de alamă, apoi i-o încredinţă tânărului Ramsey şi îl rugă să i-o dea mamei ei în Edinburgh cât mai repede.

Temperance trebui să recunoască faptul că, într-adevăr, caii erau iuţi. Şi că tânărul Ramsey nu era nici el genul care să dea înapoi. În următoarele douăzeci şi patru de ore primi un răspuns de la mama.

Deschise scrisoare cu mâinile tremurând de emoţia de a citi răspunsul aşteptat.

Draga mea fiică,

Foloseşte-te de cartea de bucate pe care ţi-am dat-o. Bărbaţii ar face orice pentru o masă bună. Îţi trimit un sfert de vacă, o jumătate de porc şi alte câteva lucruri. Bărbaţii nu mănâncă decât după ce au muncit toată ziua pentru tine.

Cu multă dragoste,
Mama ta.

Din scrisoare căzu un stilou.

7

Patru zile medită Temperance la cele întâmplate, în timp ce înmuia mopul în apa din găleată. În răstimpul acestor patru zile, cele mai îngrozitoare din viaţa ei, curăţă şi frecă până când mâinile ei ajunseră jupuite şi crăpate;

— Îţi doreşti ceva mult de tot, nu-i aşa? spuse Grissel, femeia de serviciu, la sfârşitul primei zile, după ce o văzuse pe Temperance că se aruncă asupra bucătăriei mai întâi cu mătura, apoi cu mopul şi în cele din urmă cu cuţitul, atunci când murdăria încrustată de ani nu se lua.

Temperance nu vorbi cu nimeni decât ca să dea ordine. Singurul ei scop era să scape din locul acesta oribil şi de oamenii aceştia care nu-i plăceau. Bărbaţii care lucrau la grajd rânjeau la

ca de parcă ar fi fost o glumă grozavă. Cele două femei de serviciu bătrâne se dădeau deoparte şi o priveau ca şi cum ar fi fost acolo pentru divertismentul lor.

Şi orice spunea Temperance, nimeni nu făcea nici cel mai mic efort să o ajute să cureţe casa aceea veche şi murdară.

Cât despre James McCairn, nu-l mai văzuse din dimineaţa în care se trezise în patul lui.

— Poate e cu Grace, spuse o servitoare ridicând din umeri, ca şi cum asta nu însemna nimic.

Cu toate că îşi petrecuse toată viaţa ei adultă lucrând cu femei nefericite, nu se putea abţine să nu se simtă şocată de acest păcat făcut în ochii lumii. Nu se spunea oare că la ţară sunt numai oameni cu vederi sănătoase, care cred în bine şi rău?

Şi această biată femeie, Grace, care fusese nevoită să devină amanta lui? Prin ce nenorociri trecuse ca să ajungă aici?

A doua zi de când se afla în casa lui James McCairn sosi trăsura încărcată cu bunătăţi de la mama ei, dar şi cu cuferele ei pline de îmbrăcăminte. Nici că se putea bucurie mai mare, pentru că, de când sosise, purtase aceleaşi haine de călătorie, încă jilave. Mai erau şi trei cuve de lemn pline cu gheaţă, înăuntrul cărora erau pachete ambalate în hârtie, apoi două lăzi

pline cu fructe şi legume şi chiar şi câteva sticle de vin.

Bineînţeles că toţi cei care lucrau la conac se strânseră în jurul trăsurii, privind curioşi.

— Aceea e came de vită? întrebă bărbatul al cărui nume ştia că este Aleck, pe un ton firesc, ca şi cum nu-i păsa ce se află în trăsură.

Temperance era însă obosită şi plictisită şi epuizase toate resursele de politeţe.

— Dacă vrei, vino şi ajută-mă, spuse pe un ton care nu accepta obiecţii.

Imediat se văzu dată la o parte şi cei trei grăjdari începură să scoată pachetele din cuvele cu gheaţă. Dar când îi lăsară cuferele în trăsură, ea îşi puse mâinile în şolduri şi se uită atât de crunt la ei, încât se întoarseră.

Manus trase un cufăr greu la marginea trăsurii, apoi se aplecă şi îl luă în spate.

— Unde să-l pun? o întrebă pe Temperance.

— Stă în dormitorul reginei, spuse bătrâna Eppie, amuzată.

Temperance o privi îngrozită. Camera aceea oribilă pe care o găsise după prima noapte era dormitorul *reginei?* Care regină? se întrebă. Din ce secol?

Ceilalţi bărbaţi cărară înăuntru cuferele rămase, apoi la etaj, în dormitorul murdar pe care îl luase în stăpânire. Era o cameră lângă bucătărie pe care Grissel o numea camera

menajerei, dar Temperance refuzase să stea acolo din cauza geamului spart şi pentru că era complet nemobilată. Găsise o cameră la etaj cu un pat pe patru piloni şi se prăbuşise acolo peste noapte, prea obosită ca să-i mai pese dacă era curat sau nu.

— Doar patru au stat aşa de mult, îi spuse Ramsey blând după ce ceilalţi intraseră în casă.

— Patru ce? întrebă.

— Menajere, răspunse băiatul. Era de-o înălţime cu Temperance, aşa că îl putea privi în ochi. Cele mai multe au plecat din prima zi. *Tu* când o să pleci?

— Când termin ce am de făcut aici, răspunse repede, apoi strânse buzele.

— A. Deci ai venit aici cu un motiv. Vrei să…

— Dacă mă întrebi dacă vreau să mă mărit cu McCairn, te plesnesc.

Băiatul zâmbi într-un fel care, îşi spuse Temperance, avea să aducă necazuri multor femei. Miji ochii.

— Crezi că te pricepi să speli podeaua din bucătărie sau voi, scoţienii, nu curăţaţi pe jos decât bălegarul de cal?

Ramsey ridică braţele în semn de neputinţă.

— Doar două menajere au spălat întotdeauna prin casă.

— Atunci sunt ani buni de atunci, replică ea înainte să între în casă.

Mai primise o scrisoare de la mama ei, în care o informa că domnişoara Charmaine Edelstan va veni după două zile.

Ştie ce are de făcut şi că trebuie să păstreze secretul, îi scria mama ei. *Cred că o să găseşti în ea exact ce mi-ai cerut.*

Temperance se gândi la calităţile pe care le considerase obligatorii pentru soţia unui bărbat pe care nu-l cunoştea. O, da: drăguţă, nu foarte deşteaptă, cu educaţie puţină sau deloc. Uitându-se înjur, Temperance spera ca aceasta să fie şi puţin mioapă.

Aşa că în următoarele două zile frecă şi curăţă cât putu de bine. Le dădu ordine celor trei bărbaţi, celor două femei în vârstă şi băiatului atât cât o lăsau ei şi îi plătea cu carnea de vită pe care i-o trimisese mama. Şi se părea că mama ei avea dreptate spunând că ajungi la un bărbat prin stomac.

Temperance medita la acest lucru când luă un topor şi, cu tăişul, se apucă să desprindă murdăria întărită de pe masa din bucătărie. Poate că atunci când se va întoarce la New York va putea să se folosească de povestea cu stomacul pentru a-i convinge să doneze fonduri pe locuitorii mai dificili din oraş. Sau poate ar putea să folosească această tactică cu sutele de bărbaţi care îşi abandonaseră soţiile.

Se opri brusc din curăţat. Ce-ar fi să le înveţe

pe femeile din casele de raport să gătească? Poate reuşeau să înveţe să folosească mai bine puţinul pe care îl aveau. E o idee bună, gândi ea, continuând să cureţe.

Desigur, era destul de ciudat că mama ei avusese ideea cu gătitul. Temperance nu îşi închipuise că mama sa putea fi de ajutor în astfel de situaţii. În ochii ei, încă de când avea paisprezece ani şi tatăl ei murise, Melanie O'Neil era aceea care avea nevoie de ajutor şi nu invers.

În dimineaţa zilei în care trebuia să vină domnişoara Edelsten, Temperance era destul de neliniştită. Reuşise să facă curat în patru încăperi: bucătăria, holul de la intrare, sufrageria şi un dormitor micuţ, în cazul în care avea să rămână peste noapte. Era, desigur, un avantaj că încăperile nu puteau fi luminate decât cu lumânări, altfel ar fi observat cât de jalnic arătau. Deşi trebui să recunoască, uitându-se la camerele în care făcuse curat, că se mândrea cu ceea ce făcuse şi casa însăşi părea mai arătoasă acum.

În cadrul uşii de la intrare, îşi plimba palma pe canatul uşii. E frumos, îşi spuse, privind tavanul pe care se puteau distinge heruvimi în spatele norilor pictaţi.

— E o casă pe care poţi să ajungi să o iubeşti, spuse încet, apoi clătină din cap să alunge

gândul. Avea prea multe de făcut ca să-i rămână timp pentru frumuseţe.

Acum trebuia să îi facă pe domnişoara Edelsten şi pe James McCairn să se îndrăgostească şi…

Ajunsă în acest punct, se opri. Ce ştia ea despre dragoste? Nu simţise nici măcar pe departe ce înseamnă să „te îndrăgosteşti”, sentiment care părea să-i transforme pe oameni în idioţi. Adevărul e că Temperance nu înţelegea sentimentul şi, din câte văzuse, nici nu-şi dorea să-l înţeleagă.

În orice caz, era imperativ să-i unească pe James şi pe viitoarea lui soţie, şi dacă gătitul dăduse rezultate în ceea ce îi privea pe bărbaţii care lucrau la grajd, de ce nu ar fi eficient şi cu stăpânul lor?

Dar Temperance nu se pricepea deloc la gătit şi, din câte îşi putea da seama, nici servitoarele nu ştiau mai mult; dar cât de greu putea fi, îşi spuse, mai ales că avea nişte instrucţiuni? Folosindu-se de cartea doamnei Farmer trimisă de mama ei,

Temperance se aşeză şi – cu stiloul primit – scrise un meniu, apoi îl trimise pe Ramsey să i-l dea stăpânului, oriunde era el.

Supă cremă de măcriş
Tocană de miel
Cartofi pasaţi Roşii înăbuşite
Salată de teci de fasole şi ridichi

Plăcintă de mere

Ramsey se întoarse gâfâind după o oră, anunţând că domnul McCairn va veni la cină de cum se va înnopta. Băiatul scoase apoi din desagă un miel drăguţ şi i-l puse în braţe.

— Pentru cină, spuse, apoi întoarse calul şi se îndepărtă.

Temperance se uită la miel, care o linse pe faţă de câteva ori, apoi îl lăsă pe dalele de piatră din faţa grajdurilor, dar animalul o urmă în bucătărie. Când o privi cu ochi mari, îi turnă un castron cu lapte şi i-l puse în faţă.

Temperance luă copia meniului din seara aceea, şterse „tocană de miel” şi scrise „somon cu sos de castraveţi”, după care îl chemă pe Ramsey să caute o undiţă şi să-i aducă un peşte.

Apoi se gândi cum să respecte reţeta.

Până să apună soarele şi să vină James la cină, Temperance fu prost dispusă şi emoţionată. Unde *era* femeia pe care mama promisese să o trimită? se tot întreba. Se întâlnise oare cu locuitorii din Midleigh şi renunţase? Dacă nu, va apărea nimeni, nu o să-i mai poată găsi niciodată o soţie lui McCairn, şi nu o să poată pleca din locul ăsta. O să-şi petreacă viaţa lângă aceşti oameni care o socoteau doar o glumă. Sau o să trebuiască să se întoarcă la Edinburgh şi să trăiască după regulile lui Angus McCairn?

James intră în bucătărie trântind uşa de perete

şi înăuntru se făcu imediat curent. Temperance ţipă la el.

— Închide uşa! Şi de ce ai venit pe la bucătărie? Nu ştii că eşti stăpân aici şi se presupune că trebuie să intri pe uşa din faţă?

— Parcă spuneai că nu candidezi la mâna mea, obiectă el amuzat.

Temperance ridică din umeri şi râse. Îşi pusese un şorţ, dar reuşise să se murdărească pe haine de fainã şi peşte. Un lucru ştia sigur: nu va da lecţii de gătit.

O clipă, James se uită prin bucătărie ca şi cum nu o mai văzuse niciodată. În vatra uriaşului şi bătrânului şemineu ardea focul şi vechea masă de stejar din mijlocul încăperii strălucea de curăţenie, încărcată cu farfurii pline cu mâncare.

— Asta e ce ţi-am trimis eu pentru cină? întrebă, uitându-se la mielul care dormea pe o piele de oaie lângă vatră.

— Mai mult sau mai puţin, spuse Temperance cu capul plecat ca el să nu vadă că roşise. Ce fel de menajeră era aceea care nu era în stare să taie un animal pentru masă?

Era o camera mare, dar părea că se micşorase de când intrase el. Era plin de noroi şi purta acelaşi kilt vechi şi ponosit, dar poate că femeia care era pe drum – dacă va veni până la urmă – va găsi că genunchii lui goi arată romantic.

— Cina va fi servită în sufragerie, spuse

întorcându-se cu spatele la el şi luând de pe masă o supieră plină.

O aşează pe masa din sufragerie şi când se întoarse îl văzu stând în cadrul uşii, pe care o ocupa în întregime cu trupul lui. Rămăsese cu gura căscată privind roată prin încăpere.

— Cum ai reuşit? întrebă el, uitându-se la camera curată, la sfeşnicele de argint, masa frumos aranjată, focul care ardea în şemineu.

— M-au ajutat bărbaţii, spuse repezit, îndreptându-se spre bucătărie, dar el îi tăie calea.

— De ce e pus doar un tacâm? Şi unde ai găsit vasele?

— Dacă îţi spun, nu o să mă crezi, ripostă iritată.

— Nu am altceva de făcut decât să te ascult, spuse liniştit. Şi nu pot să mănânc singur. Cel puţin nu tocană de miel.

Temperance se gândi brusc ce mult i-ar plăcea să stea de vorbă cu cineva. Singurele vorbe pe care le adresase cuiva de când venise în locul ăsta îngrozitor fuseseră „adu asta”, „fă asta”, „mută asta”. Şi era obosită. Ar fi vrut să se aşeze, să se odihnească puţin. Şi dacă femeia aceea va sosi până la urmă, se va scuza.

— Bine, spuse. Îţi ţin companie.

— În spatele dulapului? întrebă James, înghiţind ultima bucată de somon.

— Mi-am dat seama că partea de jos era mai puţin înaltă decât partea de sus, aşa că am presupus că trebuie să fie o ascunzătoare. Tânărul Ramsey a scos rafturile cu o rangă şi vasele era înăuntru. Sunt Wedgwood.

— Au vreo valoare? întrebă ridicând platoul cu pâine cu unt şi examinându-l în lumină.

— Depinde de model şi de cât de vechi e. Astea sunt în stare foarte bună, aşa că e posibil să valoreze ceva. De ce crezi că au fost ascunse?,

Luă o înghiţitură din vinul trimis de mama lui Temperance.

— Bunicii mele îi plăcea să cheltuiască. Spuse asta privind într-o parte, cu buzele strânse. După o clipă, întoarse privirea spre ea. Când eram copil, tata ne-a spus că obişnuia să cumpere tot felul de lucruri şi să le ascundă ca să nu le găsească soţul ei.

— Am avut o prietenă care făcea la fel, spuse Temperance. Avea treizeci şi cinci de ani şi era necăsătorită pentru că tatăl ei respinsese unsprezece peţitori şi… cumpăra diverse lucruri.

— Voi, femeile, aveţi un fel de a răni bărbaţii, comentă el cu amărăciune.

— Noi! Temperance aproape că săltă din scaun. Dacă ai ştii ce am văzut eu, ce li s-a întâmplat femeilor din cauza voastră…a bărbaţilor!

— Ha! exclamă James. Pot găsi oricând o

poveste mai dramatică decât orice mi-ai putea spune. Am un prieten care are unsprezece copii.

Temperance aşteptă un argument solid, dar bărbatul luă o înghiţitură de salată de fasole verde şi nu spuse nimic.

— Ei bine?

— A avut un accident când eram mici. Nu mai amintesc detaliile îngrozitoare, dar nu poate avea copii.

Temperance îl privi fix, apoi zâmbi.

— A, înţeleg. Dacă le spune oamenilor că nu sunt copiii lui, trebuie să explice de unde ştie sigur. Dar, lăsându-i să creadă că sunt într-adevăr copiii lui, e considerat un bărbat viril.

— E o dilemă, nu? zise James, întorcându-i zâmbetul. Tu ce ai face într-o asemenea situaţie?

— Dacă aş fi femeie sau bărbat?

— Ce ţi-ar plăcea să fii? întrebă. Şi râseră amândoi.

În momentul acela se auzi o bătaie în uşă şi Temperance se abţinu să nu exclame „în sfârşit!”. Aruncă şervetul pe masă.

— Mă întreb cine poate fi la ora asta, spuse alergând la intrare să deschidă.

În cadrul uşii se afla una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Avea o faţă mică, în formă de inimă, ochi mari, albaştri, un nas mic deasupra unei guri cu buze pline care îi dădeau un aer uşor îmbufnat.

Cârlionţi blonzi ieşeau de sub pălăria ei albastru-turcoaz, perfect asortată cu culoarea ochilor. Acest cap minunat continua un corp micuţ, cu o talie subţire şi un piept imens, şi avea cel mult optsprezece ani. Era superbă şi Temperance ştiu că nu era bărbat care să-i reziste.

Numai că apoi deschise gura aceea adorabilă şi spuse:

— O tu trebuie că eşti Temperance şi eu sunt Charmaine dar toţi prietenii îmi spun Charming (Fermecătoare) pentru că aşa şi sunt şi tatăl tău vitreg a spus că eşti fată bătrână dar eşti mai drăguţă decât credeam chiar dacă ai riduri în jurul ochilor dar mama spune că dacă nu mă uit pieziş sau nu rid prea mult nu o să fac riduri dar pot să spun că şi mama are numai că ea spune că a râs mult în copilărie aşa că eu nu râd deloc dar oricum nu găsesc prea multe lucruri amuzante şi sunt aici pentru că nu am mai întâlnit un cap încoronat până astăzi dar mama ta a spus că nu e chiar os regal dar în America de unde sunt eu dar a şi tu eşti tot din America nu-i aşa deci e îngrozitor de frumos o şi e atât de romantic nu-i aşa şi de aceea vizitiul a trebuit să dea cu ciocanul în roata trăsurii ca să o scoată din osie şi părea că am rămas blocaţi în mijlocul drumului şi ce avem la cină dar mâncarea nu e prea bună în ţara asta nu vreau să spun că acasă pot să mănânc tot ce vreau nu crezi că e drăguţ

să faci nunta primăvara şi crezi că regele mă primeşte şi e aici?

Lui Temperance îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama că fata tăcuse.

— Dacă regele e aici? întrebă.

— Nu, spuse Charmaine încet, ca şi cum ar fi trebuit să-i explice. Adică el. Înălţimea sa, lordul James.

— A. Temperance îşi simţi capul golit de orice gând.

— Vreau să-l cunosc şi să-l fac să mă placă, dar oricum toţi bărbaţii mă plac şi mama ta a spus că sunt exact ce-i trebuie sau ce crezi tu că-i trebuie nu ştiu exact care dar când o să mă mărit cu el nu vreau să trebuiască să locuiesc în locul ăsta oribil aşa că aş vrea să trecem peste toate înainte să îl cunosc ca să ştiu exact…

— Charmaine! ţipă Temperance atât de tare încât se uită spre uşă să vadă dacă James auzise ceva. Lasă-mă pe mine să vorbesc, vrei? Adică, nu că nu ai fi…

— Fermecătoare asta sunt şi toată lumea o spune dar te las pe tine să vorbeşti pentru că eşti cu mult mai în vârstă ca mine aşa că o să-mi închipui că eşti mama pentru că îi semeni foarte tare dar chiar ar trebui să faci ceva în privinţa acelor riduri de la ochi o să-ţi dau eu nişte cremă pe care am adus-o cu mine dar la vârsta ta ar trebui să foloseşti alifie cu care se dă mama

pentru că spune.

— Liniște! sâsâi Temperance, şi o împinse din spate în sufragerie.

Ce îşi închipuise mama ei când o trimisese pe tânăra asta idioată? se întrebă Temperance. Cum putea să se îndrăgostească cineva de o asemenea persoană?

Apoi o observă cum merge, unduindu-şi şoldurile sub talia aceea incredibil de subţire şi îşi spuse că, dacă va reuşi să o facă să nu deschidă gura, ar putea fi plăcută. Pe de altă parte, bărbaţii preferă tot timpul frumuseţea inteligenţei, aşa că probabil nu avea rost să-şi facă griji.

Urmând-o pe Charmaine în sufragerie, se privi într-o oglindă atârnată pe perete. Cadrul se îngălbenise, dar Temperance putea distinge foarte bine ridurile formate la coada ochilor despre care tot pomenise Charmaine. „Atâta pagubă”, spuse dezgustată, apoi se grăbi să o ia înainte şi să între în sufragerie în faţa ei.

Temperance o privi pe Charmaine, duse degetul la buze şi deschise uşa de la sufragerie.

— Se pare că avem un oaspete, spuse Temperance radiind. Domnişoara Charmaine Edelsten. Lordul James McCairn. Temperance nu ştia dacă James era într-adevăr lord, dar i se păru că sună bine. Trăsura domnişoarei Edelsten s-a stricat, a văzut luminile şi a venit aici. Se

poate să ia cina cu tine în timp ce se repară trăsura?

Temperance observă că James nu putea să-şi ia ochii de la fată şi, din fericire, Charmaine se uita modest în jos.

— Sigur că da, spuse James voios, şi sări să tragă un scaun.

Mie nu mi-a tras scaunul, se gândi Temperance, dar îşi aminti că dacă se purta aşa faţă de Charmaine, era semn bun. Temperance avea tacâmuri pregătite şi se bucura că găsise farfuriile acelea frumoase. Apoi observă, ridicând capul, că nu mai rămăsese deloc somon. Gătise pentru mai mult de două persoane, dar părea că terminaseră amândoi tot peştele.

— Vrei puţină supă? întrebă Temperance şi îi puse cu polonicul în farfurie ce mai rămăsese din supa cremă.

— Şi ce te aduce până aici? întrebă James gudurându-se ca toţi bărbaţii în preajma unei femei frumoase.

Charmaine vru să răspundă, dar Temperance interveni repede:

— Priveliştea! Şi istoria! Domnişoara Edelsten e îndrăgostită de amândouă, nu-i aşa, domnişoară Edelsten?

Charmaine se pregăti din nou să răspundă, dar James spuse, întorcându-se să o privească pe Temperance:

— De unde ştii că-i place istoria? O cunoşti? o întrebă suspicios.

— Nu am văzut-o niciodată până în seara asta, replică Temperance drăgălaş şi sincer. Dar mi-a povestit toate acestea cât am stat în hol.

— Te rog atunci să o laşi pe ea să povestească acum, spuse James, întorcându-se spre Charmaine, cu trăsăturile îmblânzite. Ce spuneam?

Charmaine încercă să răspundă.

— Îi place istoria clanurilor, interveni Temperance tare. Ca şi mie, de altfel. Poate mergem mâine toţi trei la o plimbare şi ne arăţi unde s-au purtat bătălii.

James o privi pe Temperance de parcă îşi ieşise din minţi.

— Despre ce bătălii vorbeşti?

— Credeam că s-au purtat bătălii pe tot teritoriul Scoţiei. Războaie între clanuri. Nu în Scoţia a făcut nişte isprăvi prinţul Charlie Bonnie? Nu în apropiere a avut loc Cucerirea Normandă?

— Nu, răspunse James cu voce joasă, Bonnie Price Charlie nu a făcut nimic aici. Cu voce tare: Şi normanzii nu au fost învinşi aici. De fapt, domnişoară O'Neil – aproape că striga – cucerirea normandă s-a petrecut în *Anglia*.

— A, spuse Temperance, dar continuă repede, văzând că Charmaine se pregătea din nou să

spună ceva: Pariez că domnişoara Edelsten ştia lucrurile astea. E o persoană cu adevărat pasionată de istorie, am dreptate, domnişoară Edelsten? Dar nu o lăsă pe Charmaine să răspundă. Cred că ar trebui ca mâine, în calitate de stăpân al ţinutului, să ne povesteşti ce s-a întâmplat cu adevărat în această parte a Scoţiei.

— Domnişoară O'Neil, spuse James încet, dacă nu o laşi pe această tânără să vorbească, te sui pe un cal şi te trimit înapoi la unchiul meu chiar în seara asta. M-ai înţeles?

Temperance trase adânc aer în piept şi se aşează la masă, apoi schiţă un zâmbet în direcţia lui James.

Bărbatul se întoarse spre Charmaine.

— Şi acum, domnişoară Edelsten, spune-mi câte ceva despre tine.

— A dar nimeni nu îmi spune domnişoară pentru că sunt Charmaine pur şi simplu şi mama spune că mi se potriveşte numele pentru că aş putea să farmec şi păsările din copaci dacă aş vrea dar nu ştiu dacă aş vrea pentru că păsările sunt nişte făpturi cu adevărat înfricoşătoare nu-i aşa şi nu ştiu nimic despre istorie nu ştiu de ce a inventat Temperance asta pentru că vreau să mă cunoşti aşa cum sunt cu adevărat pentru că tu eşti lord şi o să-ţi dai seama imediat cine sunt şi ce e în mintea mea nu prin haine şi o dar am făcut o glumă dar nu pot să râd altfel fac riduri

ca Temperance şi nu pot face asta pentru că…

James o privi pe Temperance o clipă, dar ea nu ridică privirea. Bineînţeles, nu putea şti că ea o chemase pe această tânără şi că mama acesteia o trimisese, dar asta nu-i uşura conştiinţa lui Temperance. Nu o să fiu niciodată o bună jucătoare de cărţi, îşi spuse uitându-se spre ferestrele întunecate, peste capetele celor aşezaţi la masă.

— Şi chiar mi-ar plăcea să văd locul şi mai ales să-l cunosc pe acest prinţ pentru că mă întreb ce vreţi să spuneţi când îi spuneţi „Bonny”[4] poartă o bonetă dar oh am mai făcut o glumă aşa că vedeţi e destul de greu să nu râd cu un asemenea simţ al umorului şi mama spune că ar trebui să notez ce spun pentru că fac atât de multe glume…

Temperance se întoarse şi îl văzu pe James că se ridică de la masă. O să iasă din încăpere, gândi, dar el se îndreptă spre fereastră şi o deschise larg. Era un aer destul de închis în cameră, dar poate i se părea doar pentru că îi venea ei greu să respire.

— Şi servitorii tăi îţi spun lord şi mă întrebam asta pentru că mă întrebam cum îi spun soţiei tale servitorii care lucrează la castel dar acesta

---

4 Personajul confundă adjectivul scoţian „bonny” (chipeş) cu porecla sub care era cunoscut prinţul Charles Edward Stuart, pe principiul cacofoniei, şi leagă acest cuvânt, al cărui nu-l cunoaşte, cu „bonnet”.

nu este un castel nu-i aşa dar oricum n-am fost niciodată până acum într-un castel în care să locuiască cineva dar crezi că or să-i spună soţiei tale doamna lord sau crezi că or să-i spună o Doamne îţi place de mine nu-i aşa înălţimea voastră dar oricum mulţi bărbaţi reacţionează aşa…

Uimită, Temperance văzu că James se apleacă, o ia pe domnişoara Charmaine Edelsten în braţe şi o duce spre fereastră. Ca să fim chiar sinceri, Charmaine nu se oprise din vorbit nici măcar să-şi tragă răsuflarea. Temperance se gândi că poate bărbaţii o luau în braţe în fiecare zi şi ea era obişnuită cu asta.

— … dar mama mea spune că uii bărbat nu poate să se abţină să nu se îndrăgostească de mine pentru că sunt atât de fermecătoare încât nu trebuie decât să deschid gura şi bărbaţii au să mă iubească şi a spus că aş putea foarte uşor să devin o doamnă lord sau cum s-o fi numind soţia ta pentru că…

James o aruncă pe Charmaine pe fereastră, cu tot atâta delicateţe cu care ar fi aruncat un sac de cartofi. Fata aterizâ cu o bufnitură surprinzător de puternică pentru o făptură atât de mică.

James închise apoi fereastra şi trase draperiile grele de damasc roşu, stârnind praf în cameră. Se aşeză apoi la masă ca şi cum nimic nu s-ar fi

întâmplat şi o privi pe Temperance cu ochii lui întunecaţi, îndemnând-o să spună ceva.

— Cred că trebuie spălate draperiile.

Se întoarse pentru o clipă şi Temperance văzu un zâmbet jucându-i în colţul buzelor. Când o privi din nou, ea spuse:

— Vrei plăcinta caldă sau rece?

— O vreau tăcută, replică James şi izbucniră amândoi în râs.

Dragă mamă,

Încercarea cu fermecătoarea Charmaine nu a reuşit. Poate ai putea să trimiţi o tânără la fel de frumoasă, dar nu chiar aşa de proastă, şi n-ar strica să aibă măcar o bună educaţie. Şi poate ar fi mai bine să fie ceva mai în vârstă.

Scumpa ta fiică,
Temperance.

8

A doua zi, Temperance se trezi din somn pe la şase dimineaţa şi se gândi că ar trebui să-l întrebe pe James ce îşi dorea de la o soţie.

Nu era o idee care să pună pe jar omenirea, dar era revoluţionară în felul ei. Ea experimentase doar despărţirea bărbaţilor de femei. Avusese de a face cu bărbaţi care îşi beau puţinii bani pe care îi câştigau, lăsându-şi soţia şi

copiii fără niciun mijloc de trai. Încercase să le găsească slujbe femeilor bătute, batjocorite şi apoi abandonate de bărbaţii ce intraseră în viaţa lor.

Temperance nu se gândise niciodată să încerce să unească un bărbat şi o femeie.

Cât timp se îmbrăcă, privi ţintă hainele din cufăr, refuzând să privească în jos. Auzise noaptea aceea zgomote care aduceau foarte mult cu chiţăituri de şoareci. Nu voia nici măcar să se gândească la cuvântul „şobolani

Cel puţin acum o să le pot înfrunta pe femeile din casele de raport îşi spuse, pentru că ce este asta dacă nu o mare casă de raport?

Îşi puse o fustă de lână care îi ajungea abia până la glezne. („Scandalos!” spusese mama ei), o bluză de bumbac cu mâneci lungi, o curea mare de piele şi cizme groase până la glezne, apoi coborî.

— Şi unde stă toată ziua? întrebă când ajunse în bucătărie. Acum, că făcuse curat, încăperea devenise un focar de activitate. Nu i se întâmplase să între în bucătărie şi să nu găsească pe una sau pe amândouă bătrânele şi, de obicei, cel puţin pe unul dintre bărbaţi. Ramsey începuse să hrănească mielul dintr-o sticlă; îl botezase chiar Isaac, după povestirea din Biblie cu copilul care fusese cruţat de la moarte.

În ziua aceea cele două femei, doi bărbaţi şi băiatul care se aflau acolo se pregătiră să-i răspundă cu toţii la întrebare.

— Dacă vreunul dintre voi zice că e la Grace, nu o să aveţi parte de cină diseară.

Toţi cinci puseră capul în pământ şi nu spuseră nimic.

Temperance numără încet până la zece, apoi adăugă liniştit:

— Spunea că e păstor şi pescar. Unde face lucrurile astea?

Cinci feţe se întoarseră deodată spre ea cu o expresie de uşurare. Ramsey, care şedea la masă şi mânca, ţinând în braţe mielul care zvârlea din picioare, spuse:

— Pe culmea muntelui. O să stea acolo toată ziua. Dar nu poţi să te duci acolo dacă asta ai de gând să faci.

— De ce nu? întrebă, temându-se de răspuns. Din moment ce McCairn părea să aibă drepturi absolute în locul acela, era oare posibil să facă orgii acolo? El şi Grace?

— Drumul e prea dur pentru o doamnă de la oraş, spuse Aleck.

Auzind acestea, Temperance avu un gest de neîncredere. Nu cunoscuse niciodată oameni atât de aroganţi. Îşi închipuiau că o femeie crescută la oraş nu mai e bună de nimic.

Zâmbi.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar dacă mi-ai arăta în ce direcţie să o iau, cred că mi-ar plăcea să fac o plimbare uşoară, ca la oraş. După ce pregătesc ceva pentru masa de prânz, mai adăugă.

O oră mai târziu umpluse un rucsac de pânză cu paste şi portocale şi o sticlă de pământ cu vin îndoit cu apă. În timp ce tăia carnea şi legumele şi frământa aluatul, toţi cei din bucătărie o urmăriseră încercând să-şi ascundă curiozitatea.

La ora şapte dimineaţa spuse: „Ramsey, sunt gata”, apoi îşi puse rucsacul în spate.

Nu fu surprinsă să vadă în faţa casei, înşeuat, un cal mare şi nervos, ridicându-se în doua picioare. Deşi nimeni nu intrase sau ieşise din bucătărie, păreau să ştie dinainte tot ce făcea sau avea de gând să facă.

Temperance avu senzaţia că o să se sufoce dacă nu va întreba cum făcuseră semn calului că e timpul să pornească. Îl aşteptă mai întâi pe Ramsey, apoi îl prinse de braţ ca să o ajute să urce în spatele lui; pe drum, se ţinu bine de şa.

Din noaptea în care sosise pe pământul clanului McCairn, nu făcuse decât câţiva paşi în afara casei, aşa că acum privea cu interes împrejurimile. Când Ramsey conduse calul mare şi nervos în susul unei poteci înguste, stâncoase, mărginită de un deal abrupt pe o parte şi de nimic în cealaltă parte, Temperance trebui să-şi

învingă tentaţia de a striga că vrea să descalece.

Probabil că Ramsey simţise că se teme pentru că se întoarse în şa şi îi zâmbi.

— Nu întâlneşti astfel de obstacole în oraş, nu-i aşa?

— Sunt unele clădiri înalte, spuse, încercând să nu arate că era speriată de moarte. Un pas greşit şi puteau să-şi găsească moartea. Dar cu toate că încleştase mâinile pe şa, ţinea capul întors spre dealul din dreapta lor, refuzând să se lase cuprinsă de frică.

— Uite, acolo e McCairn, spuse Ramsey blând. Apoi, spre groaza lui Temperance, opri calul.

Trebui să tragă adânc aer în piept înainte să se întoarcă şi să privească înjur, dar priveliştea era de o frumuseţe care alungă imediat teama.

La picioarele ei se întindea, ca într-o poză dintr-o poveste, un sat frumos. Era mic, nu mai mult de douăzeci de case de o parte şi de alta a unui drum îngust care şerpuia spre poalele muntelui pe care se aflau. Erau case văruite, eu acoperişuri de stuf. Din câteva hornuri ieşea fum; se vedeau ui de găină într-o curte, câțiva oameni, femei cu coşuri în braţe, copii care se jucau în stradă.

Fiecare casă părea să aibă o grădină în spate şi distingea nişte hambare şi nişte grajduri pentru animale.

— E frumos, şopti. Se uită apoi mai departe şi

observă că doar o limbă îngustă de pământ lega satul de continent. De o parte se aflau casele satului, de alta casa de piatră veche şi dărăpănată a lui James McCairn, iar în mijloc muntele.

— E aşa de izolat, spuse. Copiii pleacă de aici când cresc?

— O, da, răspunse trist Ramsey îndemnându-şi calul.

— Dar tu nu o să pleci? întrebă ea.

Întrebarea păru să-l amuze.

— Nu, eu nu, replică el, de parcă ar fi fost o glumă. Nu eşti ca celelalte, spuse o clipă mai târziu.

— Pot să o iau ca pe un compliment?

Băiatul răspunse ridicând din umeri şi îndemnă calul, în timp ce Temperance scrâşni din dinţi, încleştând bine mâinile pe şa. Fereascâ Dumnezeu să o complimenteze vreunul dintre ei. Nu conta că acum le plăcea atât de mult curăţenia din bucătărie încât ar fi stat tot timpul acolo, era convinsă că ar fi murit mai degrabă decât să spună „Bravo, fetiţo” sau cum or fi zicând ei pe acolo, prin Scoţia.

I se păru că trecuseră ore până când ajunseră pe ceea ce părea a fi vârful muntelui şi băiatul opri calul.

— Aici trebuie să coborî, spuse, întorcându-se să o ajute. McCairn nu poate vedea calul de aici.

Se clătină pe picioare pe solul stâncos. Îl privi:

— De ce nu?

Băiatul zâmbi în timp ce strunea calul să meargă de-a-ndărătelea în josul potecii.

— E prea periculos pentru caii lui preţioşi. Ar putea să cadă; şi atunci cu ce s-ar mai întrece în competiţiile cu ceilalţi moşieri? Nu avem cine ştie ce, dar câştigăm cursele, spuse băiatul. Apoi, cu o licărire rea în ochi, lovi calul şi porni în josul potecii abrupte şi înguste cu o viteză care îi tăie răsuflarea.

— Dacă ar fi fiul meu, aş… Se opri la acest gând pentru că i se părea destul de greu să controlezi un băiat aşa de mare ca Ramsey.

Se opri un moment să se uite înjur, la valea cu flori de primăvară, să asculte cântecul păsărilor şi să respire aerul proaspăt şi curat.

— Nu e ca la oraş, nu-i aşa?

Temperance tresări din tot trupul la auzul vocii, se întoarse şi îl văzu pe James. Spuse, cu mâna dusă la inimă să-i potolească bătăile:

— Nu, nu e ca la oraş, dar şi oraşele au cu ce se mândri. Au balet şi operă şi…

James se întoarse şi se îndepărtă.

Temperance încercă să ţină pasul cu el, dar se împiedica de stânci şi de peticele de iarbă.

— Spune-mi, domnule McCairn, toţi scoţienii sunt aşa de nepoliticoşi sau doar cei care locuiesc pe insula asta?

— Nu e o insulă, nu încă, spuse el peste umăr. Cu ce cal ai venit?

— Cal? întrebă Temperance, nevrând să-i facă necazuri lui Ramsey.

— Încerci să mă faci să cred că ai venit pe jos până aici?

— Nu înţeleg de ce vă închipuiţi toţi că…

James se opri şi o privi aspru. Nu avea rost să încerce să mintă.

— Un cal mare, cu pielea roşiatică, cu o pată albă pe piciorul drept din spate.

James încuviinţă şi porni mai departe, iar Temperance să grăbi să-l urmeze.

— Şi de ce ai venit astăzi aici? întrebă. Ce vrei de lamine? Ce putea să spună? Că voia să vadă ce fel de femeie este aceea care te-ar face să-i ceri mâna, ca să o poată comanda prin poştă pentru ca ea să poată pleca din locul acela? Nu părea varianta cea mai potrivită.

— Sunt puţin plictisită, asta-i tot, spuse. Mă gândeam să văd împrejurimile.

— Hm! pufni James. Toţi americanii îşi închipuie că noi, scoţienii, suntem proşti?

— Nu, doar eu speram să fie aşa, spuse fără să se gândească, dar zâmbi când îl auzi râzând. Ce fad aici toată ziua? Stai de unul singur?

Auzind întrebarea, se opri şi se întoarse să o privească, ridicând din sprâncene.

— De-asta ai venit aici? Ca să fii singură cu

mine?

— Poate în visurile tale, replică prompt.

Bărbatul zâmbi şi porni din nou.

Îl urmă în josul unei văi mici, urcară apoi şi când ajunseră sus auzi behăitul oilor. James se opri şi ea se întoarse şi văzu că partea sudică a muntelui era aproape acoperită de sute de oi. Din loc în loc se vedea un câine care alerga, gonind oile, şi câţiva oameni care mergeau pe partea abruptă a muntelui.

— Din păcate, nu suntem singuri, comentă ea, părând nefericită. Nu-i rost de o răpire astăzi.

O clipă James se uită la ea uimit, apoi dădu capul pe spate şi râse atât de tare că i se vedeau venele de la gât. Era într-adevăr foarte frumos, îşi spuse, şi dacă ar fi fost o femeie căreia să-i placă aventura, ar fi primul pe care l-ar alege.

Mai jos de unde stăteau ei, doi bărbaţi auziseră râsul şi se uitară în sus. Temperance ridică braţul şi le făcu semn, dar gestul păru să-i împietrească.

— Fac pariu că nu le vine să creadă că nu sunt Grace, zise.

James nu spuse nimic, aşa că se întoarse şi îl văzu că o fixează încruntat.

— Bârfesc prea mult.

— Dacă te referi la trântorii aceia care stau toată ziua pe la grajduri şi prin casă, cam cu asta se ocupă. E legal ca vin moşier să-şi biciuiască

oamenii?

James râse din nou.

— Voi, americanii! spuse. Ce idei vă faceţi despre noi! Dacă tot ai venit până aici, ce ai de gând să faci?

— Nu să fac curat, spuse cu emfază.

— Bine, atunci ce zici dacă m-ai ajuta cu asta? întrebă, conducând-o pe potecă în jos.

În spatele unui gard viu scund zăcea o oaie mare, gâfâind.

— E pe moarte? întrebă Temperance, privindu-l.

— Nu dacă fac ce trebuie. Tu aşază-te la capătul acela, eu dincolo şi o să o ajutăm.

Îi trebuiră câteva momente ca să-şi dea seama ce voia să spună; apoi se gândi că poate oaia trebuia să fete.

— A, spusei înţeleg. Poate ar trebui să chemăm un veterinar.

— Da, sigur. Şi o să ne trimită factura. Nu, aici McCairn e veterinarul. Eşti gata? Ţine-o. E cu spatele şi trebuie să-l întorc.

Temperance nu ar fi crezut niciodată posibil ceea ce s-a întâmplat în următoarea oră din viaţa ei. Când James încercase să împingă mielul, descoperise că erau doi şi avea braţul prea gros că să-i poată trage afară.

Aşezat pe călcâie, o privi pe Temperance.

— Nu e destul loc pentru mine. O să trebuiască

să faci tu asta.

— Eu? zise Temperance. Dar nu pot…

— Dă-ţi jos cămaşa asta sclifosită să nu te murdăreşti şi împinge-ţi braţul înăuntrul ei şi scoate mieii. Dacă nu reuşeşti, or să moară toţi trei.

— Să-mi dau jos…

— Haide, femeie, nu e timp de pierdut. Nu te vede nimeni.

— În afară de tine, spuse Temperance, privindu-l peste oaia care gemea.

— Şi crezi că n-am mai văzut cum e făcută o femeie? O privi cu dezgust. Cum vrei… Murdăreşte-te de sânge, dar hai o dată, copilă.

Poate felul în care îi spusese „copilă” o făcu să i se supună. După întâlnirea cu fermecătoarea Charmaine din noaptea trecută avea nevoie să se simtă mai tânără decât mama unei fete de optsprezece ani.

Îşi descheie iute nasturii de la bluză, o trase din fustă şi o aruncă pe gardul viu. Se gândi o clipă că bine făcuse profitând de pe urma odiosului Angus McCairn şi purta acum o cămăşuţă de corp minunată. Era albă, dar se prindea în copci şi avea o broderie de nună cu flori în partea de sus.

— *Bine, şi acum ce trebuie să fac?* întrebă, trecând de cealaltă parte a oii.

A durat trei sferturi de oră ca să întoarcă

mielul înăuntrul animalului. Şi la fiecare câteva minute, uterul oii se contracta puternic, strângându-i braţul atât de tare încât îi dăduseră lacrimile de durere.

— Te descurci foarte bine, spuse James blând, din spate, şi înţelese că era emoţionat pentru că accentul devenise şi mai pregnant. Îşi pusese mâinile lui mari pe umerii ei şi îi frământa cât timp ţineau contracţiile.

— Relaxează-te. Respiră adânc, îi şopti la ureche.

Când contracţiile scăzură în intensitate şi îşi simţi iar braţul, el o întrebă ce simţea în uterul oii.

— Caută piciorul. L-ai găsit? Acum trage. Nu, n-o să o doară. Trece prin dureri mult prea mari ca să-şi dea seama ce-i faci. Aşa, foarte bine. Trage. Încet, acum. Aşa. Încă o dată. Mai tare!

Brusc, mielul ţâşni în poala lui Temperance. Era ud şi plin de sânge şi învelit într-un sac de mucus, dar Temperance nu-şi amintea să fi văzut ceva atât de frumos. Ţinea în braţe mica făptură şi se uită mirată la James.

— Mai e unul, spuse el, zâmbind. Ocupă-te de el. Apoi o să-i curăţăm şi o să încercăm să o facem pe mamă să-i hrănească.

Cu al doilea miel a fost mai uşor, iar Temperance simţea că acum contracţiile erau din ce în ce mai uşoare. Se uită alarmată la

James.

— Scoate mielul. O să avem grijă de mamă mai târziu.

Peste alte câteva minute, un alt miel se afla în poala lui Temperance. Îl privi pe James care strângea iarbă şi încerca să cureţe mieii. Fără să se gândească, Temperance luă o pânză albă de pe gard şi începu să şteargă al doilea miel.

Mielul de care avea grijă James se duse instinctiv la mama lui să sugă, dar aceasta stătea întinsă, gâfâind.

— E pe moarte, spuse James blând. Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat aşa de prima dată.

— Prima mea oaie, spuse Temperance cu emfază, aşezând mielul lângă fratele lui. Puse apoi palma pe pântecele imens al oii.

— Am asistat în trei rânduri la naşterea unor femei, spuse punând o nună peste cealaltă şi apăsând burta oii. O dată placenta a rămas prinsă înăuntru şi moaşa a apăsat şi a apăsat pântecele femeii până când…

Apăsa cu atâta putere încât nu mai putu vorbi.

James puse mieii deoparte, îngenunche lângă Temperance şi o ajută să apese. Şi după câteva momente, oaia dădu afară placenta care căzu cu zgomot pe pământ.

James şi Temperance se dădură înapoi şi priviră o clipă. Oaia păru că încetase să respire; apoi deschise ochii, înălţă capul şi mişcă

picioarele.

— Vrea să se ridice, spuse James, cu voce triumfătoare.

Se ridicară şi ei, ajutară oaia să stea pe picioare şi, după ce se clătină câteva momente, o luă la fugă, urmată de miei.

— Ingraţii! zise Temperance râzând, privindu-l pe James. Se depărtase de ea şi ţinea în mână ceea ce fusese cămaşa ei curată.

— Ţi-am spus că nu ar fi trebuit să o dau jos, spuse ea zâmbind, luând-o cu vârful degetelor. Ce o să-mi pun pe mine până jos?

James îşi scoase zâmbind cămaşa şi rămase cu pieptul gol.

Temperance o luă şi o îmbrăcă, făcând haz de mânecile care îi treceau mult peste încheieturi, iar poalele îi ajungeau la genunchi. James îi ridică braţul, întoarse mânecile şi o încheie la manşete. Când ajunse la a doua manşetă, arătă spre rucsacul lăsat pe pământ când văzuse oaia.

— Ai ceva de mâncare acolo?

— Paste. Sunt…

— Până şi noi, în înapoiata Scoţie, am auzit de asemenea mâncăruri străine, spuse cu un zâmbet. Haide, ştiu un loc unde putem mânca.

Îl urmă fără ezitare, căci picioarele lui lungi mâncau pământul, şi se îndepărta tot mai mult de versantul muntelui unde bărbaţii aceia păşteau oile.

Un copac foarte bătrân se înălţa drept din munte şi pământul de la tulpină părea acoperit cu stânci ascuţite, dar James coborî puţin şi întinse braţele să o ajute. Voi să-l ia de braţ, dar el se împotrivi.

— Sari, o să te prind, spuse. E prea abrupt pentru fusta asta.

Încercă să-i spună că e absurd, dar o clipă mai târziu îşi simţi corpul lăsându-se să cadă încrezător în braţele lui. O prinse de mijloc, o învârti şi o puse pe potecă. Un fel de potecă, pentru că nu avea mai mult de câţiva centimetri. Un pas greşit şi ar fi căzut.

— Dacă ţi-e fiică, ţine-te de cureaua mea, spuse el, luând-o înainte.

— „Scoate-ţi cămaşa; ţine-te de cureaua mea”, nu e de mirare că nu vrei să te însori, când seduci fetele cu asemenea cereri.

Zâmbi când îl auzi pe James râzând. Ar trebui să înceteze cu asemenea afirmaţii scandaloase. Adevărul este că era o uşurare să se afle în prejma unui bărbat care nu o implora să renunţe la ce voia să facă în viaţă şi să se însoare cu el. Câteodată Temperance se considera o provocare pentru bărbaţi, mai ceva ca a te căţăra pe cel mai înalt munte. Câţi bărbaţi nu îi spuseseră: „Lasă toate astea şi fii soţia mea. Fii mama copiilor mei”?

Ştiind ce urmăresc, Temperance fusese mereu

nevoită să ţină pentru ea replicile amuzante. Cel puţin, nu fusese niciodată în stare să le împărtăşească cu un bărbat.

Şi acum iată că putea. James McCairn era un bărbat cu care putea să râdă fară să se teamă de consecinţe. Ca urmare, i se părea că replicile ei deveneau mai îndrăzneţe cu fiecare clipă.

James se opri atât de brusc încât Temperance trebui să se sprijine de spatele lui gol, ca să se ţină pe picioare. Ce piele caldă avea! îşi spuse retrăgând mâna cu părere de rău.

— Ce crezi? întrebă el, întorcându-se.

Temperance se rezemă de versantul stâncos al potecii şi privi în jos. La picioarele lor se desfăşură satul, aceeaşi privelişte care îţi tăia răsuflarea pe care o admirase cu Ramsey de pe cal. La stânga se deschidea ceea ce părea a fi o peşteră.

— E frumos, mărturisi ea.

În secunda următoare James dispăru după un colţ şi ea îl urmă îndeaproape. Era într-adevăr o peşteră, adâncă de trei metri, lată de patru, înăuntrul căreia se afla un pat din scânduri aspre acoperit cu piei de oaie şi un cerc de piatră, unde se vedea că fusese aprins de multe ori focul.

Îl privi şi văzu expresia aceea de băieţandru, ca şi cum dorea cu adevărat ca ei să-i placă locul lui secret.

— Mai curat decât în casă, remarcă ea, convinsă.

James zâmbi şi puse rucsacul jos.

— Ia loc, zise el voios, aruncând o piele de oaie pe jos, şi povesteşte-mi totul despre tine.

— Ei bine, începu ea, cu o sclipire jucăuşă în ochi, în timp ce el cotrobăia prin rucsac… iar mama spune că sunt aşa adorabilă dar ştiu asta pentru că toţi băieţii mi-o spun şi de aceea vreau să mă mărit cu un lord şi să devin o prinţesă…

James scoase un pateu din rucsac, se sprijini într-un cot şi muşcă.

— Nu cred că m-a mai făcut vreo femeie să rid aşa cum râd cu tine, spuse gânditor.

Temperance reveni brusc la realitate. Erau singuri în peştera aceea mică, el era pe jumătate gol şi…

— Şi de fapt, ce cauţi, aici? întrebă, privind-o cu coada ochiului.

— Tu ai nevoie de o menajeră şi eu am nevoie de o slujbă. Era bucuroasă să se gândească şi la altceva decât la corpul lui gol.

Cu capul întors spre gura peşterii care dădea spre sat, el pufni:

— Eşti tu menajeră cum sunt eu preot. De fapt, ce ţi-a spus unchiul meu despre mine?

Temperance nu reuşi să scornească o minciună atât de repede, aşa că privi spre satul din depărtare.

— Ce mai vrea acum de la mine? întrebă, privindu-i profilul. Şi-a închipuit că o să fiu atât de copleşit de frumuseţea ta încât voi sfârşi prin a trebui să mă însor cu tine?

— Bineînţeles că nu, replică ea, mult prea repede.

— A, dar mai e ceva, nu trebuie numai să ţii casa curată.

Vru să răspundă, dar el ridică mâna şi o opri:

— Nu, lasă, nu-mi spune, îmi plac şaradele. Sunt prea puţine lucruri la care să te gândeşti în locurile astea. Deci, ce ar determina-o pe o fată americană să vină în locul ăsta îndepărtat din Scoţia ca să frece podelele? Nu e vorba de marea poveste de dragoste din Highlands, nu? Sau să fii nevasta unui şef de clan, chestii d-astea?

— Nu, nici vorbă. Temperance se uită la pateul cu came de vită, ceapă şi cartofi, tras în aluat şi copt. Dacă ea îşi spunea asta, pateurile erau într-adevăr delicioase. Poate că, la urma urmei, avea talent la gătit.

În ciuda faptului că manifesta un dezinteres prefăcut, încercările lui de a dezlega enigma prilejuiau cea mai interesantă conversaţie pe care o avusese de când sosise în Scoţia.

Trebui să se abţină ca să nu zâmbească atunci când îl văzu privind-o scrutător, încercând să pună cap la cap putinele informaţii pe care le avea.

— Să te ajut? se scăpă ea.

— Ha! în ziua în care n-o să mai reuşesc să-mi dau seama ce are de gând o femeie, o să mă recunosc învins.

Îşi reţinu zâmbetul, apoi întoarse privirea spre el. Era o greşeală. Nu avea pe el decât kilt-ul, o curea lată de piele şi nişte ghete moi care-i ajungeau la jumătatea gambei. Hotărî că era mai prudent să se uite spre sat.

— Vrei să-mi spui în ce relaţii eşti cu unchiul tău? Avea aerul că ţine la tine, dar în acelaşi timp pare să facă lucruri care îţi displac.

James se ridică în capul oaselor şi se aplecă peste ea ca să ajungă la rucsac, iar Temperance simţi că i se opreşte respiraţia când îl simţi atât de aproape. Acum voi fi în stare să le Spun femeilor că ştiu ce înseamnă să doreşti un bărbat, îşi zise ea. Totuşi, trebuie să le pot spune şi că am reuşit să-mi controlez emoţiile.

— ... şi căsătorie, spunea James.

— Scuză-mă, nu te-am auzit trebuia să se străduiască să-şi amintească unde se afla şi să nu se lase purtată înapoi la New York la fiecare câteva minute.

— Am spus că unchiul meu e hotărât să mă însoare şi eu nu vreau.

— De ce? întrebă Temperance, privindu-l şi aşteptând răspunsul lui cu un interes care nesocotea judecata.

— O dată căsătorit, nu mai ai libertate. Vrea să te întorci la cină în fiecare seară. Vrea să… să. —.. Vrea să mergi cu ea la cumpărături în Edinburgh.

Vocea lui trăda un profund dezgust

Temperance nu îşi putu stăpâni râsul.

— Of, biet om torturat. Dar ce-ţi închipui? Că o să urce cu tine pe munte şi o să ajute oile să aducă miei pe lume?

— Da, spuse el atât de încet încât Temperance abia îl auzi.

Când se uită în ochii lui, privirea bărbatului era cruntă şi întunecată. Temperance reuşi cu greu să şi-o desprindă de-a lui.

Când vorbi, vocea ei era blândă:

— Dacă te îndrăgosteşti de mine, domnule McCairn, o să te alegi cu o inimă frântă. Unchiul tău mă plăteşte să fac slujba asta şi, când adun suficienţi bani, mă întorc la New York. Am mult de lucru acolo. Oamenii au nevoie de mine.

James fi zâmbi cu o asemenea expresie încât simţi că începe să transpire.

— Nu vreau să mă însor cu tine, nu vreau decât să te găsesc din nou în patul meu.

— Tu, eu şi Grace? Nu crezi că ar fi cam mare înghesuială? ripostă fără să clipească.

James râse şi se întinse din nou, sprijinindu-se în coate.

— Ştii, cred că-mi place de tine. Nu eşti ca alte

femei. Bine, acum spune-mi ce vrei atât de mult să ştii despre mine, încât ai venit până aici?

Întrebarea o descumpăni. Era un prea bun observator ca să reuşească să-i ascundă prea multe. Aşa că, cu cât se ţinea mai aproape de adevăr, cu atât mai bine.

— Nu ştiu mai mult decât tine de ce caută să te însoare. De fapt, nu am vorbit decât o singură dată cu unchiul tău despre asta. Mi-a spus că dacă o să fiu menajera ta… ezită… timp de şase luni, pe perioada verii… Adevărul era că Angus nu îi fixase un termen limită şi asta o înfricoşa uneori. Dacă nu reuşea să-i găsească lui James o soţie nici în zece ani?

— … timp de şase luni, continuă, o samă ajute să mă întorc în Statele Unite şi chiar o să facă o donaţie pentru una din cauzele mele..

— Cauzele tale?

— Le ajut pe femeile aflate în mizerie.

— A, cum eşti şi tu. Într-atât de strâmtorată, încât ai acceptat o slujbă de menaj eră.

Când se întoarse spre el, era de-a dreptul furioasă.

— Unchiul tău este un nemernic infam şi mincinos, care refuză să se lase înduplecat sau să asculte vocea raţiunii sau… Făcu ochii mari, îngrozită.

— O, da, de acord, e tot ce spui tu, şi mai mult încă. Nu poţi să-mi spui nimic nou despre el. Dar

pe tine cu ce te-a nedreptăţit?

— Mi-a înfăţişat această slujbă în cele mai atrăgătoare culori: căpetenia unui clan, un conac la ţară. Îmi închipuiam că o să am în subordine o armată de servitori şi că n-o să fiu ocupată mai mult de câteva ore pe zi.

— Şi ai dat peste noi, spuse James, amuzat.

— De ce ţii grajdurile aşa de curate şi casa atât de… de…

James ridică din umeri şi se întinse să mai ia un pateu.

— Casa nu înseamnă nimic, în schimb, în fiecare an particip la curse şi câştig bani, aşa că pentru mine caii au o însemnătate mai mare. De ce am nevoie de o casă aşa mare? Eu locuiesc aici.

— Dar dacă te însori.

— O dată e mai mult decât de ajuns.

— A, spuse Temperance cu un zâmbet uşor. Acum înţeleg, îşi trase genunchii la piept şi îi cuprinse cu braţele, privind din nou spre sat. Acum înţeleg. Ai fost rănit în dragoste şi acum dispreţuieşti toate femeile. Cred că am citit o carte despre asta.

Cum James nu spunea nimic, se întoarse. O fixa cu o privire stranie.

— Nu te-ai înţeles prea bine cu unchiul meu, nu-i aşa? Nu-i prea plac femeile care văd lucrurile aşa cum sunt în realitate, zise el în cele

din urmă.

Temperance râse.

— Nu prea bine, aşa-i. Vrei să-mi povesteşti despre soţia ta?

— Nu, spuse. Ai ghicit tot, ce rost mai are?

Temperance ar fi vrut să-şi muşte limba că fusese aşa de limbută. Daca l-ar fi rugat cu frumosul, poate că i-ar fi povestit despre căsătoria lui ceva ce i-ar fi fost de folos.

— De ce ţine unchiul tău atât de mult să te vadă însurat? Pentru că ai nevoie de im moştenitor?

James zâmbi.

— Da, e o mare dispută cui îi revine bucata asta de pământ la moartea mea.

— Atunci de ce insistă atât cu căsătoria?

James ezită o clipă;

— Cred că unchiului Angus îi place ideea de căsătoria Mi-a scris că s-a căsătorit din nou de curând. Nu am cunoscut-o, dar spune că nu se compară cu nici vina dintre soţiile sale anterioare, o femeie foarte cumsecade şi blândă. Lui Angus îi plac femeile blânde.

— Şi ţie ce fel de femei îţi plac? întrebă ea prompt.

— Cele care nu sunt prea curioase, zise el repede. Acum trebuie să mă întorc la oi, spuse şi se ridică.

— Dar…

Nu ştia ce să spună – că nu putea să plece pentru că ea nu aflase încă ce voia?

— Şi Grace cum e? întrebă, ridicându-se şi ea.

— De ce te interesează Grace?

— Nu mă interesează. Numai că îi aud numele atât de des şi probabil ca eşti îndrăgostit de ea dacă… vreau să spun, dacă…

Stătea în picioare în lumină, privind-o.

— Cred că oamenii bârfesc prea mult şi tu îi asculţi. O să îmi aduci prânzul în fiecare zi?

— O să mă ajuţi să pun casa la punct? Nu pot să repar acoperişul sau să gonesc puii din dormitoare.

— Ce importanţă are dacă e curat sau nu? De ce nu te mulţumeşti să iei banii de la unchiul meu şi să aştepţi să treacă cele şase luni de sentinţă?

Ce putea răspunde? Că oricare dintre posibilele mirese pe care i le trimitea mama ei vor da înapoi la vederea casei?

— E posibil ca Angus McCairn să vrea să se asigure dacă uni fac treaba cum trebuie.

— Mă îndoiesc, şi nu cred nici că tu îţi închipui că ar trimite pe cineva în inspecţie, spuse James încet, privind-o cercetător.

Temperance întoarse faţa să-şi ascundă roşeaţa. Îşi dădea seama că James ştie că-i ascunde unele lucruri şi că avea de gând să afle despre ce este vorba.

Îl urmă de-a lungul potecii înguste; bărbatul urcă înaintea ei şi o ajută să suie pe versantul abrupt până lângă bătrânul copac.

— Mergi drept în josul potecii aceleia largi, nu te depărta, şi o să ajungi în sat. O iei apoi la stingă şi ajungi la conac.

— Şi cămaşa ta? întrebă, întinând braţul. Avea pieptul gol, iar ea arăta, desigur, ciudat în cămaşa aceea care îi ajungea la genunchi.

— Mai am una, răspunse el, arătând spre deal. Acum du-te, am pierdut deja destul timp.

— Şi eu, ripostă, iritată că îi vorbea de parcă ar fi fost o pacoste. Se întoarse repede şi porni în josul dealului; tot drumul nu se gândi decât la ce se petrecea între James şi unchiul lui în legătură cu căsătoria. Era oare vorba de bani? Din experienţa ei cu casele de raport, învăţase că totul se reduce la bani sau la sex, ori la amândouă. Ce se afla oare în spatele preocupării insistente a lui Angus McCairn de a-şi însura nepotul?

— O să aflu, şopti cu voce tare şi începu să compună în gând o scrisoare către mama ei.

Dar când ajunse la capătul potecii abrupte şi văzu răspântia. — Toate celelalte gânduri se risipiră. La stânga se afla casa murdară în care era nevoie de luni de muncă pentru a o face din nou primitoare. La dreapta se afla satul. Erau oare casele pline de femei care împleteau

pulovere pentru a le vinde la Edinburgh? Ce putea învăţa de la aceşti oameni care i-ar putea folosi în New York?

9

Temperance se opri la capătul drumului care ducea spre sat. Nu putea să meargă pe „strada principală” îmbrăcată cu cămaşa stăpânului. În mai puţin de câteva minute, toţi ar fi început să vorbească despre cine era şi ce căuta acolo sau despre ce făcuse ea cu James.

— De parcă mi-ar păsa! îşi spuse şi se abătu din drum, îndreptându-se spre stâncile despre care ştia că se află la ţărm. Poate ca o plimbare pe malul apei o va ajuta să gândească mai limpede.

— Am găsit patru! auzi vocea unei fetiţe în timp ce ea însăşi păşea pe o stâncă. Se uită în jos şi zări o femeie înaltă, slabă, însoţită de o fetiţă în pragul pubertăţii; căutau ceva în nisipul de pe plajă, chiar lângă apă.

Când o văzu, Temperance se simţi acasă: recunoscuse felul în care mergea femeia, felul în care îşi dădea capul pe spate. Era una dintre acele femei cărora ziarele le spuneau: „Femeile abandonate ale domnişoarei O’Neil”.

Temperance coborî în fugă de pe stâncă, ca şi cum ar fi zărit o veche prietenă.

— Bună! strigă.

Fetiţa, speriată, se lipi de mama ei şi o urmări curioasă pe Temperance care se apropia.

— Numele meu este Temperance O'Neil, îi spuse femeii, întinând braţul în semn de salut, dar femeia continuă să o privească fix.

— Sunt noua menajeră de la de la casă, încheie poticnit.

— Ştim cine eşti, răspunse femeia blând, dar aşezându-se protector în faţa fetiţei, ca şi cum Temperance ar fi încercat să i-o ia.

— Şi tu cine eşti? întrebă Temperance, zâmbind fetiţei.

Fetiţa nu răspunse, dar continuă să o privească pe Temperance cu ochii holbaţi; se aşeză apoi pe vârfuri şi îi şopti ceva mamei sale la ureche.

Femeia se întoarse şi o privi pe Temperance. Era o femeie frumoasă, dar cu pielea arsă de soare. Peste cinci ani va fi bătrână.

— Fata mea vrea să ştie de ce porţi cămaşa lui McCairn.

— L-am ajutat să aducă pe lume doi miei şi mi s-a murdărit bluza de sânge, aşa că mi-a împrumutat cămaşa lui. Temperance zâmbea, darnici mama, nici fetiţa nu-i întoarse zâmbetul.

— Eu sunt Grace, spuse femeia cu maxilarele încleştate. Cred că ai auzit de mine.

Temperance trecuse de multe ori prin astfel de momente. Toate femeile din casele de raport

erau sigure că, pentru că ea era o „doamnă”, le va judeca şi le va condamna. Zâmbi larg.

— Dar, asta e cam tot ce ştiu. Aud toată ziua că Grace a făcut una şi alta.

Expresia ostilă a femeii se schimbă într-una de *nedumerire.*

— Dar ţi-au spus că eu…

— Că eşti o prietenă a lui McCairn? O, sigur, continuă Temperance voioasă. Are grijă de tine? Pentru că dacă nu o face, aş putea da o mână de ajutor. Ţi-a dat o casă confortabilă? Călduroasă? Aveţi de mâncare?

— Păi… bolborosi femeia.

— Atunci ştii de ce nu vrea să se căsătorească?

Femeia o fixă o clipă cu ochii mari, clipind des, apoi încremeni, părând să chibzuiască ceva.

— Nu are timp să vorbească cu mine, spuse în cele din urmă, cu ochi strălucitori.

Temperance râse, iar Grace îi ţinu isonul. Dar din felul în care râdea, se vedea că nu o face prea des.

— Şi ce ai acolo în găleată? o întrebă pe fetiţă. E ceva de mâncat?

— Vrei să-ţi arătăm? întrebă Grace blând.

— O, desigur că aş vrea. Şi vreau să aflu toate bârfele. În schimb, mi-ar plăcea să vorbesc despre bărbaţii de la conac. Grace şi fetiţa ei se opriră din mers.

— Care dintre ei?

— Toţi, începând cu McCairn. Trebuie să îi mituiesc ca să-i conving să mă ajute să fac curat în casă. Şi McCairn spune că numai caii merită atenţie. Ai vreo sugestie?

— Şi de ce vrei să faci curat? întrebă Grace blând.

Temperance se opri.

— Pot avea încredere în tine? Pot să-ţi încredinţez un secret?

Chipul frumos al lui Grace era solemn.

— Ştiu secrete pe care o să le iau cu mine în mormânt.

O parte din succesul lui Temperance se bazase în mare parte pe faptul că se pricepea să judece femeile. Cu bărbaţii nu se descurca aşa de bine, dar în privinţa femeilor era aproape vizionară. Trebuia să fie, cu ocupaţia ei. Trebuia, de exemplu, să fie sigură că o femeie voia într-adevăr să renunţe la prostituţie sau voia doar să profite de pe urma ei.

Uitându-se în ochii plini de îngrijorare ai lui Grace, Temperance îşi dădu seama că femeia avea mare nevoie de un prieten.

— Eşti îndrăgostită de el? întrebă Temperance, pentru că ştia că nu se mai poate face nimic dacă o femeie este îndrăgostită.

Grace zâmbi.

— Bun, pentru că secretul este că încerc să-i găsesc o soţie. Dumnezeu ştie de ce vrea unchiul

lui să îl însoare, dar pare să aibă foarte mare importanţă pentru el. Şi, cum unchiul lui s-a căsătorit cu mama mea şi controlează banii pe care mi i-a lăsat tata, a devenit important şi pentru mine să îl văd însurat pe McCairn. Temperance se întoarse să o privească pe Grace. De vreme ce tu îl cunoşti cel mai bine, spune-mi: ce îi place la o femeie?

— Una care să nu-l plictisească cu problemele ei, spuse Grace repede, şi Temperance sesiză amărăciunea din vocea ei.

— Înţeleg. Adică tu nu ai parte de o căsuţă tihnită şi o masă îmbelşugată.

— Ha! făcu Grace şi arătă către o casă singuratică aşezată în sus, pe munte.

— A fost odată căsuţa unor păstori.

— Dar cel puţin are grijă să fie bine întreţinută, nu? întrebă Temperance.

— Nu am nicio pretenţie de la el, răspunse Grace, apoi simţi nevoia să se apere: Eram orfană în Edinburgh şi soţul meu m-a adus aici, dar s-a înecat acum trei ani şi de atunci nu am pe nimeni. Trebuia să am grijă de Alys, ce puteam face? Aici nu poţi face bani, iar eu nu mă pricep la prea multe…

Temperance puse mâna pe umărul femeii..

— Nu ştii să găteşti, nu-i aşa?

— Mă pricep ca oricare alta, spuse prudentă.

— Atunci o să vii să locuieşti cu mine la conac.

Te angajez acum pe post de bucătăreasă.

— Nu se poate, protestă Grace, dându-se înapoi. S-ar înfuria grozav.

Temperance o prinse de mână.

— Dacă m-am obişnuit cu ceva, asta este furia bărbaţilor. Aş putea să-ţi povestesc prin câte am trecut şi nu ţi-ar veni să crezi.

— Tu? Dar tu eşti o doamnă.

Temperance râse. Era îmbrăcată cu cămaşa pătată a unui bărbat, avea părul desfăcut în dezordine pe umeri şi fusta plină de noroi. Cum putea cineva să o ia drept o doamnă?

Temperance se uită la fetiţa care se lipise de mama ei.

— Ţie ţi-ar plăcea să stai la conac? Dacă facem curat într-o cameră, poate fi chiar frumos.

Fetiţa se feri, trăgându-se şi mai aproape de mama ei, dar o privi pe Temperance cu ochii mari, părând să spună că i-ar plăcea să stea în altă parte.

— Cum rămâne atunci? o întrebă pe Grace. Accepţi?

— Cred că da, zise femeia. Da, accept.

— Foarte bine! exclamă Temperance scuturându-i mâna.

Dragă mamă,

Nu am prea mult timp să scriu, dar am nevoie de câteva lucruri. Trebuie să aflu de ce vrea

soţul tău atât de mult ca James McCaim să se căsătorească. Intuiţia îmi spune că e un secret la mijloc. Încearcă să afli mai multe.

În al doilea rând, am nevoie de permisiunea lui pentru a angaja o bucătăreasă. S-ar putea să fie nevoit să o plătească, pentru că mă îndoiesc că McCairn e dispus să o facă, fiindcă e obişnuit cu ea în altă calitate.

Cum merge vânătoarea de mirese? Ar trebui să fie o persoană mai degrabă atletică, pentru că îi place o femeie care urcă pe munte şi are grijă de oi.

Apropo, cred că mi-am făcut o prietenă. A, era să uit, McCairn şi cu mine am adus pe lume doi miei.

A ta iubită fiică,
Temperance.

Temperance citi scrisoare şi zâmbi la ultima propoziţie. Să vedem ce o să-şi închipuie maică-sa.

— Ce ai făcut? mugi James McCairn peste masă. Pe cine ai angajat ca bucătăreasă?

— Pe Grace, răspunse Temperance calm. Bărbatul era în picioare, dar ea rămase pe scaun. Mai vrei cartofi?

— Nu, femeie iscoditoare, nu mai vreau din afurisiţii tăi de cartofi! Vreau să plece femeia aia din casa mea.

Temperance luă o înghiţitură mare din cartofe cu unt.

— Păcat. Sunt delicioşi. Nu numai că e o bucătăreasă grozavă, dar e şi un izvor de înţelepciune. Ştie să facă rost de mâncare din sat, ştie cine are vaci şi poate face unt…

— Vreau să plece! înţelegi?

Temperance îl privi cu un aer naiv.

— Şi de ce?

— Pentru că este… Tu nu ştii, dar este…

— O femeie de moravuri îndoielnice pentru că te culci cu ea fară să fiţi căsătoriţi? Sau poate că nu numai tu, dar şi ceilalţi bărbaţi din sat fară neveste?

James păru de-a dreptul şocat.

— Ea nu…

— A, atunci tu eşti singurul? întrebă Temperance.

James se aşează şi o privi fix..

— Eşti al naibii de calmă, spuse privind-o gânditor.

— De ce? Pentru că înţeleg prin ce a trecut şi de ce a trebuit să facă lucrurile pe care le-a făcut? Mai vrei fasole? Nu? Puse vasul la loc pe masă şi îl privi. Bine, ce altă cale este mai bună de a şterge acest mic păcat decât să-i dai de lucru unde o poţi supraveghea?

James strânse din buze şi se aplecă spre ea.

— Dar nu vreau să renunţ la acest „mic păcat”,

cum îi spui tu. Vreau să continuu acest mic păcat.

— Asta e părerea ta sau a celor din sat, inclusiv a femeilor?

— Femeile nu contează, ripostă James repede. Cel puţin nu în privinţa asta.

— Dar acest lucru e centrul preocupărilor tuturor femeilor. Vrei să afle toţi că ai dat-o afară pentru că te puteai culca cu ea, dar că nu o puteai primi în bucătăria ta?

— Ce-ai zice dacă te-aş trimite înapoi la unchiul meu cu un bilet prins în piept pe care să scrie: „Nu, mulţumesc”?

— Ai putea să faci asta, dar atunci nu o să mai ai parte de mese ca asta şi or să între iar şobolanii în casă şi n-o să-ţi mai aducă nimeni pateuri sus pe deal şi…

James se rezemă de speteaza scaunului şi Temperance ştiu că îl convinsese. Îi va îngădui lui Grace să rămână.

— Şi acum ce o să fac pentru… nevoile mele? întrebă încet.

— Îţi găseşti o soţie? sugeră Temperance mieros. Ai putea să te căsătoreşti cu Grace, ştii. E o femeie drăguţă.

— Începi să semeni cu unchiul meu. Şi de ce te preocupă aşa de mult să mă însor?

— Ce femeie nu manifestă interes pentru căsătorie? răspunse ea repede. Când am auzit

povestea bietei femei, am compătimit-o sincer. Ar trebui să auzi prin ce a trecut, un copil fară părinţi, îndrăgostită mai apoi nebuneşte…

Se întrerupse, pentru că James se ridicase de la masă şi părăsea încăperea. Zâmbi. Cu mulţi ani în urmă, un bărbat îi strigase că i-a distrus viaţa. Ea îi povestise de ce iubita lui fusese împinsă spre prostituţie şi acestuia i se făcuse atât de milă de ea încât nu mai putuse să se culce cu ea vreodată.

Dar povestea se termina prost, pentru că a doua zi fosta iubită ţipase la Temperance că ar trebui să nu se bage în treburile altora şi să nu-i salveze decât pe cei care voiau să fie salvaţi şi că acum trebuia să găsească un alt domn bogat care să aibă grijă de ea. Temperance învăţase din toată povestea că era mai bine să îi ajute doar pe aceia care voiau să fie salvaţi.

Şi, din fericire, Grace, care luase în primire bucătăria ca şi cum ar fi fost acolo dintotdeauna, acceptase ajutorul ei.

10

Părinte, spuse Temperance, zâmbind şi deschizând uşa. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi gândit să treceţi pe la noi

Bărbatul, scund şi construit ca un taur cu care de altfel şi semăna, o împinse din uşă şi intră în

hol. Dacă n-ar fi purtat roba preoţească, Temperance nu şi-ar fi închipuit niciodată că e un om al Bisericii. Aducea mai degrabă cu bărbatul care livra gheaţă în New York.

— Nu o să te las să-l corupi pe McCairn cu purtarea ta imorală de oraş, spuse bărbatul privind-o duşmănos, apoi o măsură într-un fel care o făcu să-şi dorească să îl plesnească peste fălcile lui mari.

— Îmi cer scuze, spuse, deşi ştia foarte bine unde bătea el. Nu era prima dată când un bărbat se ascundea sub haine preoţeşti ca să încerce să-i supună voinţa. Temperance ştia că o vâna pe Grace şi avea de gând să îşi apere prietena cu viaţa dacă era nevoie.

Bărbatul ridică braţul şi arătă spre spatele casei.

— Ai adus imoralitate în această casă. Ai…

Temperance continua să zâmbească, dar cu o expresie îngheţată.

— Presupun că vă referiţi la Grace.

— Da. *Ar trebui* să te rogi pentru Grace.

— Poate să-şi spună singură rugăciunile, iar aici o duce mult mai bine decât acolo unde locuia.

Bărbatul o privi de parcă femeia din faţa lui îşi pierduse minţile.

— Grace a lui Gavie? întrebă în cele din urmă.

Lui Temperance îi trebui un moment ea să-şi

dea seama că Gavie trebuia să fie numele soţului lui Grace.

— Nu despre Grace vorbim? Despre ea şi domnul McCairn?

— Nu ştiu nimic despre Grace şi James McCairn, răspunse bărbatul cu buzele strânse.

Şi mai vorbim despre struţii care îşi ascund capul în nisip! îşi spuse Temperance şi se aplecă spre omul din faţa ei.

— De ce sunteţi atât de furios?

— Tu! Tu, care nu vii la biserică! Cu fustele tale indecent de scurte. Femeile din sat au început să te imite. În curând o să avem…

— Femei care conduc! Femei care fumează! Femei care îşi administrează singure banii. Femei *care spun ce gândesc!*

Când termină ce avea de spus, ajunsese cu faţa aproape lipită de a bărbatului. Ochii îi străluceau de mânie şi era atât de aproape încât putea vedea cum îi freamătă firele de păr din nas când inspiră adânc, nervos.

— O să-ţi pară rău că mi-ai vorbit aşa! ameninţă el, apoi se întoarse şi ieşi.

Temperance rămase o clipă locului, privind furioasă către uşa închisă. Ce bărbat nesuferit, gândi; apoi auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse. Grace, cu o floare în păr, o privea.

— Cum îl cheamă?

— Hamish, spuse Grace, continuând să se uite

la ea. Temperance era grozav de furioasă. Mai fusese insultată şi înainte, dar niciodată atât de personal.

— De ce a tăbărât aşa pe mine? întrebă; Tu erai... erai... Nu voia să o jignească pe Grace, dar...

Grace dădu din umeri.

— Soţul meu a crescut în aceste locuri. Era de-ai lor şi atunci...

— Cum el nu mai este, tu ar trebui să fii „de-a lor". Dar eu sunt...

— O venetică.

— Înţeleg, spuse Temperance, deşi nu prea înţelegea. Am o influenţă proastă asupra oamenilor, dar dacă m-aş fi născut aici aş fi fost acceptată.

— Dacă ai fi crescut aici, nu ai mai fi cine eşti acum, spuse Grace blând, cu ochi scânteietori. Cred că Hamish se teme că o să reuşeşti de una singură să transformi locul ăsta într-un loc asemănător cu cel de unde vii.

— Nu ar strica să fac unele îmbunătăţiri, murmură Temperance, apoi hotărî că cea mai bună soluţie era să şi-l alunge pur şi simplu din minte. Ştii, nu am văzut toată casa. Poate ar trebui să dăm o raită peste tot şi să vedem ce trebuie făcut. Poate găsesc o cale să îl conving pe McCairn să dea nişte bani pentru reparaţii. E neapărată nevoie de draperii noi în sufragerie.

Spuse aceste cuvinte cu un surâs, dar, ajunsă la jumătatea scărilor, se întoarse spre Grace şi adăugă: Spune-mi, McCairn se duce la biserică şi îl ascultă pe bărbatul acela?

Grace căută să-şi ascundă zâmbetul.

— Nu cred că a intrat vreodată în biserică. Cel puţin din câte ştiu eu.

— Dar ceilalţi din sat se duc?

— O, da. Chiar şi eu. Nu ştiu ce s-ar întâmpla dacă cineva de la fermă, cu excepţia lui McCairn, ar lipsi de la vreo slujbă.

— Probabil le-ar ţine predici până i-ar omorî, zise Temperance, strâmbându-se, şi continuă să urce treptele..

La etaj erau opt dormitoare, toate într-o stare deplorabilă.

— Au fost odată frumoase, nu-i aşa? întrebă Grace, arătând spre nişte draperii uzate de mătase. Culorile suit minunate.

— Mă întreb cine a decorat camerele. Se vede că era cineva cu gust, spuse Temperance uitându-se într-una din încăperi la puţinele piese de mobilier rămase care fuseseră odată frumoase.

Lângă perete se afla o măsuţă elegantă care putea fi de valoare, dar care, din păcate, avea picioarele putrezite. În ceea ce o priveşte, nu ştia să deosebească mobilele după valoarea lor, dar mama ei ştia. Poate ar trebui să vină să le vadă,

îşi spuse. Poate că mama…

— Bunica lui… spuse Temperance.

— Poftim?

— Ai întrebat cine a decorat camerele bunica lui McCairn a fost aceea.

— Bineînţeles, Marea Cheltuitoare. Cum spune James, zise Grace încet. Oricum, se referea la partea financiară.

— Ce vrei să spui?

— E de datoria soţiei unui moşier să aibă grijă de săteni şi bunica lui McCairn a avut mare grija de oameni. Familia soţului meu nu are decât vorbe bune despre ea.

Când Temperance ieşi din cameră şi o luă pe culoar, urmată de Grace, spuse:

— Am impresia că femeia era nebună. Am găsit lucruri pe care le-a cumpărat şi le-a ascuns.

— Probabil ca să nu piardă soţul ei totul la jocurile de noroc.

— A, devine interesant. Credeam că ea…

— E cea care a dus la ruina familiei? Nu, toţi membrii familiei au o slăbiciune pentru jocurile de noroc. Fratele lui James e un împătimit. Dacă ar fi moştenit insula, ar fi pierdut-o la joc în mai puţin de o oră.

Temperance apăsă clanţa unei alte încăperi, dar trebui să o împingă cu umărul ca să se deschidă. Înăuntru, un stol de porumbei le făcu pe cele două femei să ridice braţele ca să se

apere, dându-se înapoi şi închizând uşa în urma lor.

— Acoperişul, spuseră amândouă şi izbucniră în râs.

— De unde ştii atâtea despre familia McCairn? Sau le ştie toată lumea?

— Soţul meu a fost administratorul moşiei.

Temperance făcu o strâmbătură.

— Şi, desigur, stăpânul a avut grijă de tine după moartea soţului tău, nu?

— . Cred că n-ar trebui să fii aşa de aspră cu James. Te asigur, prima dată când... Se întrerupse şi evita privirea celeilalte.

Din experienţă, Temperance ghici că marele secret al lui Grace era acela că ea făcuse primii paşi în relaţia cu McCairn.

— Singurătatea ne împinge să facem lucruri pe care le regretăm uneori, spuse. Vrei să vedem ce e în camera aceea? întrebă Temperance, arătând spre o uşă din capătul coridorului. Mai povesteşte-mi.

— Patima jocului de cărţi pare să sară peste generaţii şi oameni. Bunicul lui James a avut-o, tatăl lui şi Angus nu. James nu, dar fratele lui, Colin, e un mare cartofor. E bine pentru toţi cei care vrem să rămânem aici că James este fratele mai mare.

— Nu pot să deschid uşa, spuse Temperance, împingând.

Grace se propti şi ea în uşă să o ajute, continuând totodată să povestească.

— Chiar dacă tatăl lui James nu juca cărţi, se considera un domn, aşa că a cheltuit ce mai rămăsese din averea McCairn. Fratele lui mai mic, unchiul lui James, Angus, era înstărit pentru că nu moştenise locul ăsta şi a putut foarte bine să se ducă la Edinburgh şi să facă avere în comerţul cu ţesături.

— Dar Angus nu a fost niciodată un gentleman, spuse Temperance în şoaptă, împingând în uşa. Aşteaptă puţin, spuse şi dispăru într-un dormitor, de unde se întoarse: cu un vătrai pe care îl propti în balamalele ruginite.

Pe când Temperance se lupta să deschidă uşa, Grace, rezemată de perete, continuă:

— Când au venit pe lume Colin şi James, averea era pe terminate. Soţul meu spunea că le rămăseseră putini bani şi că moşia era într-o stare jalnică.

— Cine ţine evidenţa cheltuielilor acum?

— Habar n-am, răspunse Grace. James nu e făcut sa stea prea mult la birou. E mai sportiv. Ar trebui să-l vezi călărind. E aproape la fel de priceput ca tânărul Ramsey, care aleargă la curse. Oricum, când era copil, James venea deseori în vizită la moşie şi îi plăcea foarte mult, iar la moartea tatălui său şi-a pus în gând să facă din locul ăsta ceea ce fusese odată. Vrea ca lâna

de McCairn să fie recunoscută pentru calitatea ei. Unchiul Angus îi trimite posibili cumpărători.

În timp ce apăsa balamaua, vătraiul alunecă şi se răni la deget. Îl duse repede la gură, se rezemă de uşă şi o privi pe Grace.

— Şi soţia lui McCairn?

— A, biata creatură, a plâns necontenit cei doi ani cât au fost căsătoriţi. Ura orice se numea McCairn: stăpânul şi locul.

— E lesne de înţeles, spuse Temperance întorcându-se la uşă.

— A văzut în ce stare se afla casa şi nu a avut curajul să facă curat sau orice altceva. Nu izbutea decât să plângă.

— Nu şi-a făcut datoria de soţie a moşierului? întrebă Temperance, forţând balamaua cu vătraiul.

— Nu a făcut nimic. Ai văzut cheia aceea?

— Ce cheie? întrebă Temperance şi văzu mâna lui Grace îndreptată deasupra uşii.

Temperance luă un scaun şubred de pe coridor? îl aduse în faţa uşii, se clătină, dar reuşi să ia cheia. Se potrivea perfect şi, după câteva încercări în zăvorul vechi şi ruginit, încuietoarea cedă.

Era o sală de bal. O încăpere enormă, goală, cu o pardoseală de lemn concepută pentru dans. La capăt se vedeau ferestre înalte, boltite. Pereţii fuseseră pictaţi cu scene reprezentând grădini

luminate de soare, cu flori şi păsări.

— Ce frumos, şopti Temperance, îndepărtând o pânză de păianjen care atârna din tavan. De sus atârna un imens candelabru de cristal, care, dacă lumânările ar fi fost aprinse, ar fi dat încăperii un aspect divin.

Temperance străbătu încăperea, lăsând urme de paşi în praful de pe podea. Ferestrele erau atât de murdare încât abia de lăsau să între lumina.

— A, sala de bal, spuse Grace privind înjur, uitasem că există şi aşa ceva.

— Ai mai fost aici?

— Nu, doar din auzite. Soţul meu obişnuia să îmi povestească despre petrecerile la care asistase când era copil.

— A, da, petrecerile mondene, spuse Temperance dispreţuitoare.

— Nicidecum. Bunica lui James obişnuia să dea petreceri la care veneau toţi cei din McCairn. Ştiu că acum nu arată prea bine, dar acum cincizeci de ani moşia era înfloritoare. Se strângeau mulţi bani de la oi şi de la peşte se opri, stânjenită.

— Dar totul s-a irosit, comentă Temperance, atingând ceea ce fusese odată o draperie din catifea roşie. Ţesătura i se destramă între degete.

— Presupun că da, încuviinţă Grace, uitându-se

la o scenă pictată pe perete. Soţul meu mi-a povestit că bunicul lui James a murit spunând că soţia lui cheltuia mai mult decât pierduse el vreodată la jocuri. Obişnuia să spună şi că avea obiceiul să cumpere lucruri şi să le ascundă.

— Cum ar fi tacâmuri sau lumânări.

— Da, dar în cantităţi mari. Gavie, soţul meu, spunea că aflase de la un grăjdar bătrân că se certau îngrozitor. Ţipau unul la altul, pretinzând că celălalt cheltuia mai mult. În orice caz, la moartea lor n-a rămas mai nimic.

Temperance se uită în sus, la candelabru, încercând să numere câte lumânări erau necesare.

— Cred că el a câştigat în privinţa asta, pentru că, dacă era adevărat că soţia lui cumpăra multe lucruri, unele dintre ele ar fi putut fi vândute mai târziu.

— Exact, zise Grace, cu o voce oarecum tensionată. Ce s-a întâmplat cu toate lucrurile pe care le-a cumpărat?

Temperance o privi.

— Ce vrei să spui?

Grace coborî vocea:

— Gavie a ţinut evidenţa de când era tânăr. Se pricepea la cifre. Dacă bunica lui James făcea într-adevăr atât de multe cumpărături cum o acuza soţul ei şi dacă a cheltuit averea familiei aşa cum este acuzată şi acum, ce s-a întâmplat

cu toate lucrurile cumpărate?

— Poate au fost vândute pentru a se plăti datoriile de la cărţi?

— Nu. Bătrânul a pierdut la cărţi ce a avut, dar nu era datornic atunci când a murit. Era relativ sărac, dar nu datora nimic nimănui. Când a venit Gavie şi a luat lucrurile în mână, a găsit facturi vechi de ani de zile aruncate în sertare şi a încercat să le sorteze. Obişnuia să vină acasă şi să-mi povestească ce mai găsise. Ea a cumpărat multă argintărie. Vase pentru punci şi vaze. Şi statuete din aur sculptate de Cel… am uitat cum îl chema. Un nume străin.

Temperance ridică din sprâncene.

— Cellini?

— Exact.

— Dumnezeule! exclamă Temperance. Mi-am dat seama că era o persoană cu gust cel care a cumpărat o parte din mobilă, dar până şi eu am auzit de Cellini. Tăcu câteva clipe. Soţul tău credea oare că se certau pentru ceva? Poate cumpăra lucruri ca să nu piardă totul la cărţi. Investea.

— Aşa gândea şi Gavie, spuse Grace încet. Obişnuia să spună…

— Ce anume? întrebă Temperance brusc.

— … că toate lucrurile cumpărate de bunica lui James s-ar afla încă în casă. A fost nevoită să le ascundă de soţul ei ca să nu le vândă şi să joace

iar.

— Dacă este adevărat şi niciunul dintre fiii ei nu e cartofor, crezi că nu le-ar fi spus ce-a făcut şi unde le-a ascuns?

Grace ezită puţin, ca şi cum se întreba dacă este cazul să vorbească.

— Poate că a vrut să spună, dar a ucis-o înainte să poată spune ceva, oricui.

— Poftim? întrebă Temperance, holbându-se la ea.

Grace coborî şi mai mult vocea şi se uită în jur să se asigure că nu asculta nimeni.

— Doar Gavie al meu ştia adevărul, şi nu mi l-a spus decât pe patul de moarte. Bătrânul s-a certat foarte rău cu soţia lui, mai rău ca de obicei. A ameninţat că o omoară dacă nu-i spune ce a făcut cu toate lucrurile pe care le cumpărase.

Grace trase aer în piept, străduindu-se să îşi recapete calmul.

— Nimeni nu mai ştie lucrurile astea.

— Nu o să spun nimănui, dacă la asta te gândeşti, o linişti Temperance.

— Bătrânul era un om îngrozitor şi obişnuia să-l înspăimânte mereu pe soţul meu. Spunea că Gavie e un băgăcios şi că dacă îl mai prinde unde nu ar trebui să se afle, o să-l biciuiască. Aşa se face că în ziua aceea, pe când avea şapte ani, Gavie s-a strecurat în dormitorul stăpânului să

şterpelească o ciocolată, şi s-a ascuns în dulap când a auzit voci.

— Şi a asistat la crimă? întrebă Temperance.

— Nu crimă, un omor accidental. S-au luptat pentru pistol şi acesta s-a descărcat, rănind-o mortal. Partea îngrozitoare a poveştii e că bătrânul a spus tuturor că ea s-a sinucis.

— Nu tocmai onorabil din partea lui, nu?

— Mai rău decât îţi închipui. A permis ca soţia lui să fie înmormântată în pământ nesfinţit şi mai târziu a defăimat-o în faţa fiilor ei, care la rândul lor au continuat să…

— Până astăzi, când James îi batjocoreşte numele şi urăşte atât de tare casa asta frumoasă care a fost a ei încât o lasă să cadă în ruină.

— Exact.

Temperance tăcu o vreme, uitându-se în jur la camera murdara, la frumuseţea ascunsă sub murdărie. Avea impresia că toată viaţa nu auzise decât un şir nenumărat de istorii îngrozitoare ale femeilor care fuseseră acuzate pe nedrept, învinuite deşi erau inocente şi, în general, persecutate de bărbaţi. Putea să-şi dea seama, din splendoarea sălii de bal, că femeii îi plăcuse frumosul. Dar ce se întâmplase cu această femeie care dădea petreceri pentru săteni? Fusese ucisă de soţul ei, apoi dezonorată.

După o vreme, spuse:

— Mergem? Apoi, ieşind din încăpere, adăugă:

Povesteşte-mi despre Hamish. Sunt sigură că James nu îl place, dar atunci de ce îl îngăduie prin partea locului?

— Hamish este un McCairn pe linie maternă, ceea ce înseamnă că James nu îl poate alunga, că e îndreptăţit să aibă o casă aici. Oricare McCairn se poate întoarce pe pământul lui şi întotdeauna i se va asigura un cămin.

— Asta însemnă mulţi oameni care nu muncesc, conchise Temperance, înaintând pe culoar.

— Nu şi în preajma lui James, zise Grace. Nu se poate să te afli în preajma lui şi să stai degeaba.

— Mă întreb însă dacă muncesc la fel de mult ca el, spuse Temperance încet, deschizând uşa dormitorului pe care şi-l alesese.

În faţa oglinzii se afla fata lui Grace, Alys, cu un munte de pălării ale lui Temperance la picioare. Îşi pusese pe cap o pălărie aproape la fel de mare pe cât era ea de lungă. Era o imagine amuzantă, dar Grace o apucă supărată de braţ.

— Cum îndrăzneşti? O să…

— Nu e nicio supărare, interveni Temperance. Poţi să păstrezi pălăria dacă îţi place aşa de mult.

Grace luă pălăria de pe capul fetei.

— Ai făcut deja prea mult pentru noi. Nu putem accepta pomană.

O clipă, Temperance fii surprinsă de trecerea

bruscă de la prietenă şi confidentă la femeia mândră care stătea acum în faţa ei. Dar ştia destule despre mândrie.

— Bine, acceptă Temperance cu blândeţe, adresându-se copilei, dar asta îţi place? Căută în dulap şi scoase pălăria pe care o purtase în noaptea în care mersese pe jos până la casa McCairn. Era deformată şi plină de noroi. Aproape toate florile căzuseră, iar cele rămase erau rupte şi murdare. Cum ţi-ar plăcea pălăria asta pentru joaca?

— O, da, spuse fetiţa, întinzându-se după pălărie, dar nu înainte de a arunca o privire întrebătoare către maică-sa.

— Bine, admise Grace şi îi zâmbi lui Temperance. Îţi suntem îndatorate, şopti.

— Aşa e, spuse Temperance. Ai putea să mă răsplăteşti gătind ceva, un prânz bun, ca să-l duc sus, pe munte.

Grace rămase nemişcată, privind-o pe Temperance.

— Te duci şi astăzi la McCairn? -

Temperance râse.

— Dacă îţi închipui că urmează o poveste de dragoste, scoate-ţi asta din cap. Trebuie să aflu cum ar vrea să fie soţia lui. Deşi... e un bărbat chipeş..

Temperance sperase că o va face pe Grace să zâmbească, dar fară succes. O privea în schimb,

ca şi cum încerca să-şi dea seama de ceva. O privea atât de fix încât Temperance se întrebă dacă nu era cumva geloasă. Avea oare sentimente pentru James McCairn pe care încerca să le ascundă?

Grace spuse după o vreme:

— Numai avem miel, dar a rămas nişte somon. E de ajuns?

Temperance râse. Erau trei miei în bucătărie, toţi trimişi de James de pe munte pentru gătit, dar Temperance îi oprise pe toţi. Tânărul Ramsey avea de lucra toată ziua ca sări îngrijească.

— Somonul e foarte bun, spuse ea, şi cele două femei îşi zâmbiră.

11

Cine ţine acum evidenţa cheltuielilor? îl întrebă Temperance pe James. Stăteau la soare în faţa micii peşteri.

— Ce fel de femeie eşti de nu te bucuri de ziua asta frumoasă? răspunse repezit James.

— Şi tu de ce eşti aşa de prost dispus? îţi lipsesc vizitele regulate pe care i le făceai lui Grace?

— Cine a spus că erau regulate? Ai fi în stare să tai cuiva pofta de mâncare cu întrebările astea.

— Tu nu pari să-ţi fi pierdut apetitul. Ai mâncat şi partea mea de prânz.

— Asta pentru că tu te gândeşti şi la altceva în afară de mâncare. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Mă întreb am… Temperance ridică genunchii la piept. Ce putea să spună? Că se întreba cine erau strămoşii lui? Ce era cu satul? Că voia să ştie ce era cu fratele lui cel împătimit de jocul de cărţi?

Văzând că nu spune nimic, bărbatul zise:

— Eu ţin registrele şi nu-mi place deloc. Vrei să te ocupi tu de ele?

— Eu? O biată femeie? Nu crezi că Hamish ar spune că o femeie care ţine registrele păcătuieşte dinaintea lui Dumnezeu?

El tăcu, aşa că Temperance se întoarse şi îl văzu că o priveşte lung.

— Ce-i cu tine azi, femeie? întrebă încet

Nu avea de gând să-i spună adevărul, că tot drumul până sus nu se gândise decât ce viaţă îngrozitoare trebuie să fi avut bunica lui cu un soţ cartofor, şi că acum era îngropată în pământ nesfinţit. Un suflet care nu îşi găsise odihna, fară îndoială. Temperance nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că femeia bântuia casa în care fusese atât de nefericită.

— Sunt fantome în casă?

— Sunt sigur că sunt, şi poate că sunt o

companie mai plăcută decât cea de care am parte acum.

Temperance râse, întinse picioarele şi se lăsă în coate, cu faţa către soare.

— De fapt, cred că mi-ar plăcea să arunc o privire prin registre. Te-ar deranja?

— Aş fi în stare să-ţi sărut picioarele dacă ai face asta pentru mine. Apoi, coborând vocea: sau orice altă parte a corpului pe care ai vrea să o descoperi.

Temperance ştia că se oferea în întregime privirii lui, că ar fi trebuit să stea într-o poziţie mai potrivită pentru o doamnă, dar nu se mişcă. Deşi erau singuri, se simţea în siguranţă cu el şi mai ştia că nu va face nimic fară permisiunea ei.

Pe de altă parte, era deja tentată sa îi acorde acea permisiune. Avea aproape treizeci de ani şi era virgină. Şi era alegerea ei, căci oferte avusese destule, doar că până acum nu întâlnise un bărbat care să o facă să se gândească la treaba asta.

Astăzi, în zilele de la începutul secolului douăzeci, femeile vorbeau despre „amor liber”. Oricum, acum existau posibilităţi de contracepţie…

— Aici eraţi, se auzi o voce care îi făcu pe amândoi să tresară şi capul unei femei se ivi la câţiva paşi de pantoful lui Temperance. Capul fu urmat de gât, apoi femeia se sprijini cu palmele

de pământ şi, cu o săritură, se aruncă în sus pe marginea muntelui, de unde privea în jos la Temperance şi la James. Mi-au spus că dacă nu mă abat de la potecă, o să vă găsesc aici, dar de ce să mă opresc la o potecă dacă am un întreg munte de urcat, aşa spun mereu.

Se întrerupse o clipă şi o măsură pe Temperance ca şi cum era ceva ce şi-ar fi pus în gând să cumpere.

Temperance îşi duse mâna la ochi să se apere de lumina soarelui şi o privi. Femeia nu era foarte înaltă, dar părea foarte musculoasă. Avea un spate drept, pieptul împins în afară, braţele sprijinite în şolduri; faţa bronzată de soare nu îţi îngăduia să-i ghiceşti vârsta, dar Temperance îşi spuse că avea pe puţin patruzeci şi cinci de ani. Oare James o cunoştea?

— Moale, nu-i aşa? i se adresă lui Temperance.

— Poftim?

Femeia se întoarse către James, înlăturând-o pe Temperance ca pe ceva lipsit de importanţă.

— Înţeleg că ai nevoie de o soţie, spuse.

Temperance scoase un gâfâit pe care încercă să-l ascundă prefăcându-se că tuşeşte.

— Tuberculoasă, declară femeia privind-o dispreţuitor pe Temperance. Nu primeşte destul oxigen în plămâni.

— Cred că plămânii mei primesc destul ox…

Femeia se întoarse.

— Numele meu este Penelope Beecher şi sunt potrivită pentru slujba de soţie. Sunt o simpatizantă a învăţăturilor lui Sandow şi MacFadden şi pot să ridic în braţe un berbec adult. Am escaladat patra dintre cei zece cei mai înalţi munţi din lume şi mi-am propus să urc şi pe cei şase rămaşi înainte să mor.

— Ceea ce se va întâmpla curând dacă nu te dai jos de pe muntele meu, spuse James calm.

Femeia nu părea să îl asculte.

— Gâtul meu are 32 cm, braţul, încordat, 30; pieptul, 95; 85, dacă dau aerul afară; am 62 cm în talie şi asta fară corset. Spuse aceste cuvinte privind-o pe Temperance cu un uşor dispreţ. Am…

James se ridică şi o privi pe femeie.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin cât.

Temperance sări în picioare. O va arunca oare de pe munte? Una era să arunci pe cineva de la fereastră în ploaie şi cu totul altceva de pe un munte.

— Domnul McCairn vrea copii, zise Temperance, interpunându-se între cei doi. Cred că eşti cam bătrână ca să…

— Am douăzeci şi şapte de ani, replică femeia, privind-o cu duşmănie. Tu eşti prea bătrână ca să poţi avea copii.

— Douăzeci şi şapte? şopti Temperance, apoi spuse repede o rugăciune de mulţumire că nu

urcase niciodată pe munţi şi nu făcuse ce făcuse femeia asta de arăta atât de îmbătrânită. Dar poate că minţea în legătură cu vârsta ei.

— Vrei să vezi cât de gros am braţul? i se adresă femeia lui James.

— Nu vreau să văd nimic, replică el cu fălcile încleştate. Vreau să pleci neîntârziat de pe pământul meu.

— Dar mi s-a spus că vrei o soţie! protestă ea. O femeie puternică, o femeie care să ridice oile şi să muncească alături de tine toată ziua. Credeam că am găsit un bărbat adevărat şi te găsesc stând alături de... O măsură pe Temperance de sus până jos. Nu are niciun muşchi pe ea. Pot să garantez că e fragilă.

Când James făcu un pas spre femeie, Temperance o apucă imediat de braţ. Poate fiica o făcea să fie mai puternică, oricum femeia scoase un icnet de durere.

— Cred că ar fi mai bine să pleci acum.

— Am mai avut de-a face cu femei ca tine, spuse Penelope. Eşti geloasă pe... Au! M-ai ciupit! Nu cred că e corect. Tu...

— Dacă nu pleci în clipa asta, o să te arunce de pe munte, sâsâi Temperance în urechea ei.

Dar femeia nu părea speriată.

— O, da? exclamă cu interes, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Temperance şi să se întoarcă spre James.

Dar Temperance o strânse din nou de braţ şi o împinse pe potecă lângă copac.

— Du-te acolo, ia-o la dreapta şi pleacă, îi şopti femeii. Nu ţi-au spus că e nebun? Eu sunt cea care îl îngrijeşte. Trebuie să-i dau calmante. Altfel ar… Nu pot să-ţi spun ce i-a făcut unei femei pe care a cunoscut-o odată. Dacă v-aţi căsători, ai fi a opta soţie.

— Adevărat? se miră femeia cu o expresie de interes, privind peste umărul lui Temperance către James, care stătea încă în pragul peşterii. Dar mi s-a spus…

— Lasă-mă să ghicesc. Ai întâlnit o femeie, o femeie drăguţă, plinuţă, care ţi-a spus că omul ăsta are nevoie de o soţie. Avea părul roşcat şi o aluniţă în partea stângă a ochiului drept?

— Da. Ai întâlnit-o şi tu?

— O, da, recunoscu Temperance, gândindu-se la mama ei înainte de a continua minciuna. Caută să adune femei pentru el. Temperance nu găsi o minciună mai bună pentru că nu se putea gândi decât la cum ar putea să-şi ucidă mama. Ce fusese în capul lui Melanie O’Neil când o alesese pe femeia asta îngrozitoare? Temperance văzuse specimene păstrate în sticlă care arătau mai bine decât creatura din faţa ei.

— Dar ce le face? Soţiilor lui, adică? întrebă Penelope, făcând ochii mari, încă interesată.

— N-ai vrea să ştii, e oribil. Acum du-te. O să

încerc să îl opresc pe cât îmi stă în putinţă.

Dar femeia nu era speriată şi ezita.

Temperance scoase un suspin de dezgust.

— E ruinat, spuse sec. Nu are un sfanţ. Nu o să-ţi poată finanţa expediţiile pe munte.

Femeia se căţăra pe versantul muntelui.

— O să-i spun totul femeii aceleia, doamna McCairn, spuse peste umăr, gonind în josul potecii. Nu o să-i mai îngădui să profite de credulitatea fetelor şi să le trimită până aici.

Temperance se uită după ea şi pufni: „Fete!” Apoi se întoarse la peşteră şi la James şi spuse:

— Gata, a plecat.

James se întoarse cu spatele şi se uită în depărtare spre sat; avea pumnii încleştaţi.

— O să-l ucid pe unchiul meu, murmură el. Ce l-o fi făcut să-mi trimită aşa o…

— Poate că i-a spus cineva că ai nevoie de ajutor pentru turmă şi a presupus…

— Că am nevoie de un taur? Se întoarse spre ea. Ce s-o fi întâmplat de le-a trimis pe ultimele două? Mai întâi narcisista şi acum amazoana asta. Cine i-o fi băgat asemenea idei în cap?

Temperance îşi privi unghiile. Trebuia să le taie.

— Habar n-am, spuse, dar nu îl putea privi în ochi pentru că ea îi ceruse mamei ei să-i trimită pe cineva fară minte. Şi tot ea îi spusese mai apoi să găsească pe cineva mai „atletic”. Pe de

altă parte, de ce luase mama ei lucrurile atât de literal?,

Când Temperance întoarse privirea spre James, el părea să aştepte un răspuns, dar nu avea curaj să deschidă gura şi să încerce să dea o explicaţie, de teamă să nu se trădeze.

— Eu… Poate ar trebui să-i scriu unchiului tău o scrisoare şi să-i explic, spuse în cele din urmă.

— Şi ce ai de gând să-i explici? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Că nu vrei să-ţi mai trimită alte femei proaste? zise Temperance zâmbind.

Bărbatul nu-i întoarse zâmbetul. Se apropie de ea şi mai mult şi întinse braţul să o mângâie pe păr.

— A făcut bine că mi-a trimis o menajeră, spuse blând.

Deşi la un moment dat fusese tentată să-i cedeze, acum, când o atinse, se feri. Adevărul este că începuse să îl placă pe James McCairn. Şi cum nu venise aici decât temporar, era poate mai bine să nu se implice prea mult.

Făcu câţiva paşi înapoi şi zâmbi provocator.

— Să-i spun unchiului tău că te-ai îndrăgostit de menajera pe care ţi-a trimis-o? Poate că o să-mi scurteze şederea aici şi o să mă lase să mă întorc în lumea civilizată, unde oamenii nu locuiesc în colibe acoperite cu iarbă.

Intenţionase să-i smulgă un zâmbet, dar el se

retrase brusc şi de pe chipul lui dispăru orice expresie.

— Uitasem cât de oribili suntem în ochii străinilor, spuse rece; du-te acum şi numără zilele pe care mai trebuie să le petreci printre noi.

— Nu am vrut... începu, dar se opri. Ai dreptate. De-abia aştept să plec de aici. Acum o sa mă duc, zise ea, şi se întoarse spre poteca din susul muntelui. Bărbatul nu spuse nimic, aşa că se opri, se întoarse şi adăugă cu glas tare: Am de lucru la casă şi trebuie să mă întorc.

El continuă să tacă, iar ea se întoarse şi porni din nou. Parcă avea atârnate greutăţi de picioare. La conac nu o aştepta decât curăţenia. Şi să dea ajutor la gătit şi...

— Crezi că poţi să numeri? îi auzi vocea venind din spate.

Temperance se întoarse repede.

— Poftim?

Era încă încruntat, dar avea o strălucire în ochi.

— Eşti în stare să numeri oile? Fergus adoarme şi...

— Da! Răspunse, mult prea entuziasmată.

Expresia lui rămase neschimbată.

— Dar poate ar fi mai bine să coborî. I-am vorbit lui Hamish despre tine şi se gândea să te roage să predai Biblia unor copii duminica, aşa

că mi-a spus că o să treacă pe la conac în după-amiaza asta ca să discute cu tine.

Temperance se uită cu teamă spre satul care se întindea la picioarele lor.

— De ce crede că aş putea preda unor copii?

— Ai salvat domnişoare care altfel ar fi fost condamnate, nu-i aşa? Cel puţin aşa am auzit. Sper că e adevărat. A fost nevoie să-i povestesc despre toate acţiunile tale caritabile ca să-l conving să treacă peste şi mai păcătoasele tale metode. Aruncă o privire spre fusta care lăsa să i se vadă gleznele. Totul e adevărat, nu?

— Păi… zise Temperance zâmbind. O tachina, şi ea găsea că îi face plăcere. Bărbaţii pe care îi întâlnise cândva îi spuneau cât de „formidabilă" era ea. „Frumoasă, dar formidabilă", aşa spuneau ca urmare, nu de multe ori până atunci i se întâmplase să fie tachinată.

Se uită brusc la el, suspicioasă.

— Te-ai purtat cu tact, nu-i aşa? Ai evitat ceea ce ameninţa să fie un război deschis între mine şi bărbatul acela.

James zâmbi subţire.

— Suntem o comunitate mică şi e mai bine dacă ne înţelegem

— Aha, zise ea. Dacă e aşa cum spui, tu de ce nu mergi la biserică?

Zâmbetul lui se lărgi într-un rânjet.

— Aş munci până mi-aş da sufletul să îi ajut,

dar nu vreau să îi aud.

— Dar ce faci tu este… începu Temperance, încruntându-se.

— Vrei să rămâi să ajuţi la numărat sau te duci să te întâlneşti cu Hamish?

— Trebuie să scriu cu pana?

— Piatră tare. Daltă tare.

— Măcar nu trebuie să scriu cu pana, spuse zâmbind. Adu oile.

Dragă mamă,

Temperance muşcă creionul, gândindu-se cum să exprime ceea ce avea de spus. Cum să-i spună, fară să o jignească, că încercarea ei de a-i găsi o soţie lui James era catastrofală? Putea să-i spună „Dacă ai fi lucrat pentru mine, te-aş fi concediat acum o săptămână”? Nu, aşa nu era bine.

Sunt sigură că neînţelegerea e numai din vina mea, dar cele două posibile soţii pe care le-ai trimis până acum nu merită atenţia mea sau a lui James. Poate că dacă ţi-aş spune câteva lucruri despre el ai putea să mă ajuţi mai bine.

Chiar dacă este stăpânul unui clan şi se presupune că trăieşte în lux şi fără grija zilei de mâine, aceasta este departe de adevăr. De fapt, e ceva mai mult decât un păstor – şi un fermier, şi un pescar. Orice ar face, este un om foarte

muncitor. Îl văd destul de rar pentru că are grijă de satul care este în proprietatea lui. În timp ce oricare altul s-ar fi mulţumit să strângă chiria, James trăieşte şi munceşte pentru satul lui.

De exemplu,

Temperance îşi duse din nou creionul la gură şi se gândi la după-amiaza pe care o petrecuse pe munte. Îi luase mult timp să numere oile, aşa că avusese răgaz să observe ce se petrece în jur. Nu întâlnise prea mulţi săteni, dar dăduse peste şase copii care fugăreau oile şi îi ajutau pe bărbaţi să le numere.

Îşi aminti că înălţase o dată capul şi îl văzuse pe James ridicând doi copii, unul sub fiecare braţ, şi rotindu-i în aer; râsul lor despicase aerul. Erau o privelişte minunată.

La un moment dat Temperance întrebase o fetiţă de ce nu erau la şcoală.

— Domnul ne-a dat drumul, spusese copila înainte să o zbughească mai departe.

— Şi cine este „domnul”? întrebase Temperance când James se apropie să ia un burduf cu apă şi să-l răstoarne. Dar nu îi lăsase timp să răspundă. E bărbatul acela, Hamish, nu?.

— Da, e şi învăţător, dacă la asta te referi, spusese James. Şi înainte să îl mai ponegreşti, dacă nu vrei să predai unei clase cu şaptesprezece copii, ai face mai bine să stai

deoparte. Simţise că spune adevărul şi că, în acelaşi timp, era un avertisment, aşa că Temperance strânsese din buze şi continuase să noteze numerele pe care i le striga unul dintre bărbaţi.

Dar nu rămăsese tăcută mult timp.

— Dacă ai avea o soţie… spusese blând.

— Dar nu am. Am în schimb o menajera curioasă care îşi vâră nasul peste tot. Dacă vrei să le ajuţi pe puştoaice, de ce nu le-ai preda câte ceva duminica după-amiaza?

— Studiile biblice nu sunt tocmai domeniul meu de excelenţă. Adică ştiu câteva povestiri şi…

Se întrerupsese pentru că o privea cu sprâncenele ridicate. Părea să nu înţeleagă ceva. Încerca să-i spună ceva ce îi privea doar pe ei doi, dar nu îi putea spune direct pentru că erau patru bărbaţi şi trei copii în apropiere.

Îşi dăduse seama în cele din urmă. Era şansa ei de aduce secolul douăzeci în McCairn.

— A, înţeleg. Poate am putea ţine nişte cursuri despre Biblie la conac. Doar eu şi copiii.

— Cred că s-ar putea aranja, răspunse James liniştit. Apoi, ridicând din nou burduful la gură, îi făcu semn cu ochiul, iar ea trebui să se aplece să-şi ferească faţa care se înroşise – şi zâmbetul, fiindcă semnul acela o făcuse să se simtă bine.

Tot restul după-amiezei Temperance înregistrase numere, gândindu-se însă la ce i-ar

plăcea să îi înveţe pe copii când va fi singură cu ei. Că femeile au drept de vot, de exemplu. Că fetele n-ar trebui să-i lase pe băieţi să le seducă şi apoi să le abandoneze? Probabil că nu.

Dar oricât de mult se străduise, nu reuşise să se gândească la un subiect potrivit pentru lecţia particulară din duminica aceea. Şi era vorba de copii pe care îi va cunoaşte abia atunci. Acum privi iar spre scrisoarea adresată mamei sale.

De exemplu, îi plac copiii şi se joacă cu ei. Din câte îmi dau seama, între predica de duminică dimineaţa şi zilele de şcoală petrecute cu un om care e un învăţăcel al lui Cotton Mather, e cam singura distracţie de care au parte.

Temperance se întrerupse o clipă şi se gândi cât de diferită fusese copilăria ei, cu partide de călărie în parc, cu părinţii, patinaj şi…

— Patinaj! spuse cu voce tare, apoi se uită din nou pe hârtie.

Mamă! Trimite-mi douăzeci şi una de perechi de patine cu rotile, pentru că am găsit un loc perfect pentru patinat. Şi trimite-le într-o cutie pe care să scrie altceva, ca să nu afle vreun localnic cee înăuntru. Şi mai trimite şaptesprezece Biblii albe, fiecare marcată cu un înger de aur, dacă este posibil. Se pare că o să

încep să ţin lecţii la şcoala de duminică.

Temperance se rezemă de speteaza scaunului, se uită la scrisoare şi zâmbi. O să o trimită prin Ramsey dis-de-dimineaţă, îşi spuse strecurând scrisoarea în sertarul de la vechiul birou din dormitor.

Abia târziu a doua zi reuşi să termine scrisoarea adresată mamei sale şi între timp găsise multe alte lucruri de povestit, pentru că fata lui Grace avea să-i împărtăşească un secret.

— Despre ce e vorba? întrebă Temperance când fetiţa îi şopti că are să-i arate ceva frumos.

Alys îşi duse degetul la buze, atenţionând-o să nu vorbească, apoi o porni pe scări, oprindu-se ca să se asigure că Temperance o urmează. Copila o conduse în dormitorul pe care îl împărţea cu mama ei.

Temperance nu mai intrase în cameră de când Grace se instalase acolo şi se încruntă la gândul că viola intimitatea femeii. Dar Alys o trase de fustă şi o conduse înăuntru.

Era uimitor cât de mult reuşise Grace să schimbe camera; era curată şi pusă la punct pe cât posibil. Aproape că se putea vedea fosta frumuseţe a încăperii.

Cu toate că erau singure în cameră, copila merse în vârful picioarelor la dulapul din faţa patului şi deschise atent uşile. Tresări când se

auzi un scârţâit şi se uită înjur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-şi vadă mama ieşind de după draperii.

Fata se aplecă şi scoase din dulap o pălărie frumoasă pe care i-o întinse lui Temperance de parcă ar fi fost bijuteriile coroanei.

— Unde ai găsit-o? întrebă Temperance, privind florile făcute de mână care înconjurau borurile.

Nu văzuse niciodată ceva atât de frumos. Boboci micuţi de trandafir, flori de liliac, dar cu nişte culori deosebite care nu semănau cu nimic din ce văzuse până atunci. Şi nu atât culorile, cât diferitele nuanţe, ca şi cum ar fi venit dintr-un timp şi un loc îndepărtat. Pălăria părea scoasă dintr-o pictură romantică de acum o sută de ani.

— Ai găsit-o undeva? întrebă Temperance, luând pălăria din mâinile fetiţei. Nu rezistă tentaţiei de a se admira cu ea în oglindă şi nu fu deloc surprinsă să vadă că pălăria i se potriveşte perfect. Se uita într-o oglindă veche şi se privi. Arăta ca o... Ca o eroină romantică, suspină, apoi îşi spuse că era timpul să nu se mai poarte ca o prostuţă. Îşi scoase pălăria cu părere de rău. Trebuie s-o punem la loc. Probabil că e a unei femei care a trăit demult...

— E pălăria ta, spuse fetiţa, evident dezamăgită ca Temperance nu părea să înţeleagă.

— Dar nu poţi să-mi dai ceva ce nu e al tău.

Copila se uită la Temperance nedumerită.

— Dar mi-ai dat-o mie şi mama a aranjat-o.

— A aranjat-o? se miră Temperance, apoi întoarse brusc pălăria. Avea pe spate eticheta magazinului de pălării din New York.

Avu nevoie de câteva momente să înţeleagă că frumuseţea aceasta de pălărie era aceeaşi cu pălăria veche, murdară de noroi, deformată de umezeală pe care i-o dăduse lui Grace în ziua precedentă.

— Dar cum e posibil? îngăimă ea.

Acum, că fetiţa îşi recăpătase glasul, se exprima admirabil.

— Mama a luat ţesătura de pe spatele draperiilor pe care voiai să le arunci şi a făcut florile. A învăţat să facă flori la orfelinatul unde a crescut. Îţi place?

— Da, foarte mult. E frumoasă, spuse Temperance, privind mirată pălăria. Florile păreau vechi pentru că draperiile din care fuseseră făcute erau vechi.

Se uită în jur la dormitorul în care se afla. Nu era ţesătură în casă care să nu dea impresia că se destramă. Draperiile, şi cuverturile de pat, şi tapetul. Dar Temperance ştia că în fiecare cameră rămăseseră şi bucăţi întregi de ţesătură, ţesături care puteau fi salvate şi cu care se puteau împodobi pălării.

— Alys, eşti aici? se auzi o voce la uşă şi Grace intră în cameră. Făcu ochii mari când o văzu pe Temperance ţinând în mâini pălăria pe care ore făcuse. Alys nu ar fi trebuit să te deranjeze pentru asta, adăugă Grace, îmi pare rău că ţi-a răpit timpul, mai zise şi întinse mâna să ia pălăria.

Dar Temperance îşi retrase braţul.

— E cea mai frumoasă pălărie pe care am văzut-o, spuse blând. Adevărul e că nu am mai văzut aşa ceva. Şi, crede-mă, mă pricep la pălării. Dacă ai locui în New York, s-ar vinde…

Temperance ridică privirea şi holbă ochii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grace, care, deşi o cunoştea destul de puţin, putea spune că femeia din faţa ei se gândea intens la ceva.

— Avem nevoie de o etichetă destul de mare că să se vadă. Se pricepe cineva din sat la brodat? Am nevoie de cineva care face lucruri de fineţe.

Grace nu înţelegea ce vrea să spună Temperance.

— Soacra mea a fost odată camerista unei doamne, dar acum nu mai vede prea bine. Şi chiar dacă ar vedea, de unde am face rost de aţă? Vrei să brodezi nişte haine?

— Nu, răspunse Temperance, zâmbind din ce în ce mai tare. Tu şi cu mine ne lansăm în afaceri.

— Poftim? Dar cum…

Nu era însă timp de explicaţii.

— Ce îţi doreşti cel mai mult pe lume? întrebă.

— Să am casa mea, veni răspunsul pe dată.

— Foarte bine! O să îi spunem Casa Grace, declară şi apucă pălăria de bor, apoi ieşi pe uşă.

— Ce tot spui?

Temperance se opri cu mâna pe clanţă.

— Apucă-te să tai mătăsuri pe care le poţi folosi pentru împodobitul pălăriilor. Eu o să fac rost de pene şi de ce îţi mai trebuie. Alys, spune-i lui Ramsey să pună şaua pe cel mai iute cal. Spune-i că trebuie să se ducă astăzi în Edinburgh şi să rămână acolo până găseşte tot ce este necesar. O porni din nou spre uşă, dar se opri şi se întoarse. Grace, spuneai că soţul tău se pricepea la cifre. Fata ta nu i-a moştenit talentul?

Mândră, Grace puse mâna pe umărul copilei.

— E cea mai bună din tot satul. McCairn o pune să-i facă adunările.

— Aşa vasăzică. Atunci, i se adresă fetiţei, poţi veni să mă ajuţi mai târziu, după ce termin scrisoarea către mama.

Ajunsă în camera ei, Temperance scoase din sertar scrisoarea neterminată şi adăugă:

Mamă, nu am acum vreme să-ţi explic, dar se pare că o să o ajut pe o femeie din partea locului să pornească o afacere proprie. Nu pot face însă asta fără ajutor. Înşir mai jos o listă de lucruri şi

servicii de care aş avea nevoie:

1. Fetru de pălării – Saratoga, Fairfax, Portland, Dresden, Raleigh

2. Pene – de struţ şi de pasărea paradisului, plus câteva păsări împăiate

3. Egrete cu agate, catarame din piatră de Rin; mărgele de mai multe feluri şi materiale pentru decorat pălării care să nu fie din ţesături, pentru că din acestea am

4. Am nevoie de mai multe perechi de ochelari de citit pentru diferite dioptrii şi materiale pentru brodat: inele şi mătase de mai multe culori şi cel puţin 4 metri de bumbac fin, băţos

5. Trimite-mi, te mg, numele celui mai mare magazin de pălării din Edinburgh şi locul unde iau prânzul cele mai elegante doamne din oraş

Am nevoie de toate astea cât se poate de repede. Te rog trimite-mi-le prin Ramsey.

A ta fiică drăgăstoasă
Care are nevoie de ajutorul tău,
Temperance.

Câteva minute mai Urziţi, Ramsey gonea spre Edinburgh pe unul din caii premiaţi ai lui James şi i se spusese să nu se întoarcă fără toate cele cerute.

Temperance îi iertă mamei sale toate slăbiciunile când, abia peste două zile Ramsey se întoarse cu o trăsură plină cu tot felul de articole

pentru domnişoara Temperance O’Neil.

— Nu a vrut să-mi spună nimic, zise Ramsey, vizibil istovit, dar mi-a pus o mulţime de întrebări şi aproape că m-a stors de vlagă.

— E prima dată în cazul tău, spuse unul dintre grăjdari.

Ramsey nu îl băgă în seamă şi îi zâmbi lui Temperance.

— E o femeie de treabă.

— Nu-i aşa? spuse Temperance, scotocind prin cutiile din spatele trăsurii. Erau trei cutii cu tot felul de materiale pentru pălării, o cutie e care scria „Cărţi despre faptele bune” plină cu patine cu rotile, o cutie cu articole pentru brodat, douăsprezece perechi de ochelari şi o cutie cu Biblii albe cu îngeraşi aurii pe copertă. În altă cutie dădu peste portocale şi o cutie imensă cu ciocolată.

Mai era şi o scrisoare în care mama ei îi spunea că restaurantul „Porumbiţa Aurie” din Edinburgh fusese anunţat că peste trei zile Temperance şi o invitată de-a ei vor lua prânzul acolo şi că totul va fi trecut în contul lui Angus. Îi mai scria şi cât de rău îi pare că dăduse greş cu primele două femei, dar că era greu să găsească una potrivită.

Scoţienele au auzit de McCairn, îi scria Melanie O’Neil, şi nu se lasă înduplecate; aşa încât nu-mi rămâne decât să încerc să le conving

pe unele care nu sunt de prin partea locului, cele mai multe americance, şi nu e uşor. Te rog ai răbdare cu mine. Poate că totuşi mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai spune mai multe despre James ca să-i pot găsi femeia potrivită.

Încerc să aflu de ce este Angus atât de înverşunat să-l însoare pe James şi sunt de acord când spui că trebuie să fie un secret la mijloc. Lasă totul în seama mea, o să aflu despre ce este vorba.

Îmi imaginez că patinele sunt pentru copii, aşa că mi-am permis să mai adaug unele lucruri în pachete.

În plic se mai afla şi cartea de vizită a unui magazin de pălării din Edinburgh, pe spatele căreia mama ei adăugase: „singurul loc de unde o femeie elegantă şi-ar cumpăra o pălărie”.

— Ura! exclamase Temperance, fluturând scrisoarea. Apoi îl prinse pe Ramsey de după umeri şi, spre marea lui stânjeneală, îl sărută cu însufleţire pe obraz.

— Mi-ar plăcea să te ajut să sărbătoreşti lucrul pentru care eşti aşa de bucuroasă, spuse un grăjdar, cu ochi strălucitori.

— Da, sunt convinsă că ţi-ar plăcea, admise Temperance îndepărtându-se. Ştia din experienţă că era mai bine ca bărbaţilor să li se spună cât mai puţine despre posibilitatea ca o femeie să se descurce singură. Bărbaţilor le

plăcea ca femeile să depindă de ei.

Spre şase seara, Alys, Grace şi Temperance erau adâncite fii lucru; decupau modele de flori şi frunze cu nişte forfecuţe mici de broderie. Temperance o cunoscuse pe soacra lui Grace, văduva Sheenagh, care, cu ochelarii urcaţi pe vârful nasului, începuse să brodeze patru etichete mari pentru a fi cusute în interiorul pălăriilor pe care Temperance plănuia să le arate doamnelor din lumea bună când ea şi Grace vor prânzi la Edinburgh.

La trei dimineaţa, Temperance se lăsă pe speteaza scaunului, epuizată.

— O să dorm o săptămână, spuse. Nu mă treziţi până marţi.

— Ai uitat că astăzi e duminică, zise Grace căscând.

— Grozav. O zi de odihnă.

— Nu şi la McCairn, îndrăzni Grace. Alys şi bunica ei dormeau pe pat, iar ea şi Temperance şedeau la masă înconjurate de podoabele pentru pălării.

— Pentru mine o să fie zi de odihnă, declară Temperance ridicându-se..

Pe masă erau patru pălării terminate. Purtase ani de zile pălării, dar nu-şi închipuise niciodată câtă muncă e necesară pentru confecţionarea lor.

— Peste câteva ore trebuie să ţii nişte lecţii din

Biblie, o atenţionă Grace.

— A...? A, da. O să amân pe altă dată. Pe săptămâna viitoare, spuse Temperance îndreptându-se spre uşă, preocupată doar de gândul de a se duce la culcare.

— Da, sigur. O să-i anunţ pe copii, zise Grace, sec.

Temperance se opri cu mâna pe clanţă. Nu voia să se întoarcă pentru că ştia că dacă o va face, va vedea faţa lungă a lui Grace şi se va simţi vinovată. Nu voia decât să se bage în pat; să doarmă. Nu voia să facă pentru sat mai mult decât făcuse deja. Încerca să-i găsească stăpânului o soţie şi acum era obosită fiindcă încerca să pună pe picioare o afacere pentru amanta stăpânului. Era deja de-ajuns.

Deschise uşa şi făcu un pas pe coridor. Dar simţea privirea lui Grace împungându-i spatele.

Temperance suspină, dar nu se întoarse să se uite la Grace.

— Trezeşte-mă, spuse şi închise uşa după ea.

12

Copiii ăştia nu se distrează niciodată? întrebă Temperance uitându-se în jurul sălii de bal la copiii care stăteau ţepeni, rezemaţi de pereţi. În centrul încăperii se înălţa un munte de patine cu rotile.

— Ba da, sigur că da. Dar nu au mai fost niciodată într-o sală de bal şi tu eşti o lady, şopti Grace. Spuse ultimul cuvânt ca şi cum Temperance ar fi fost atât de rafinată încât nu putea să bea ceai dintr-o cană obişnuită, ci numai din porţelanul cel mai fin.

Temperance oftă.

— Alys, ia-l pe Ramsey şi…

Se opri văzând reacţia speriată a celor doi, cei mai în vârstă dintre copii. Dacă s-ar fi putut, s-ar fi făcut nevăzuţi.

— Şi pentru asta mi-am sacrificat somnul, spuse Temperance, reprimându-şi un căscat. Nu ieşise nimic din ideea ei grozavă de a le oferi copiilor, în secret, o zi de distracţie. Poate că or să se mai învioreze când or să vadă mâncarea. Eppie şi sora ei mai mică se apucaseră de copt încă de la patru dimineaţa, şi mai erau şi portocale, şi ciocolata trimise de mama ei, aşa că poate…

Dar nu putea să nu simtă o mare dezamăgire. Cu două zile înainte fusese nevoită să se întâlnească – faţă în faţă cu bărbatul acela oribil, Hamish, şi să se poarte frumos cu el. Îl rugase să o ierte pentru purtarea ei nepoliticoasă din prima zi şi îl rugase modest şi politicos să o lase să predea duminica unei clase despre Biblie. Îi arătase apoi Bibliile pe care voia să le arate copiilor în timpul orelor.

Bineînţeles că omul acela odios o făcuse să se umilească. Voise să ştie ce text anume se gândise să îl predea copiilor. Cu gândul numai la pălării şi la ce femeie îngrozitoare ar mai putea să pescuiască mama ei de data asta, lui Temperance nu-i veni în minte nicio povestire din Biblie. Căutând să câştige timp, deschisese una din Bibliile albe şi văzuse cuvântul „Esther”

— Povestea cu Esther şi Regele… Şi regele. Mi-a plăcut dintotdeauna povestea asta şi cred ca morala e potrivită.

— Depinde cum interpretezi, replicase pastorul, suspicios.

— Dumneavoastră cum aţi interpreta-o? întrebase Temperance şi zâmbise aşa cum obişnuia să zâmbească bărbaţilor pe care căuta să îi convingă să doneze bani pentru fundaţia ei.

Şi se alesese cu o predică de patruzeci şi cinci de minute despre morala istoriei lui Esther.

— Şi totul degeaba, conchise Temperance.

— Poftim? întrebă Grace.

— Spuneam că am trecut prin toate astea fară niciun rezultat. Aş fi putut să le dau să mănânce afară, dar ţineam să le ofer ceva mai plăcut decât doar de mâncare.

Dar, în ciuda puterii ei de convingere, nu reuşise să-i înduplece să se apropie măcar de patine.

— Dar chiar par periculoase, comentă Grace,

privind grămada de pe podea.

— Nu-i adevărat, protestă Temperance dezgustată. Mi-am petrecut jumătate din copilărie gonind pe patine pe trotuarele din New York. Eram de temut pe patine şi mama primea tot timpul plângeri la adresa mea. Nu era niciun puşti în cartier care să mă întreacă sau să se priceapă mai bine la şmecherii.

— Dar copiii aceştia nu ştiu nimic despre tine şi nu au văzut în viaţa lor o pereche de patine, e firesc să fie puţin timizi.

Temperance încălţase atunci o pereche de patine peste pantofi şi făcuse câteva ture în jurul sălii, fără nicio figură spectaculoasă, lăsându-se să alunece şi spunându-le copiilor cât de uşor şi de plăcut era. Dar copiii au continuat să se împotrivească să încerce măcar ciudăţeniile acelea.

Temperance ar fi jurat că Ramsey nu ar fi pierdut pentru nimic în lume ocazia să facă ceva aventuros; doar călărea cai periculoşi în fiecare zi. Dar Ramsey o privise ca pe o nebună şi spusese:

— Ai putea să te loveşti cu aşa ceva în picioare, şi se dăduse la o parte. Când vine mâncarea? întrebase.

Era acum cu peste doisprezece copii aliniaţi de-a lungul peretelui, toţi cu figuri somnoroase şi îmbufnate după slujba plictisitoare de la biserică,

şi nu reuşea să îi antreneze să facă nimic.

— Poate dacă… începu, dar în momentul acela se deschise uşa sălii de bal şi apăru James.

Toţi cei din încăpere, inclusiv Temperance, traseră repede aer în piept. Chiar dacă nu se atinseseră de patine, ştiau cu toţii că aici nu era în niciun caz vorba despre o lecţie din Biblie.

— Ce se întâmplă aici? întrebă James, privind încruntat în jur. Credeam că faci cu ei lecţii de duminică.

Temperance nu era absolut sigură, dar i se păru că vede o sclipire în ochi lui. O tachina sau chiar era serios? Hotărî să-şi încerce norocul. Patină spre mijlocul sălii (şi tăcerea era atât de asurzitoare încât dacă lăsai să cadă o pană ar fi făcut un zgomot îngrozitor), luă o pereche de patine şi i-o întinse.

— Pariez că nu te pricepi, spuse şi îşi ţinu respiraţia.

Sclipirea din ochii lui James McCairn se transformă într-o constelaţie de lumină.

— Pe câţi? întrebă el luând patinele. Se aşeză apoi pe un scaun şi îşi legă patinele de pantofi.

Nu ştia însă să folosească cheia pe care i-o întinse Temperance ca să lărgească partea din faţă pe măsura pantofilor lui. Încercă în schimb să îndoaie patina şi când nu reuşi încercă să-şi potrivească talpa în cârlige.

Temperance desluşi un chicotit uşor şi găsi că

era mai potrivit să-i vină în ajutor. S-ar putea să îi displacă să-i audă pe copii amuzându-se pe seama lui. În câteva minute potrivise patinele şi le legase corespunzător.

— Acum ţine-mă de braţ, spuse ea dându-se înapoi, o să te ajut.

— Ha! spuse James ridicându-se. Sunt stăpânul clanului McCairn şi n-am nevoie să mă ajute o feme… Aaa… se auzi când începu să alunece pe patine. Înainta rotind larg braţele ca să-şi menţină echilibrul.

Un copil chicoti, apoi un altul râse.

Mişcările lui James deveneau din ce în ce mai exagerate pe măsură ce aluneca mai departe. Ţinea picioarele depărtate şi când încercă să meargă mai repede, făcu mari cercuri cu braţele ca pentru a-şi lua zborul.

Alţi doi copii izbucniră în râs. Nu tare, şi Temperance observă că îşi duceau mâinile la gură, dar continuau să râdă. Cei mai mulţi zâmbeau.

James înaintă spre Temperance şi când ajunse în dreptul ei se prăbuşi. Dar cum! O lovi cu faţa în piept şi o apucă cu mâinile de fund.

Femeia scoase un ţipăt involuntar şi încercă să îl îndepărteze. Dar picioarele lui alunecau din ce în ce mai tare şi se ţinea zdravăn de ea ca să nu cadă. Şi de fiecare dată braţele i se încleştau de o parte „interzisă” din corpul ei. De coapse, de

fese. La un moment dat îl împinse, dar picioarele bărbatului cedară şi s-ar fi prăbuşit peste ea cu mâinile încleştate pe sâni, doar că Temperance se întoarse brusc şi se îndepărtă.

Cu „vooooh” şi „uhhhh”, bărbatul încercă să-şi controleze picioarele în timp ce aluneca şi patina spre ea.

Temperance patină spre cealaltă extremitate a încăperii ca urmărită de fiarele Infernului. Dar James o urma îndeaproape, cu braţele întinse spre ea. Căzând, ar fi tras-o după el.

Temperance gonea nebuneşte, dar puterea şi nepriceperea lui o dovedeau; oriunde încerca să se refugieze, el era imediat în urma ei.

O prinse în dreptul ferestrei. Nu avea scăpare şi el venea repede spre ea! Cu picioarele larg desfăcute, cu braţele rotindu-se iute, avea să se prăbuşească peste ea. Nu exista nicio scăpare.

Cu mâinile la cap ca să se apere, aşteptă izbitura; spera doar să nu îi proiecteze pe amândoi prin fereastră.

Dar când ajunse în dreptul ei, braţele lui James o încolăciră, o traseră înainte şi abia atunci căzu la pământ - cădere amortizată de braţele lui care îi înconjurau talia. Nu era atât faptul că era jos, cât felul în care o ridicase şi o aşezase pe podea. O clipă mai târziu, bărbatul se răsucise cu fruntea lipită de pântecele ei şi ridica braţele ca în faţa unui auditoriu.

Abia atunci Temperance se uită înjur. Vreme de mai multe minute se zbătuse pentru viaţa ei în timp ce bărbatul acesta nebun o urmărise prin toată încăperea, dar toată asistenţa se prăpădea de râs. Grace se ţinea cu mâinile de burtă de atâta râs. Faţa lui Ramsey era roşie. Copiii ţipau şi râdeau în acelaşi timp; unii căzuseră chiar la pământ, ca şi cum nu-i mai ţineau picioarele.

— Mincinosule, se burzului Temperance la urechea lui James McCairn. Ştii să patinezi.

— N-am spus că nu ştiu, şoptişi, zâmbind către copii. Nu mi-am petrecut copilăria în McCairn, aşa că am învăţat unele lucruri despre lumea de afară. Dar aş fi. Crezut că, cu avantajul trotuarelor din New York, o să te descurci mai bine.

Se uită în jos, la capul lipit încă de pântecele ei, de parcă el îşi propusese să rămână aşa toată ziua; apoi se uită la copii. Acum râsetele se mai domoliseră şi începură să vorbească între ei. Dar din toate părţile auzea doar McCairn în sus, McCairn în jos…

Temperance nu ar fi recunoscut niciodată că ceea ce simţea era invidie, însă era obişnuită să fie în centrul atenţiei. De altfel, sute de oameni plăteau ca să o asculte pe ea. Şi acum ajunsese un biet bufon într-o piesă pe patine şi… da, poate că ar fi vrut să câştige simpatia copiilor. Pe de altă parte, era pământul lui McCairn, erau

oamenii lui şi Temperance va pleca nu peste mult timp, aşa că poate era bine să îl lase să se amuze pe seama ei, iar copiii o vor ţine minte toată viaţa.

— Pe naiba or să mă ţină minte, spuse în şoaptă, îl împinse de pe ea şi se ridică în picioare.

— Cum îndrăzneşti să mă tratezi aşa, spuse tare şi toţi cei din încăpere se opriră brusc din râs şi o priviră lung.

Temperance începu apoi să patineze cu spatele, cu ochii aţintiţi asupra lui McCairn.

— Crezi că poţi să mă faci de râs şi să scapi nepedepsit? Aproape că ţipă, cu pumnii ridicaţi ca pentru luptă.

În sala de bal se făcu linişte.

James se ridică alene în picioare.

— Nu trebuie să te, ajut eu ca să te faci de râs, spuse încet, cu ochii întunecaţi, duri şi mânioşi.

Temperance ezită o clipă. Vorbea serios? Dar recunoscu luminiţele care îi sclipeau în privire şi aproape că zâmbi uşurată. Dar nu zâmbi.

— Crezi că eşti destul de bărbat să mă întreci? începu să facă gesturi exagerate de mânie, ca un clovn, dându-se înapoi, cu picioarele depărtate, bâţâindu-se înainte şi înapoi ca să-şi ia avânt.

Când James se ridică, părea că abia reuşeşte să se ţină pe picioare şi să-şi păstreze demnitatea. Nu mai vâslea din braţe, dar continua să

înainteze nesigur.

Era un patinator excelent Temperance îşi dădea seama abia acum. Era atât de bun, încât putea să se clatine intenţionat şi să facă impresia că e gata să cadă, fără să cadă niciodată. Când era copil, nimeni nu o întrecuse, dar înţelese că dacă l-ar fi întâlnit pe James McCairn când avea unsprezece ani, ar fi dovedit-o cu uşurinţă.

Erau acum la cele două extremităţi ale încăperii şi copiii îi urmăreau tăcuţi şi atenţi. Îşi dădea seama că erau puţin speriaţi. Era oare o ceartă adevărată? Sau se prefăceau iarăşi?

Când Temperance se uită la James, îl văzu schiţând o mişcare iute cu bărbia în jos. Înţelese imediat la ce se gândise.

— O să te ucid! strigă ea, dădu din mâini în chip de lovituri şi se aruncă în urmărirea lui. Va reuşi oare? se întrebă, din ce în ce mai aproape de el. Interpretase corect semnul? O va prinde sau va zbura prin fereastră la celălalt capăt al camerei?

Avea însă încredere în el.

Cu câteva secunde înainte să se repeadă asupra lui în viteză, se ghemui la podea, lăsă bărbia în piept, întinse un picior, ţâşni cu braţele deasupra capului şi trecu repede printre picioarele lui. James o prinse de încheieturi şi, cu o mişcare puternică, fulgerătoare, se întoarse brusc şi într-o clipită se uitau amândoi în direcţii

diferite, iar James patina cu spatele, ţinând-o pe Temperance de braţele ridicate, cu tot corpul sprijinit într-un picior, între picioarele lui.

Când James se opri în cele din urmă în dreptul peretelui din partea opusă a încăperii, Temperance rămase nemişcată. Cu capul în jos, cu piciorul încă ridicat şi eu muşchii coapsei zvâcnind de durere. Dar copiii nu spuneau nimic.

— Mai sunt acolo? îi şopti lui James.

— Sunt speriaţi, răspunse el tot în şoaptă.

În secunda următoare, Temperance auzi o singură pereche de palme aplaudând, apoi o alta, pentru ca apoi toată sala să izbucnească în râsete şi aplauze.

La capătul a câteva minute, când zgomotul se mai potoli, se simţi înşfăcată de subsuori şi trasă dintre picioarele lui James. Când încercă să stea în picioare, era ţeapănă, atât din cauza efortului neobişnuit, cât şi pentru că se temuse că nu vor reuşi „demonstraţia”.

Ramsey o ajută să se ridice, iar Grace era imediat în urma lui.

— N-am văzut niciodată aşa ceva, spuse ea, privind-o uimită. Aţi repetat cumva?

— Nu, răspunse Temperance. Doar… Se întrerupse şi îl privi pe James. Era înconjurat de copii, fiecare cu o pereche de patine în mâini, dorindu-şi să fie ajutat să şi le pună. Grace încă aştepta un răspuns. Nu am făcut decât să… să

ce? Să avem un raport natural în care să putem comunica prin gesturi?

Temperance fu salvată de uşa care se deschise, lăsându-le să treacă pe Eppie şi pe sora ei mai tânără, care aduceau primele patru tăvi pline cu tartine. Cu un ţipăt colectiv, copiii se repeziră la mâncare, Grace era în spatele lor, astfel că Temperance şi James rămaseră singuri în celălalt capăt al sălii.

Temperance nu ştia ce să spună. Într-un fel, ceea ce făcuseră împreună era ceva extrem de intim.

Şi duminica viitoare ce te-ai mai gândit să-i înveţi? întrebă James. Râseră împreună şi momentul de stânjeneală trecu.

— Ai vreun unguent? întrebă, ducându-şi mâna la şold, unde era sigură că avea o vânătaie.

— Nu am niciodată nevoie, spuse James. Cum eu mă caţăr pe munţi şi păzesc turme de oi…

În clipa aceea unul dintre copii îşi pierdu echilibrul şi intră în plin în James. De data asta se prăbuşi cu adevărat, prinzând-o şi pe Temperance în cădere, astfel că se trezi deasupra lui.

Bineînţeles că toţi crezură că era o joacă, că se dădeau din nou în spectacol şi, cu gurile pline, se porniră pe râs.

Temperance se ridică şi îl privi pe James şezând pe jos.

— Aşadar…? întrebă ea, privindu-l amuzată.

— În cămară, pe al treilea raft de jos, pe dreapta. Dar mai întâi ia chestiile astea de pe mine.

Zâmbind, Temperance se aplecă şi, cu cheia pe care o avea legată la gât, îi scoase patinele din picioare; bărbatul aşteptă să şi le scoată şi pe ale ei. Camera forfotea acum de copii care îşi puseseră patinele în picioare şi se trăgeau unul pe altul. Bufniturile celor care cădeau erau urmate imediat de râsete.

James se ridică şi îşi trecu braţul peste umărul lui Temperance.

— Crezi că o să ne simtă cineva lipsa? întrebă, stând într-un picior.

Ea se uită la cele ce se întâmplau înjur, la copiii care ţipau, râdeau, unii mâncau, alţii goneau pe patine.

— Cred că nu, conchise, apoi surprinse privirea lui Grace şi semnul ei de încuviinţare.

— Haide, spuse James. Ştiu eu unde găsim o sticlă de vin, nişte brânză şi un loc confortabil pentru spatele nostru.

— Bine, admise Temperance, zâmbindu-i. Braţul lui o cuprindea pe după umeri, iar ea îl ţinea pe după talie. Cealaltă mână o ţinea pe abdomenul lui tare şi plat. De obicei, când un bărbat îi oferea vin şi „un loc confortabil”, fugea cât putea de repede, iar dacă o urmărea, folosea

vârful ascuţit al umbrelei ca să-l alunge.

— Minunat, spuse, şi îl ajută să iasă şchiopătând din cameră.

„Locul confortabil” era o grămadă de paie nu prea curate, iar vinul şi brânza erau chiar o sticlă de vin şi o bucată de brânză. Fără pahare, fară farfurii de porţelan, fără lumânări; doar mâncare.

Totuşi, cum ajunseră în cămara micuţă care mirosea a cai şi a piele veche, James se aşeză pe un balot de paie şi îşi trase cămaşa peste cap.

— Uite, spuse, întinzându-i o sticlă devin şi arătându-i spatele undeva în dreptul umărului stâng.

Lui Temperance îi trebuiră câteva clipe până să înţeleagă că dorea să îl ungă cu alifie în locul acela.

Toată viaţa se mândrise că e un „spirit liber”, o persoană cu vederi luminate. Şi ce va face acum? Să-i spună că nu consideră cuviincios să treacă sticla de vin din mână în mână cu un bărbat? Că nu se cuvine să fie singură cu un bărbat pe jumătate dezbrăcat? Dar nu ar fi ridicol să spună toate astea când nici cu cinci minute înainte se rotise printre picioarele lui?

— Ce mai aştepţi? întrebă nerăbdător.

— O aştept pe mama să apară tunând şi fulgerând şi să-mi spună că sunt condamnată pe veci, răspunse Temperance.

Îi aruncă o privire peste umărul gol care o asigură că înţelegea perfect dilema ei. Privirea lui deveni blândă şi seducătoare.

— Nu o să faci pe fricoasa acum, nu?

Fără să ia în seamă sticla de vin, pentru că avea nevoie să aibă simţurile treze, luă cutia cu alifie de pe raft, îşi turnă în palmă şi îi masă umărul. Umărul lui mare, musculos. Pielea lui caldă, fină, întunecată.

Iată că, îşi spuse încercând să-şi stăpânească simţurile cu vocea raţiunii, simţea dorinţă şi, ca şi mai înainte, va putea spune că reuşise să se controleze. Nu cedase dorinţelor primare…

— Cum ţi-ar plăcea o tumbă în fin? întrebă James privind-o printre gene.

Cuvintele sparseră vraja şi o pufni râsul.

— Povesteşte-mi despre soţia ta. Dacă nu ţi-a plăcut niciodată, de ce te-ai mai însurat cu ea?

Bărbatul se strâmbă, iar invitaţia aceea din privirea lui se stinse.

— Pentru o simplă menajeră, te interesează lucruri care nu intră în atribuţiile tale.

— Nu intră în atribuţiile mele nici să îi amuz pe copiii din sat, dar am făcut-o, nu? ’

— A! Când am ajuns eu acolo, nu aveau aerul că se amuză foarte tare. Mi s-a părut că ai fi vrut să fugi să te ascunzi undeva. A! Uite ce unghii ai!

— Îmi pare rău, spuse Temperance. Dacă vrei să te ungi singur, nu trebuie decât să-mi spui.

— R Nu, e în regulă. Mai jos, da, acolo.

Când îl văzu că închide ochii de plăcere la atingerea ei, înţelese că singura posibilitate era fie să plece imediat, fie să vorbească foarte repede.

— Soţia ta, îmi povesteai despre soţia ta.

— Nu, tu îţi băgai din nou nasul în treburile mele, iar eu nu-ți spuneam nimic.

Temperance îşi luă mâinile de pe spatele lui gol.

James începu imediat să povestească, iar Temperance continuă să îl maseze.

— Eram îndrăgostit de o fată din sat, dar tata m-a dus la Londra şi mi-a prezentat nenumărate femei frumoase, aşa că am cedat şi m-am căsătorit cu una dintre ele. Cu aceea pe care a ales-o el. Am adus-o cu mine înapoi la McCairn. Nu mai e nimic de adăugat decât că a plâns într-una în cei doi ani cât am fost căsătoriţi.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

James rămase un timp tăcut; apoi se uită la şirul de harnaşamente agăţate pe perete.

— Într-o noapte fără lună a încercat să fugă. A luat unul din caii mei de curse, cu gândul, cred, să ajungă la Midleigh, dar probabil că s-a rătăcit. Continuă cu voce joasă: A gonit cu calul peste o stâncă şi au ajuns în mare.

Temperance nu voia să întrebe, dar nu se putu abţine:

— Crezi că s-a sinucis?

— Nu, răspunse James aspru. Îmi ajunge o sinucidere în familie. Avem destule păcate pe umeri cu ceea ce a făcut bunica mea..

— Dar bunica ta nu s-a sinucis, ripostă Temperance, după care duse mâna la gură, îngrozită de ceea ce spusese. Trădase o confidenţă.

James rămase o vreme uitându-se fix înainte, fără să spună nimic.

— Bine, hai, spune, o îndemnă blând. Ce a mai descoperit natura ta curioasă?

— Dacă ţii să-mi vorbeşti aşa, cred că n-o să-ţi mai povestesc nimic, declară şi închise cutia cu alifie.

Dar când i se adresă din nou, vocea lui era autoritară. Blândă, însă era limpede că nu glumeşte.

— Spune-mi ce ai aflat despre bunica mea.

Temperance nu se lăsă intimidată.

— Credeam că nu ai ţinut la ea. Nu-i spui tu Marea Cheltuitoare?

James se ridică şi îşi luă cămaşa.

— Faptul că avea defectele ei nu m-a împiedicat să o iubesc. A fost bună cu mine. Acum spune-mi ce ştii.

Temperance nu voia să-i spună nimic şi nu-şi dorea decât să nu-i fi scăpat vorbele acelea. Dar îşi dădea seama după expresia lui că nu o va

slăbi până ce nu-i va spune ceva.

— Stai jos, zise, arătând balotul de paie depe care se ridicase. Temperance îl ascultă şi aşteptă liniştită ca el să-i desfacă şireturile de la o gheată.

— Poate îţi închipui că nu a fost o casă prea fericită, spuse trăgându-i gheata din picior.

Temperance schiţă un gest de protest. Cartofori, crimă, răzbunare. Nu, nu chiar o casă în care lumea fusese fericită.

— Ştiu că celor din sat le place să vorbească despre mine şi mai ales lui Grace.

— Tu trebuie că ştii mai bine, spuse Temperance, apoi făcu ochii mari, când îşi dădu seama că în vocea ei se strecurase o oarecare amărăciune. De ce spusese asta? Dar când James adusese vorba despre Grace, se gândise imediat la relaţia foarte intimă dintre ei până nu demult. Şi acum, Grace stătea în aceeaşi casă cu el. Oare mai se vedeau încă?

— Vrei să… Făcu un semn spre ciorapul din picior.

— Da, răspunse, apoi ezită înainte să îşi ridice fusta şi să desfacă jartiera în faţa lui. Să îi spună să se uite în altă parte? O parte din ea ar fi vrut să întindă piciorul şi…

Dar James rezolvă problema întorcându-se atât cât să-şi desfacă ciorapii şi să și-i dea jos. Îi puse în buzunar. Când termină, James îngenunche şi îi

luă piciorul în mâini.

James nu părea să fi sesizat tonul din vocea ei.

— Ştiu că ai auzit de jocurile de cărţi şi de certuri care au durat generaţii întregi, dar...

— Nu mi s-a spus de nicio ceartă, protestă ea.

James începu să îi apese glezna cu mâinile lui mari.

— Vrei să mă asculţi ori încerci să îmi smulgi şi mai multe informaţii?

— Aş vrea să pun toate piesele la un loc.

James clătină din cap.

— La naiba, femeie! Bunica e îngropată în pământ nesfinţit şi lucrul acesta mă îndurerează. Dacă ştii ceva despre moartea ei, vreau să aud.

— Bunicul tău a omorât-o, spuse Temperance, şi îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca James să explodeze.

Dar reacţia nu veni. James deschise cutia cu unguent şi începu să-i maseze glezna în locul în care se lovise.

— Da, înţeleg, spuse după un timp. Bătrânul avea un temperament feroce.

— Şi câte femei a aruncat prin fereastră? întrebă Temperance, încercând să destindă atmosfera. Oricum, erau întâmplări care avuseseră loc cu mulţi ani în urmă.

James o privi cu un început de rânjet.

— Câteva. Şi acum spune-mi tot ce ştii şi de la cine.

Temperance încercă să argumenteze că promisese să nu spună nimănui, dar era prea târziu, aşa că îi povesti cum soţul lui Grace fusese martor la accidentul cu pistolul şi cum mai târziu bunicul lui James pretinsese că soţia lui se sinucisese.

— Ticălosul! şuieră James cu răsuflarea tăiată, luând în mâini celălalt picior. A fost o căsătorie aranjată, spuse frecându-i glezna. Şi se urau de moarte.

— Aşa cum v-aţi urât tu şi solia ta, şopti blând Temperance.

— Da, răspunse el sec. Ca soţia mea şi cu mine. Dar căsătoria lor a fost de la bun început lipsită de iubire şi bunicii mei nu-şi doreau nimic mai mult decât să-şi facă rău unul altuia. El juca cărţi, iar ea cheltuia.

La aceste cuvinte, ea îşi apropie faţa de a lui cu o expresie de curiozitate.

— Şi atunci unde este ceea ce a cumpărat?

James o privi amuzat.

— Nu-mi spune că ai crezut povestea aceea. Că undeva în casă e ascunsă comoara lui Aladin?

— A, spuse Temperance, dezamăgită, lăsându-se pe spate în timp ce el continua să îi maseze glezna. Credeam că poate…

O privi cu sprâncenele ridicate.

— Ţi-ai închipuit că ce? Ca am putea să dărâmăm pereţii să o căutăm? Nu crezi că

bunicul meu şi tatăl meu au făcut-o deja?

Sau că eu ori fratele meu nu ne-am petrecut fiecare clipă în casă încercând s-o găsim?

Obiecţiile nu o făcuseră niciodată pe Temperance să dea înapoi.

— Dar Grace spune că soţul ei a găsit facturi pentru lucrurile cumpărate de bunica ta, argintărie şi chiar statuete de aur de Cellini.

James rămase o vreme tăcut, tot masându-i glezna. Pe măsură ce tăcerea se prelungea, inima ei bătea din ce în ce mai tare. În copilărie îi plăcuse grozav „Insula comorilor”

— Ce facturi? întrebă James calm.

Temperance ar fi vrut să chiuie, triumfător. Respiră însă adânc şi încercă să se calmeze.

— Habar n-am. Oricum, ce contează acum, din moment ce nu există nicio comoară? Doar pentru că bunica ta a cheltuit averea familiei ca să nu încapă pe mâna bunicului tău care ar fi jucat-o la cărţi, dar a murit fară să spună nimănui Unde a ascuns-o…

Se întrerupse pentru că James o apucase de umeri şi o sărutase. Un sărut apăsat care deveni treptat blând şi dulce, iar ea îşi dori să nu se termine niciodată.

După puţin timp, el se retrase şi o privi. Se vedea bine că e amuzat.

— Orice ai făcut în viaţa ta, e clar că nu te-ai ţinut de sărutat, spuse.

Temperance îşi pierdu buna dispoziţie şi îl îndepărtă.

— Asta pentru că nu vreau să te sărut pe tine!

— Eşti sigură? întrebă şi se aplecă din nou.

Dar nimic nu stinge mai bine ardoarea cuiva decât să i se spună că nu se pricepe. Mama lui Temperance ar fi zis că nu era cazul ca ea să se priceapă la sărutat din moment ce nu era căsătorită. În orice caz, îi pierise buna dispoziţie.

James o apucă de bărbie şi o întoarse spre el.

— Te-am jignit?

— Bineînţeles că nu! ripostă mimând o insolenţă pe care nu o simţea. Dar te mai interesează şi altceva în afară de sex?

James clipi. Era clar că nu era obişnuit să audă un asemenea cuvânt în gura unei femei.

— Nu, este chiar singurul lucru la care mă gândesc. Nu reuşesc să fac nimic bine pentru că mă gândesc tot timpul la ce mi-ar plăcea să le fac femeilor în pat. Mă gândesc...

Ştia că o tachina, dar mai ştia şi că nu-i plăcea întorsătura pe care o luase discuţia.

— Facturi. Am pornit discuţia de la facturi când.

James o apucase de încheietura mâinii şi o trăgea afară din cămară spre casă. Nu părea să bage de seamă că îi lăsase acolo pantofii, dar când Temperance călca peste pietre şi peste ceva moale, simţi că e în picioarele goale. Te rog,

să nu fie bălegar, spuse în timp ce aproape o târa în Casă.

Temperance îşi vârî picioarele goale sub fustă şi căscă. Noaptea trecută stătuse trează până dimineaţa să o ajute pe Grace cu pălăriile. Petrecuse ziua pe patine şi acum era deja noaptea târziu şi ea revedea registrele contabile cu un bărbat, care îi spusese că nu ştie să sărute.

— Nimic, spuse James cel puţin pentru a şaptesprezecea oară.

Deschise în jurul lor se aflau registre care datau încă din 1762.;

— Dacă am fi în America, registrele astea s-ar afla la muzeu, spuse Temperance, căscând iar.

— Dacă vrei să te duci la culcare, du-te, spuse James, dar tonul lui o lăsa să înţeleagă că ar considera-o laşă pentru totdeauna dacă ar face-o.

Întinse picioarele şi îşi bâţâi degetele goale. În cameră erau aprinse peste douăsprezece lumânări, cu toate acestea, vechea bibliotecă era tot atât de întunecoasă ca o peşteră.

— Aş vrea să ştiu de ce bunica ta n-a spus niciodată nimic nimănui despre ce făcea. Dacă a cumpărat şi a ascuns lucrurile astea, de ce n-a spus cuiva?

— Nu se aştepta să moară aşa de curând.

— Nimeni nu se aşteaptă să moară, dar facem testamente. Oricând pot avea loc accidente. Şi

dacă bunicul tău avea un asemenea temperament încât nu te-ai mira să auzi că a omorât-o într-o luptă, de ce oare bunica ta nu s-a gândit la o asemenea posibilitate?

— Accident.

— Poftim?

— A fost un accident. Nu crimă. Nu a luat pistolul şi a tras în ea.

— Da. Desigur. Dar mă întreb cine a scos pistolul. El a ameninţat-o cu pistolul? „Spune-mi unde sunt lucrurile pe care le-ai cumpărat sau trag”, cam aşa ceva.

— Aminteşte-mi să nu mă duc niciodată în America, replică absent, răsfoind un registru pentru a cincea oară. Crezi că Grace ştie ce a făcut Gavie cu registrele pe care le-a găsit?

— Nu mi-a spus. Ar trebui să o întrebi. Sunt sigură că ştii unde e dormitorul ei. Temperance îngheţă. De ce spusese asta?

James nu ridică privirea.,

Ea doua oară când dai de înţeles că eşti geloasă pe Grace. Eşti sigură că nu vrei să rămâi aici, la McCairn?

— Geloasă? spuse. Nu fi ridicol. Şi apoi, la New York sunt oameni care au nevoie de mine. Acum o să mă duc la culcare. Putem să căutăm mâine dimineaţă ceea ce speri să găseşti, spuse ridicându-se. E păcat că bunica ta nu ţi-a întors dragostea într-atât încât să-ţi spună unde a

ascuns lucrurile.

— Dumnezeule! exclamă James cu răsuflarea tăiată.

Când Temperance se întoarse, ochii lui James erau măriţi de şoc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, văzând că nu spune nimic.

— Mi-a dat un pachet de cărţi.

— Cumpăra obiecte de artă şi i-a dat nepotului a iubit doar un pachet de cărţi? Nu ştia că tu nu eşti fratele cu patima pentru joc?

— Tocmai, spuse James încet. Mi-a spus să ascund cărţile de Colin şi de bunicul pentru că or să mi le ia şi or să le piardă şi că sunt cărţi foarte, foarte importante.

Mintea lui Temperance gonea!

— Dacă ți-ar fi dat orice altceva, te-ai fi jucat cu acel ceva şi l-ai fi distrus, dar cărţile le-ai ţinut ascunse bine şi în siguranţă în toţi aceşti ani? Speranţa o făcu să ridice tonul.

— Aşa e, încuviinţă James, şi vocea lui era aproape o şoaptă, într-o cutie la mine în dormitor.

Temperance făcu un salt spre uşă, în acelaşi timp cu James, care o luă la fugă. Ajunseră concomitent la uşă şi încercară să freacă amândoi deodată. Temperance era hotărâtă să câştige şi împinse tare, cu trupul lipit de al lui James, amândoi înţepeniţi în cadrul uşii.

Abia după câteva momente, când văzu că nu are nicio şansă, Temperance îl privi. Îi zâmbea, în felul lui, uşor ironic. Trunchiul ei era lipit de al lui şi se juca cu ea, împiedicând-o să treacă pragul.

Temperance miji ochii ameninţător. El râse, apoi se dădu la o parte şi o lăsă să treacă.

— Poate nu te pricepi să distrezi copiii, dar e sigur că pe mine mă amuzi, declară el.

Temperance nu catadicsi să-i răspundă, ci alergă pe scări spre dormitor. Se opri în prag: ; James era în spatele ei. Temperance aruncă o privire în dormitor, apoi se uită din nou la el.

— Dacă mă atingi, o să-ţi pun nisip în mâncare toată săptămâna viitoare, ameninţă ea.

— După cele ce am aflat sărutându-te, nu simt nicio atracţie, zise el şi trecu în dormitor.

Temperance rămase o clipă în faţa uşii, încruntată. Nu întâlnise. Niciodată un bărbat în stare sa o mânie până într-atât. Pe de o parte ar fi vrut să se întoarcă, să se ducă în dormitorul ei şi să se culce. Să descurce singur misterele familiei lui!

Îl văzu însă scotocind într-un cufăr mare şi vechi, sigură că vreun străbun de-al lui de prin Evul Mediu îl purtase prin cruciade, şi intră în cameră, uitându-se peste umărul lui.

— Uite! spuse el şi scoase o cutie micuţă pe care o puse pe pat. Aduci tu lumânarea?

Una dintre „fete”, Eppie sau sora ei, aprinsese o singură lumânare în dormitor. Temperance o aduse şi o puse pe măsuţa de lângă pat.

— Nu, pune-o aici, zise el încruntat, făcându-i semn să se aşeze alături, pe pat.

Era aşa de curioasă să afle ce ţinea în mâini încât nici măcar nu ezită, ci se căţără în patul înalt, puse sfeşnicul pe cuvertura grea de catifea şi se uită la obiectul din mâna lui.

— Nu m-am mai uitat înăuntru de arii: de zile, spuse el sprijinindu-se într-un cot. Bunica mi le-a dat când aveam nouă ani, cam cu un an înainte să moară.

Vocea lui era blândă, iar perdelele groase din jurul patului păreau să îi izoleze de restul lumii. Şi dintr-o dată toată supărarea ei se topi. Era ca şi cum îl putea vedea pe băieţelul care crescuse printre oameni împătimiţi de joc şi un bunic cu un temperament cumplit

James deschise cutia.

— Mi-a spus că sunt foarte, foarte valoroase şi că nu trebuie să mă despart de ele niciodată. Se uită la Temperance, cu fruntea aproape lipită de a ei. A zis că sunt viitorul meu.

Lui Temperance îi trecură prin minte o mulţime de lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar îşi muşcă limba şi tăcu.

— Credeam că e vorba de cărţi de ghicit, dar nu ştiam cum să le folosesc.

Când James întinse cărţile pe pat, inima lui Temperance bătea cu putere. Le aşează într-un evantai perfect şi ea îşi dădu seama că nu era un nepriceput în materie de cărţi de joc.

Dar când văzu cărţile, bătăile inimii i se potoliră. Nu aveau nimic special. Erau roşu cu alb pe spate, unul dintre acele modele complicate care sunt agreate de cei care decorează cărţile. Nimic, nici măcar un amănunt cât de cât interesant.

Se uită la James dezamăgită.

El zâmbi uşor, apoi se uită din nou la cărţi. Întoarse una cu faţa în sus. Desenul reprezenta un colier cu diamante. În colţuri erau simbolurile asului, din diamante.

Următoarea carte pe care o întoarse era un trei de cupă, înfăţişând un heruvim micuţ din aur. Temperance luă cartea şi o privi îţi lumina lumânării.

— Mi se pare italiană, spuse şi se uită din nou la James. Îi zâmbea ca şi cum aştepta ca ea să-şi dea seama de ceva.

Temperance îl privi, încercând să-i citească gândurile, apoi, brusc, ţi veni o idee. Se întoarse, se aplecă şi răsturnă întreg evantaiul cu un gest. Pe cealaltă parte a căiţilor erau reprezentate obiecte de artă, bijuterii şi vase de argint.

— O, Doamne, spuse Temperance. Crezi că sunt lucrurile pe care le-a cumpărat?

— Totdeauna am crezut asta, dar n-am găsit confirmarea. Şi, bineînţeles, bunicul nu-mi spunea nimic. De aceea mă interesau facturile pe care le-a găsit Gavie.

— Şi în toţi aceşti ani nu ai găsit nimic?

— Nu. Ee câteva ori am dat peste tacâmuri, din acelea pe care le-ai găsit şi tu, dar asta e tot. Prima dată i-am arătat vasele bunicului şi le-a spart. După aceea am păstrat* Secretul asupra lucrurilor pe care le găseam şi nu spuneam nimănui nici că am căutat ceva. Nu-i plăcea să i se amintească de soţia lui.

— Nu înţeleg de ce. Poate se simţea vinovat? Ridică o carte şi o privi de aproape. Pe cele patru diamante era un inel cu safir. Cu excepţia celor câteva piese de argint, totul pare foarte mic ca dimensiuni şi toate sunt lucruri cate nu se deteriorează în timp, nu sunt tablouri care ar putea mucegăi. Toate aceste lucruri ar rezista mult timp într-o ascunzătoare bună.

— Ai vreo idee unde ar fi putut să le ascundă? întrebă James.

— E întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pun eu ţie. Tu eşti stăpânul, iar eu un simplu oaspete.

— Ai dreptate, răspunse zâmbind şi ridică o altă carte. Era şasele de pică pe care era reprezentată o statuetă mică de bronz, grecească probabil, veche.

— Şi acum, că ştiu despre ce e vorba, cum

facem să le şi găsim? Ţi-a mai lăsat ceva? O hartă poate? Gândeşte-te bine.

James ştia că se amuză pe seama lui, dar râse. Comoara făcea parte din copilăria lui şi de când era stăpân nu avusese timp să se gândească la altceva în afară de muncă. Strânse cărţile şi le puse la loc în cutie, apoi spuse:

— Nu văd în ce fel am fi mai aproape de găsirea comorii decât eram înainte.

Era ceva în felul în care spusese „noi” care îi reaminti că erau singurii treji în casa în care toţi ceilalţi dormeau. Erau singuri în camera lui, în patul lui.

Temperance se retrase repede de cealaltă parte a patului şi coborî picioarele pe podea.

— Cred că e destul pentru o noapte. Simulă un căscat, semn că e doborâtă de oboseală. Adevărul este că părea să-i fi fugit somnul.

James se dădu jos din pat, leneş, de partea cealaltă.

— Ai dreptate. Trebuie să te duci la Edinburgh mâine, aşa că ar fi bine să dormi puţin.

— La Edinburgh? se miră, fară să priceapă despre ce era vorba. De ce…

— Spuneai că trebuie să te duci cu Grace să cumpăraţi ceva pentru casă.

— O, da, desigur, îşi aminti ea. Uitase de minciuna pe care o scornise ca să explice de ce se ducea cu Grace în oraş. A doua zi trebuia să ia

prânzul acela secret, purtând pălăriile făcute de Grace. La cumpărături. Aproape că am uitat.

— Aş avea câteva lucruri pe care ai putea să le iei. Tutun. Dezinfectant pentru oi. Nişte capcane pentru lupi. Nişte frâie pentru cai.

Chipul lui Temperance se crispa din ce în ce mai tare cu fiecare cuvânt.

— Capcane pentru lupi?

— Sigur. Poţi să iei căruţa şi doi oameni cu tine. O să ai nevoie de căruţă dacă vrei să cumperi alimente, aşa că de ce să nu-mi iei şi mie câteva lucruri de care am nevoie?

— Şi capcanele pentru lupi intră în atribuţiile unei menajere? întrebă.

— Da, poate că ai dreptate. Poate că ar fi mai bine să vin cu tine. Mi-ar prinde bine să ies puţin. Să văd dacă găsesc nişte pantaloni..?

— Nu, spuse ea, încercând să găsească un pretext să nu vină cu ele. Dar dormise prea puţin ca să aibă mintea destul de limpede.

— Fără pantaloni? înţeleg de ce o femeie vrea să mă vadă cu genunchii goi, dar dacă insişti…

Era mult, mult prea obosită să scornească o minciună.

— Nu mă interesează cu ce te îmbraci, dar cu mine nu vii. Am nevoie de o zi departe de locul ăsta şi de tine. Şi fără capcane pentru lupi. Sau frâie pentru oi. Sau…

— Dezinfectant Pentru oi, dezinfectant Frâie

pentru cai.

Temperance îşi dădu seama că iar o tachina şi se îndoi că avusese vreodată de gând să le însoţească la Edinburgh. Din câte ştia despre el, probabil că prefera să meargă o zi cu picioarele goale pe sârmă ghimpată decât să o însoţească în oraş. Şi se întreba dacă purta vreodată pantaloni. Sau lenjerie de corp.

Se îndreptă spre uşă, o deschise, dar el o opri, înainte să apuce să o închidă.

— Mulţumesc pentru ce ai tăcut azi pentru copii, spuse blând. Drăguţ din partea ta.

Temperance încercă să nu roşească de plăcere la auzul laudei.

— Sunt copii drăguţi şi mi-a făcut plăcere.

— Şi mie, zise el cu aerul entuziast al unui băieţandru, făcând-o să râdă.

— Noapte bună.

— Da, noapte bună, şi dacă nu te văd înainte să pleci mâine, noroc la cumpărături.

— Mulţumesc şi noapte bună. Voi să închidă uşa, dar o deschise la loc. James…

— Da?

— Ce s-a întâmplat cu fata din sat de care îţi plăcea? Cea de care spuneai că erai îndrăgostit?

— Mamei i s-a făcut milă de ea şi a trimis-o la o şcoală la Glasgow. Am înţeles că s-a măritat cu un bărbat bătrân, câţiva ani mai târziu.

Temperance nu era sigură, dar simţea parcă

amărăciune în vocea lui. Auzise însă atâtea femei spunând că nimic nu se compară cu prima dragoste. Poate că şi cu bărbaţii era la fel.

— Atunci noapte bună, spuse din nou, închise încet uşa în urma ei şi se duse în camera sa. Adormi în câteva minute.

13

Am reuşit! spuse Temperance, lăsându-se pe speteaza tare a trăsurii vechi.

— Numai datorită ţie, zise Grace blând, ţinând frâiele. Eu nu am niciun merit.

Temperance nu o luă în seamă.

— Îţi aminteşti zâmbetul mieros al femeii aceleia îngrozitoare când şi-a luat rămas-bun? Credea că ne-a tras pe sfoară. Casa Grace. Până mâine, tot Edinburgh-ul o să audă de tine.

— Nu de mine, de tine, insistă Grace. Eu n-am făcut nimic.

— N-ai făcut decât să confecţionezi cele mai frumoase pălării pe care le-am văzut vreodată, doar atât.

— Dar ce importanţă are asta? Mulţi oameni au talent. Brenda se pricepe să spună poveşti şi Lilias face lichior din alge, şi ele nu îşi vând talentele în Edinburgh. Ele nu fac bani din ceea ce ştiu să facă.

— Aşa-i, e nevoie de puţină viclenie şi

strategie.

— Nu, replică Grace solemn. Trebuie să ai încredere că poţi face ceva pe lumea asta, şi lucrul ăsta ne lipseşte aici, în McCairn. Continuă cu voce scăzută: Şi fără de care nu ştiu cum o să ne descurcăm când o să pleci.

— Prostii, spuse Temperance, jenată de lauda lui Grace. Nu voia decât să se bucure de triumful zilei, nimic mai mult. ACum trebuie să născocim o cale ca să ascundem afacerea ta de cei din McCairn. Nu Ştiu de ce, dar nu cred că Hamish ar fi de acord ca o femeie să facă bani, cel puţin nu câţi bani cred că o să faci tu. Am văzut asta de sute de ori în New York. Ajut o femeie nevoiaşă, cu un soţ care nu e bun la nimic şi copii de întreţinut, care găseşte o cale să câştige un ban; apoi, când e pe picioarele ei, bărbatul se simte jignit în orgoliul lui şi îi interzice să mai lucreze. Am văzut asta de nenumărate ori.

— Crezi că James o să încerce să mă oprească? întrebă Grace. Cu toate că era întuneric şi nu se conduceau decât după lumina lunii, caii cunoşteau drumul până la grajduri.

— Tu îl cunoşti mai bine decât mine, răspunse Temperance, apoi se încruntă fiindcă îi displăcea junghiul pe care îl simţise când spusese asta. Aşadar, omul o atrăgea. Nu era capătul lumii, nu?

— Nu chiar, răspunse Grace. Ştiu că am

împărţit patul, dar nu l-am văzut vorbind cu nimeni aşa cum vorbeşte cu tine.

— Serios? zise Temperance şi se întoarse să-şi ascundă zâmbetul. E un bărbat de treabă. Vreau să spun că sunt lucruri pe care n-ar trebui să le facă, să nu mai arunce femei de la fereastră sau să amenințe că le omoară, dar, una peste alta, are grijă de o mulţime de oameni.

Grace înclină capul şi se uită la ea.

— Să omoare?

— A, nu e nimic, a spus odată… Trebuia să fii de faţă ca să înţelegi. Eşti sigură că vrei să conduci afacerea de aici, din McCairn? Sunt convinsă că mama ar putea să-ţi găsească un magazin micuţ în Edinburgh.

— Nu, mulţumesc» refuză Grace hotărât. Uiţi că am crescut la oraş? Dacă aş sta acolo şi s-ar întâmpla să mor, cine ar avea grijă de Alys? Pe când aici…

— Da, admise Temperance. Ştiu. S-a născut aici şi aici va avea totdeauna o casă. Era, un sentiment care începuse să-i placă grozav aici, în McCairn: oamenii păreau să se ajute unul pe altul. Niciunul nu rămânea izolat sau exclus. Chiar şi Grace, care fusese amanta stăpânului, era considerată tot atât de-a lor ca oricare altul. Da, îşi spuse Temperance, zâmbind, îi plăcea foarte mult lucrul ăsta.

— Dumnezeule, dar e foarte târziu, spuse

Temperance tare, smulgându-se din reverie. Când o să ajung în pat n-am să mă mai scol o săptămână.

Tocmai acolo drumul făcea o curbă şi vechea casă McCairn se zări în depărtare. În prima noapte când văzuse locul, nu ardea decât o lumânare într-o singura cameră. Dar în seara aceea toată casa părea luminată.

— Ceva e-n neregulă, spuse încet, apoi mai tare, s-a întâmplat ceva. Se smuci şi smulse frâiele din mâinile lui Grace şi strigă „Dii!” îndemnând cei doi cai obosiţi. Şi cum nu mergeau cât ar fi vrut ea de repede, se ridică în picioare, înşfacă biciul lung de la locul lui şi şfichiui spinările cailor.

Lângă ea, luată pe nepregătite, Grace căzu pe spate şi se lovi de marginea căruţei. Se lovise într-o parte de ceva dur şi gemu. Dar nu avu timp să se gândească la durere pentru că trebuia să se ţină ca să nu zboare din trăsură. Împinse pe spate pălăria care îi căzuse pe ochi şi văzu silueta lui Temperance în lumina lunii. Stătea în picioare în partea din faţă a trăsurii, aducând cu silueta pe care Grace o văzuse cândva pe afişul unui circ, fluturând biciul deasupra cailor cu un şfichiuit care sfâşia aerul.

Când Grace îşi dădu seama cu ce viteză înaintau, avu convingerea că se vor opri drept în casă. Ca să se pregătească de lovitură, se

ghemui şi încercă să îşi facă loc între marginea trăsurii şi pungile cu cumpărături.

Dar cu câteva clipe înaintea impactului, Temperance trase cu toată puterea de frâie. Grace fii sigură că picioarele de dinainte ale cailor se desprinseseră de la pământ. Apoi, înainte să se oprească de-a binelea, Temperance sări din trăsură şi alergă în casă.

Trăgându-şi sufletul, Grace coborî din trăsură şi intră şi ea încasă.

Dragă mamă,

E târziu şi sunt frântă de oboseală, dar trebuie să-ţi povestesc ce s-a întâmplat în seara asta. Îmi cer scuze că n-am apucat să te văd astăzi când am fost cu Grace în Edinburgh, dar am avut atâtea de făcut încât nu ne-a mai rămas timp.

În primul rând, pălăriile făcute de Grace au avut un mare succes. Am fost văzute şi remarcate şi are acum un contract pentru douăzeci şi cinci de pălării, cât de repede posibil, l-am spus proprietarului magazinului că va fi foarte greu să facem rost în cantitate suficientă de materialele acelea vechi pe care Grace le-a folosit pentru pălării, aşa că a ridicat preţul iniţial cu aproape jumătate. Şi ţinând seama de kilometrii de draperie aproape putrezite existente aici, Grace o să aibă din ce să facă pălării mult timp de acum încolo.

Când am ajuns acasă toate ferestrele erau luminate. Dacă ai şti cât de sărăcăcios e locul, ai înţelege ce neobişnuită mi s-a părut această feerie de lumini. Mă temeam să nu se fi întâmplat ceva îngrozitor, aşa că, fără să mă gândesc, am apucat hăţurile şi am îndemnat caii să meargă mai repede.

Mai ţii minte cum m-a învăţat tata să stau în picioare în trăsură şi să pocnesc din bici? îmi amintesc că singura dată când ţi-am arătat ce mă învăţase, a trebuit să folosim săruri ca să te readucem în simţiri.

În orice caz, înăuntru ne aştepta tot satul.

Mamă; ca să înţelegi mai bine, află că, vreme de trei zile, Grace, soacra ei, Alys, fetiţa lui Grace şi cu mine am făcut pălării în secret. Fără ştiinţa nimănui. Nimeni nu ştia ce făceam. Se pare însă că ştiau cu toţii şi aşteptau să ne întoarcem.

Dacă ai fi văzut! Erau acolo toţi copiii, chiar şi fiica nou-născută a verişoarei de-a doua a soţului lui Grace, care dormea în braţele: mamei sale. Erau toţi în păr, chiar şi Odiosul Hamish, pastorul tiranic, aşteptându-ne să ne întoarcem să le spunem ce se întâmplase la Edinburgh cu pălăriile făcute de Grace.

Cam asta înseamnă să ţii un secret în McCairn. Mi-ar plăcea să cred că pastorul nu ştia chiar în detaliu cum patinasem printre picioarele lui

James duminică după-amiază, dar cred că ar putea să facă şi desene cu câte ştie.

Ştii ce actriţă bună sunt când am un auditoriu. Spuneai mereu „aşa tată, aşa fiică” şi cred că aveai dreptate. Eram foarte obosită după ziua aceea lungă, de fapt eram obosită după mai multe zile de neodihnă - ziua în care am patinat, în care am căutat comoara cu James, dar când am văzut toate acele feţe aşteptând nerăbdătoare veştile, am simţit că îmi piere oboseala şi am început să povestesc de-a fir-a-păr.

Şi ce mai poveste!

Grace şi cu mine nu spusesem nimănui ce făceam sau de ce anume ne duceam la Edinburgh pentru că ne temeam să nu ne facem speranţe deşarte. Acum, ştiind că toată lumea era la curent cu ce puneam la cale, cred că s-au amuzat teribil pe seama eforturilor noastre de a face totul în mare taină.

Din moment ce spusesem tuturor că mergeam să cumpărăm câte ceva pentru casă, ne-am îmbrăcat în haine de toată ziua. Dar, înainte să intrăm în oraş, am oprit şi ne-am gătit în cele mai frumoase rochii ale mele. Grace e puţin mai slabă ca mine, dar îi venea destul de bine. Şi bineînţeles că ne-am pus pe cap pălăriile decorate atât de frumos de ea.

Am luat prânzul la „Porumbiţa Albă”, aşa cum

ai aranjat tu, şi abia intrasem de vreo jumătate de oră când o femeie s-a apropiat şi m-a întrebat de unde am cumpărat pălăria, l-am răspuns: „Nu pot să vă spun. Dacă v-aş spune, modista mea ar fi sufocată de comenzi şi eu n-aş mai apuca să-mi fac pălării.”

Femeia s-a îndepărtat înciudată şi atunci am crezut că Grace o să se piardă cu firea. A durat o vreme până am liniştit-o, dar era încă atât de nervoasă încât abia a gustat din prânzul copios.

Dar ştiam eu bine ce fac. Femeia aceea nu avea să renunţe, iar dacă renunţa, nici nu merita o pălărie făcută de Grace.

Spre sfârşitul prânzului, chelneriţa a scăpat o tavă de prăjituri peste pălăria mea şi, înainte să pot spune ceva, mi-a luat-o de pe cap. (Avusesem prevederea şi inspiraţia să-i scot acele înainte, astfel că nu aş fi putut să mă aplec în timpul mesei.) Chelneriţa a plecat cu pălăria, insistând să o cureţe. După zece minute s-a întors cu ea şi şi-a cerut mii de scuze.

Grace era din ce în ce mai îngrijorată, dar i-am cerut să se calmeze şi să-şi mănânce eclerul. Câteva minute mai târziu, am văzut-o pe chelneriţă dându-i un bileţel femeii care mă întrebase de numele pălărierului.

Ştiam că e vorba de numele şi adresa de pe eticheta din interiorul pălăriei. Făcusem eticheta destul de mare, aşa că şi cea mai mioapă femeie

o putea citi fără ochelari.

După ce am văzut schimbul de informaţii, Grace şi cu mine abia reuşeam să ne controlăm. Am fugit afară ca să putem râde în voie.

După prânz am cutreierat vreo oră străzile oraşului (trebuia să cumpăr nişte lucruri pentru James), după care ne-am îndreptat în pas de plimbare spre magazinul de pălării pe care îl ştiam din scrisoarea ta. Şi pentru că patroana nu ne-a ieşit în întâmpinare am fost nevoite să intrăm să „aruncăm o privire". Trecuseră deja pe acolo trei femei care întrebaseră de pălării făcute de Casa Grace, astfel încât într-o jumătate de oră ajunsesem la înţelegere cu patroana să confecţionăm pălării numai pentru magazinul ei.

Grace nu a scos un cuvânt cât au durat negocierile; stătea doar şi mă privea şi îşi frângea mâinile. Proprietara magazinului a spus: „Toţi artiştii sunt aşa" şi am crezut că Grace o să leşine de emoţie la auzul unei asemenea laude. O artistă!

Aşadar, în acest moment Grace este designer exclusiv de pălării pentru femei. Eu trebuie să mă îngrijesc de partea financiară a afacerii şi să stabilesc preţurile produselor cât voi sta aici. După... O să găsim pe cineva care să continue munca atunci când eu voi pleca.

Şi când am ajuns acasă, toată casa era luminată şi toţi oamenii din sat se adunaseră să

afle ce se întâmplase. James a spus că orice afacere e în avantajul satului, aşa că afacerea cu pălării a lui Grace îi privea pe toţi.,

Lucrurile sunt altfel aici decât la New York, unde oamenii pot fi vecini douăzeci de ani şi nici măcar nu ştiu unul numele celuilalt.

Aşa că am mâncat şi am băut pe săturate – totul pe cheltuiala lui James – şi eu le-am povestit întâmplările de peste zi. Şi, da, mamă, m-am simţit minunat! Era un auditoriu atent, capabil să aprecieze, iar povestea mea stârnise interesul tuturor.

Era aşa de plăcut! O vedeam pe Grace cum ajunsese o femeie care era privită cu respect. Nu mă gândisem însă că ea avea acum posibilitatea să-şi aleagă ajutoarele, Nu-mi mai încăpeam în piele când Grace s-a instalat în faţa şemineului în care James făcuse un foc zdravăn ca să mai încălzească sufrageria mare şi răcoroasă, şi a început să-i măsoare pe toţi din priviri, încercând să aleagă persoana potrivită.

Mamă, m-am simţit atât de mândră de ea! A ales patru femei din sat care nu au bărbat. Pe moment nu am ştiut ce era cu ele, dar James mi-a spus toate astea mai târziu. Astfel, Grace a schimbat vieţile a patru familii din McCairn şi, dacă afacerea e un succes, şi nu mă îndoiesc că aşa o să fie, nu m-aş mira dacă numărul celor a căror viaţă va fi schimbată ar creşte.

După ce povestisem tot ce se întâmplase – deşi e greu de crezut -, Odiosul Hamish ne-a făcut să râdem cel mai tare. A spus că adevărata Casă Grace e un loc jalnic pentru o afacere.

Toţi ochii s-au îndreptat atunci spre James, pentru că el este proprietarul casei în care locuieşte Grace. El are grijă să fie reparată la nevoie, cu toate acestea, casa arată abia ceva mai bine decât cea a unui păstor.

James a spus că e destul loc în casa lui veche ca să găzduiască un atelier de pălării, dar când tânărul Ramsey a remarcat insolenţa că James adăposteşte prea multe femei nemăritate sub acoperişul lui, sătenii au hotărât ca James să suporte costurile de renovare a unui fost atelier de tăbăcărie. Ni s-a spus că este o hală uriaşă, dezafectată, aşa că o să fie nevoie de ceva timp şi bani pentru reparaţii; dar James a promis că o să plătească el totul.

Bineînţeles, James a protestat spunând că nu are destui bani sau timp să se ocupe de aşa ceva, dar tot satul a protestat. Se pare că se ştiu destul de multe despre posibilităţile lui ca să se poată aprecia ce cheltuieli îşi poate permite. Cum James mă rugase sa mă ocup de registre şi de partea contabilă, o să-ţi comunic ce voi afla despre el. Tot ce ştiu e că e imposibil să fie atât de sărac pe cât susţine.

Avem mare nevoie de maşini de cusut şi

provizii de materiale pentru afacerea lui Grace, aşa că James a spus că, anul acesta, o să doneze Casei Grace premiul pe care îl va câştiga la cursa la care participă în fiecare an. Auzind acestea, mulţimea l-a aclamat atât de entuziast că mi-era teamă să nu se prăbuşească acoperişul; cred, deci, că premiul e substanţial.

James l-a bătut pe Ramsey peste ceafă şi a spus că o să-l pună să alerge în fiecare zi pe munte, în sus şi în jos, ca să se antreneze ca jocheu. După care OH (Odiosul Hamish) a spus că, după felul în care am mânat trăsura, eu ar trebui să fiu jocheu. Şi a continuat să mă surprindă spunând că, dacă ar exista o cursă pe patine cu rotile, aş putea să particip şi aş câştiga atâtea premii încât mi-aş permite să cumpăr toate maşinile de cusut din lume.

Am fost atât de surprinsă de aceste afirmaţii şi de jovialitatea lui, încât cred că am rămas cu gura căscată. Grace mi-a şoptit: „Lilias e soţia lui, aşa că mâine n-o să mai ţină minte nimic din ce-a spus astăzi”. Mi-au trebuit câteva minute să înţeleg despre ce vorbea. Apoi mi-am amintit că îmi spusese că Lilias face un lichior delicios din alge. Dumnezeule! Se pare că femeia îl îmbată în fiecare seară!

Mamă, crezi că ai putea afla câte ceva despre îmbutelierea şi comercializarea lichiorului? Nu am gustat încă din băutura lui Lilias, dar sunt

sigură că ar fi mulţi amatori dacă reuşeşte să-l transforme pe OH într-un om care face glume, cred că am găsit Elixirul Vieţii. Elixirul Umorului, în orice caz.

Cam asta e tot. Trebuie să mă duc la culcare, pentru că mâine am multe de făcut. James o să mă iniţieze în lucrul cu registrele şi vreau să mă uit la cărţile lui, poate mai aflu câte ceva despre comoară. O să-ţi povestesc totul în scrisoarea următoare.

A, da, ai putea să faci rost de vreo cincizeci de kilograme de dezinfectant pentru oi? Cred că am cumpărat var nestins. James a făcut nişte aprecieri neplăcute în legătură cu posibila întrebuinţare a varului şi a spus că mă pricep mai bine la pălării de damă decât la oi. I-am răspuns că mă pricep la orice mai bine decât el, aşa că, dintr-una într-alta, sunt şanse să conduc un cal în cursa următoare. Dacă ai vedea cum dansează frumoşii caii decurse ai lui James, chiar şi cu un călăreţ în şa, ai începe să te rogi pentru mine.

Acum chiar trebuie să mă bag în pat.
Te sărut cu dragoste,
A ta fiică,
Temperance

Extraordinară scrisoare! îi spuse Melanie O'Neil soţului său, Angus, când termină de citit cu voce tare.

— Cred că ar fi mai bine să o aduc înapoi, spuse Angus, încruntându-se. Mi se pare că întoarce tot satul pe dos.

— Cam aşa. Dar să nu uităm că Temperance seamănă foarte mult cu tatăl ei. Niciunul dintre ei nu se lăsa intimidat de vreun obstacol. I se ridicau munţi în cale, dar el mergea drept înainte, cu zâmbetul pe buze.

— Îţi lipseşte, nu-i aşa? întrebă Angus, privind-o peste ochelari.

„- O, nu, nici pe departe. A trăi cu el era ca şi cum ai fi trăit în mijlocul unei furtuni. Avea mult prea multă energie pentru mine. Se uită din nou la scrisoare. Dar ciudat mi se pare că aminteşte atât de, des de James. Ascultă aici: „am patinat cu James", „am căutat comoara cu James", „ce spune James despre afaceri", „cum a plătit James mâncarea şi băutura". Şi dincoace pomeneşte de bunătatea lui şi cum a aprins el focul ca să alunge frigul.

— A irosit degeaba lemne şi bani, după părerea mea, conchise Angus, vârând din nou nasul în ziar.

Melanie nu se lăsă.

— În ultimele pagini nu vorbeşte decât de James. James, James şi iar James. N-am mai

auzit-o niciodată vorbind aşa despre un bărbat. Se uită la soţul ei. Crezi că e îndrăgostită?

— Temperance? pufni Angus. Nu cred. În cel mai bun caz a întâlnit un bărbat pe care îl poate respecta.

— Despre ce comoară vorbeşte?

Angus mai pufni o dată.

— O legendă stupidă, fără noimă, atâta tot. Tata povestea că mama cheltuia averea familiei şi ascundea tot ce cumpăra undeva prin casă. Absurd, desigur, dar copiii se amuzau căutând comoara.

— Şi ce-i cu cărţile?

Angus dădu ziarul la o parte.

— Habar n-am, spuse, dar lăsă ziarul jos şi o privi. Probabil că e vorba de cărţile de joc. Mama a comandat patru seturi şi a dat câte unul fiecăruia… Nu-mi amintesc cui. Celor care nu aveau patima jocului, presupun.

— Atunci ai primit şi tu un set?

— Da, chiar am primit. Mama ne-a pus să jurăm că vom ţine secret acest lucru şi să promitem să păstrăm cărţile toată viaţa.

— Înţeleg, murmură Melanie încet. Şi unde este acum pachetul pe care l-ai primit tu?

Angus ridică din nou ziarul.

— Habar n-am. Poate în pod. Ori în vreunul dintre cuferele vechi.

— Cine ştie tinde sunt celelalte pachete?

— Sora mea. Ştie totul despre toată lumea. Pe ea a interesat-o întotdeauna genul ăsta de lucruri, pe mine nu.

— Înţeleg, repetă Melanie, apoi se ridică şi se duse la biroul mic din colţ că să scrie un bilet surorii lui Angus, care locuia în apropiere de Edinburgh. O ruga să treacă joi pe la ea, la ceai, dacă va putea.

— Eşti o femeie rea, îi spuse Rowena, sora lui Angus, lui Melanie. Am cunoscut-o pe fata aceea îngâmfată şi prostuţă, Charmaine Edelsten, şi pe femeia aceea îngrozitoare care era mama ei. Cum ai putut să o trimiţi tocmai pe ea să bată tot drumul până la McCairn? James ar fi mâncat-o de vie.

— Da, mi-am închipuit după felul în care mi l-a descris Angus. Dar voiam să o ţin pe fiica mea departe de greutăţile din New York. Temperance e o femeie cultivată şi foarte serioasă. Ani de zile am rugat-o să-şi ia o vacanţă şi nu m-a ascultat niciodată. Aşa că în momentul în care Angus mi-a spus că vrea ca Temperance să găsească o soţie nepotului său, mi s-a părut ocazia mult aşteptată ca să o oblig să ia o vacanţă. Dar dacă trimiteam o femeie potrivită din prima săptămână, Temperance ar fi plecat din McCairn şi n-ar mai fi avut parte de vacanţa de care are atâta nevoie.

— Din câte îmi spui, nu mi se pare că ar avea prea mult timp liber.

Melanie puse ceaşca jos. O plăcuse pe sora lui Angus din primul moment. Angus spusese că Rowena e prea autoritară pentru gustul lui, dar lui Melanie îi plăceau astfel de oameni. Altfel nu s-ar fi căsătorit cu tatăl lui Temperance sau cu Angus.

— O, dar Temperance chiar este în vacanţă. Nu a mai patinat de când era mică şi mă întreb ce s-a putut întâmpla în McCairn care să poată rivaliza cu New York-ul?

Rowena râse. Nu era mai mare decât Angus decât cu un an sau doi, dar părea să aibă o sută. Purta o rochie extrem de veche, din dantelă, despre care Melanie era sigură că fusese lucrată manual, dar chipul ei era ars de soare şi ridat; era faţa unei femei care îşi petrecuse viaţa pe spinarea unui cal, indiferent de vreme.

— Ca şi cum ai aşeza o ceaşcă de tablă pe o broderie preţioasă, spusese Angus despre sora lui, pe care o vedea rar.

— Aş putea să-ţi povestesc atâtea lucruri despre McCairn că ţi s-ar ridica părul în cap, spuse Rowena.

— Fiica mea ţi-ar fi recunoscătoare, zise Melanie.

Abia după câteva clipe înţelese Rowena ce voia să spună Melanie şi râse cu poftă.

— Îmi placi mai mult decât celelalte două femei cu care a fost căsătorit Angus. Cu toate că eşti

plinuţă ca o gogoşică, ai oţel pe dinăuntru. Bănuiala mea e că fiica ta a moştenit mai multe de la tine decât crezi.

— Te rog, nu-i spune nimic lui Angus, o rugă Melanie cu un zâmbet. Crede că îi plac femeile slabe.

Rowena râse din nou din toată inima.

— Presupun că ai venit să auzi povestea clanului McCairn.

— Dacă nu te superi, da. Şi lipsesc două pachete de cărţi.

— Of, dar ai iscodit ceva. Eu am două pachete, al meu şi al surorii mele, fie-i ţărâna uşoară. Nu-mi spune că ai găsit pachetul lui Angus.

— Da, spuse Melanie obosită. Mi-au trebuit trei servitoare şi două zile, dar l-am găsit până la urmă.

— Într-adevăr, am avut dreptate. Eşti o femeie de fier.

Se aplecă spre Melanie să o observe mai bine. Ca multe femei urâte în toată puterea cuvântului, era foarte orgolioasă şi refuza să poarte ochelari.

— Ce urmăreşti? Ce urmăreşti cu adevărat?

— Nu ştiu nici eu prea bine, dar cred că s-ar putea să caut să-i adun laolaltă pe fiica mea şi pe nepotul tău.

— Mmmm. Crezi că fiica ta poate sta alături de un om fară maniere ca James al meu?

— Dar nepotul tău poate face faţă concepţiilor liberale ale fiicei mele?

Rowena nu râse, dar zâmbi. Şi din ce în ce mai larg.

— Bun, ştii acum ce e cu cărţile, dar despre testament ai aflat?

Melania făcu ochii mari.

— Despre testament?

— Fratele meu e tin idiot! Doar nu crezi că a trimis-o pe fiica ta până la McCairn să-i găsească lui James o soţie doar pentru că vrea să-l vadă la casa lui, nu?

— Păi, de fapt, nu m-am întrebat niciodată ce motive are.

— Angus peţitor! Ha-ha! Vrea să vândă lâna lui James.

— Dar îi vinde lâna. Nu înţeleg.

— Angus vrea să o poată vinde şi pe mai departe şi... Mai doreşti un ceai? O măsură pe Melanie de sus până jos. Şi prăjituri?

Melanie zâmbi.

— Îmi plac prăjiturile, recunoscu ea.

Rowena îi întoarse zâmbetul.

— Foarte bine. Prăjituri pentru tine, iar pentru mine puţin whisky. Nu te deranjează, nu?

— Cu toţii avem viciile noastre, spuse Melanie.

— Atunci aşază-te şi fă-te comodă, pentru că am să-ţi spun o mulţime de lucruri Intre timp luase clopoţelul şi îl scutura energic.

O servitoare apăru imediat.

— Da, doamnă.

— Ceai, prăjituri şi whisky. Şi adu mult din toate. Dă-mi şi cutia aceea.

Servitoarea, supusă, se grăbi să-i aducă stăpânei sale o casetă de abanos şi se retrase. Rowena îi dădu cutia lui Melanie.

Înăuntru erau două pachete de cărţi. Păreau cărţi obişnuite, cu excepţia obiectelor de artă şi a bijuteriilor reprezentate pe feţele lor.

— Angus nu a crezut niciodată, şi nici sora mea, dar eu presupun că reprezintă obiectele pe care mama le-a cumpărat şi le-a ascuns în casă.

— Doamne! exclamă Melanie, uitându-se la o carte pe care se vedea un inel cu safir. Sper că servitoarea o să ne aducă destul ceai şi prăjituri, pentru că vreau să aflu în detaliu tot ce-mi poţi spune.

— Bucuros, admise Rowena. E plăcut să vorbeşti cu o persoană mai tânără. Toate prietenele mele se încăpăţânează să moară înaintea mea.

Trei ore mai târziu, Melanie O'Neil McCairn părăsi casa cumnatei sale. La capătul acestor trei ore, Rowena era beată de-a dreptul, iar Melanie mâncase trei platouri din cele mai delicioase fursecuri. Ar fi mâncat mai mult, dar nu îi îngăduise corsetul.

Astfel că acum, când se îndrepta spre casă cu

trăsura, era îngândurată: povestea pe care o auzise era cu totul neobişnuită. Dacă James McCairn nu se însura din dragoste în următoarele şase săptămâni, înainte de aniversarea celor treizeci şi cinci de ani ai săi, avea să piardă dreptul de proprietate asupra moşiei McCairn.

— Va păstra titlul de moşier, nu că ar valora prea mult, dar proprietatea o va pierde, spusese Rowena.

— Dar din câte îmi spune fiica mea, îndrăgeşte oamenii şi locul acela. Toate astea sunt viaţa lui. Cui i-ar fi mai dragă această proprietate?

— Nimănui nu i-ar fi dragă, răspunsese Rowena, turnându-şi încă un pahar de whisky. Dar fratelui lui mai mic, Colin, i-ar plăcea să-l stăpânească. Ar putea să-l vândă şi să joace la cărţi banii obţinuţi, oricât de puţini. Are boala familiei. Păcat că nu-i place să bea, ca mie; e mai ieftin.

— O, Dumnezeule! exclamă Melanie cu gura plină. Totuşi nu pricep. Dacă James îndrăgeşte satul şi vrea să rămână acolo, de ce se împotriveşte eforturilor soţului meu de a-i găsi o soţie?

— Pentru că James nu ştie nimic despre testament.

— Nu ştie…?

Melanie lăsase jos farfuria goală, în timp ce

Rowena descoperi că sticla de whisky se golise. Rezemându-se de pernele canapelei, îşi privi cumnata.

— A fost cea mai oribilă ceartă pe care am avut-o cu Angus. Cu puţin timp înainte să moară tatăl lui, James contractase o căsătorie nefericită şi, în situaţia de atunci, nu se prevedea nimic în viitorul apropiat, tatăl lui fiind încă un bărbat tânăr. James obişnuia să-l implore să îl lase să se ocupe de oi sau de orice altceva, dar fratele meu a refuzat întotdeauna. Apoi Ivor a murit într-un accident. Se ducea la o petrecere de vineri până luni pe o proprietate din Anglia şi a căzut de pe acoperiş. După aceea nimeni nu a recunoscut că era cu el pe acoperiş, dar, cunoscând firea fratelui meu mai mare, sunt sigură că fugărea vreo servitoare. Oricum, cert este că James a dispărut aproape trei săptămâni după moartea tatălui său. Plecase să vâneze în Highlands doar cu un singur însoţitor şi nimeni nu ştia unde se afla, aşa că Angus şi cu mine am fost de faţă la citirea testamentului.

— Din care aţi aflat că James trebuia să se căsătorească din dragoste până la treizeci şi cinci de ani, spuse Melanie gânditoare. Numai că pe atunci James era deja căsătorit.

— Da. Şi testamentul fusese scris cu câţiva ani în urmă.

Ajunsă în acest punct, Rowena o sfredeli din

nou pe
Melanie cu privirea.
— Înţeleg. Din dragoste. Ăsta e cuvântul-cheie. Nu era un secret pentru nimeni că între James şi soţia lui nu era dragoste, astfel că la treizeci şi cinci de ani, dacă rămânea căsătorit cu aceeaşi femeie, proprietatea intra automat în posesia lui Colin.
— Exact. Colin însă - pentru că sunt sigură că ştie testamentul pe dinafară – nu se aştepta ca tânăra femeie să moară în mai puţin de un an, dându-i astfel lui James o nouă şansă să îndeplinească condiţiile testamentului.
Melanie medita câteva clipe.
— Numai că prima căsătorie i-a lăsat desigur un gust amar lui James, aşa că în toţi aceşti ani a rămas un burlac convins.
— Da, şi Angus şi eu am încercat prin toate mijloacele să-i găsim o altă soţie.
— Fără să-i dezvăluiţi motivul, zise Melanie. Da. Dacă ar şti că trebuie să se însoare „din dragoste”, nu armai reuşi să se îndrăgostească niciodată. Nu poţi să-ţi propui să te îndrăgosteşti, dar poţi… continuă cu voce scăzută… poţi să te prefaci, încheie ea.
— Acum înţelegi de ce Angus şi cu mine am tăinuit totul. Angus spunea că ar trebui să i se spună despre testament ca să poată să-şi găsească o fată drăguţă pe care să pretindă că o

iubeşte, să se însoare cu ea şi să obţină ce vrea. Cât de greu ar putea fi? — James nu e însă un neisprăvit precum Colin, nu-i aşa? întrebă Melanie. Colin ar putea să se prefacă, nu şi James. Dar cine poate să judece în astfel de situaţii?

— Regele.

— Poftim? se miră Melanie, neîncrezătoare.

— Când a murit Ivor, domnea regina Victoria şi ea a acceptat să judece cauza. Ivor şi Colin erau adesea invitaţi la casa ei din Balmoral şi, aşa cum îi era obiceiul, Colin a fermecat-o – i-a plăcut atât de mult ideea de „căsătorie din dragoste" încât a acceptat să fie ea judecător.

— Credea că o să trăiască veşnic, nu? întrebă Melanie.

— Da, numai că, din câte ştiu, această înţelegere îl angajează şi pe fiul ei, Edward.

— Doamne, spuse Melanie, nu mi-aş dori răspunderea de a hotărî dacă cineva este sau nu îndrăgostit.

— Regele are experienţă în materie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Melanie zâmbi, pentru că zvonurile despre aventurile regelui Edward al VII-lea cu femei frumoase erau pe buzele tuturor. Zvonuri discrete, dar insistente.

— Ce situaţie, spuse Melanie. Şi James nu ştie nimic din toate astea?

— Nu. Am câştigat disputa cu Angus şi am hotărât să nu-i spunem nimic.

— Nu e de mirare că Angus îi trimite femei tinere nepotului său.

Rowena clătină din cap.

— De zece ani de zile! Nu poţi să-ţi închipui câte femei i-am trimis. Şi când James vine în oraş... Doamne, apără, dar le-am făcut să defileze prin faţa lui.

— Dar nu s-a simţit atras.

— Absolut deloc. Rowena închise ochii o clipă. Dumnezeule, sunt prea obosită să mai vorbesc. Vino mâine să mai vorbim. Vino şi o să o rog pe bucătăreasă să facă nişte prăjituri cu cereale. Or să-ţi placă, au mult unt, spuse Rowena, apoi lăsă capul în piept şi adormi imediat.

Melanie mai întârzie o clipă să tragă o cuvertură croşetată de mână de la spatele canapelei şi s-o învelească pe Rowena. Dar mintea ei nu era acolo; se gândea la tot ce aflase.

15

James e îndrăgostit de ea? o întrebă Alys pe mama ei în timp ce aceasta se căznea să coasă trandafirii delicaţi care se aplicau pe pălării.

I se permisese în secret să lipsească de la şcoală ca să ajute la confecţionarea pălăriilor. În secret, pentru că Temperance nu trebuia să ştie

că fetiţa lipsea de la şcoală.

— De ce nu trebuie să ştie? o întrebă Alys pe mama ei înainte ca aceasta să apuce să răspundă la prima întrebare. Dacă am permisiunea stăpânului, de ce ar fi probleme cu Temperance?

— N-ar trebui să pui atâtea întrebări, mormăi Grace, cu gura plină de ace.

— Încerc doar să înţeleg cine este stăpânul. Domnul sau domnişoara Temperance este stăpânul?

Grace se opri din treabă atât cât să-i arunce fiicei sale o privire ucigătoare şi deschise gura să o certe, apoi îşi aminti cât de greu era să lucrezi cu ţesătura aceea veche care se destrăma în mâinile lor şi că afară fusese o zi însorită.

Grace lăsă pălăria pe masă. Lucra de la patru dimineaţa şi acum era aproape şase seara; dacă insista să continue se va uita cruciş în cele din urmă. O privi pe fiica ei, care o ajutase şase ore.

— Hai afară, vrei?

— O, da, răspunse Alys şi lăsă pălăria deoparte fără să stea pe gânduri.

După câteva minute se plimbau pe plajă şi nisipul care-i intra între degetele picioarelor o făcea pe Alys să se simtă bine. De când locuia cu mama ei în casa mare trebuise să poarte pantofi toată ziua. Casa era frumoasă, dar câteodată îi lipsea libertatea de a alerga în picioarele goale prin nisip.

— Ce o să se întâmple cu noi dacă ea o să plece? întrebă
Alys.
Nu era nevoie să explice cine era „ea”.
— Nu ştiu, răspunse Grace încet. Şi, cinstit vorbind, sunt îngrijorată.
— De asta încerci să faci cât mai multe pălării, pentru că te temi că după ce pleacă nu o să mai vină comenzi?
— Da, răspunse Grace simplu. Nu se mai mira de spiritul pătrunzător al fiicei sale, de capacitatea ei de a înţelege „problemele adulţilor”.
— S-ar supăra dacă ar şti că nu m-am dus la şcoală?
— Da, foarte tare. E americancă şi crede că orice fetiţă poate ajunge într-o zi preşedinte.
— Ce este acela un „preşedinte"?
— Ceva între un rege şi un membru al Parlamentului.
— Preşedintele american se poartă la fel ca regele nostru cu prietenele lui?
— Bineînţeles că nu, ripostă Grace, şocată. Dacă un preşedinte american s-ar purta aşa, poporul l-ar da jos.
— E îndrăgostit de ea? o întrebă Alys după o clipă. Erau singure de câţiva ani şi fetiţa ştia când pe mama ei o îngrijora ceva, şi bănuia că Grace se temea de viitor. Grace se temea să ia

pe umerii ei afacerea cu pălăriile, pentru că asta trebuia să facă atunci când Temperance va pleca din McCairn.

Grace nu spuse nimic şi Alys insistă:

— O să plece curând?

— De ce n-ar face-o? Nu o reţine nimic aici. Îi place să ne lase să credem că are nevoie de o slujbă, dar e limpede pentru toată lumea că e bogată. Hainele ei, felul ui care vorbeşte, felul…

Grace se opri şi privi spre mare. Într-un fel, înainte ca Temperance să vină în McCairn, Grace era mulţumită cu ce avea. Ştia la ce să se aştepte. Dar acum se temea să vrea ceea ce se întrevedea din viitorul apropiat. Când era în preajma lui Temperance, totul părea posibil. Era perfect rezonabil să creadă că putea să conducă afacerea cu pălării şi că putea face destui bani ca să-şi trimită fiica la facultate în Edinburgh.

— Alys e o fată deşteaptă, spusese Temperance. Chiar foarte deşteaptă. Nu am cunoscut pe nimeni care să se priceapă la cifre aşa de bine ca ea. Şi cred că are talent pentru ştiinţă. Poate ar trebui s-o trimiţi la şcoală în Edinburgh, cu siguranţă că o să-ți poţi permite cheltuielile.

Astfel că acum Grace trecuse de la bucuria de a face pălării frumoase la gândul că, dacă eşua, îi fura fiicei sale im viitor strălucit. Asta dacă a fi doctor era viaţă pentru o femeie. Şi apoi, dacă

Alys pleca din McCairn, Grace va rămâne singură, chiar mai singură decât după moartea lui Gavie.

Aşa, gândea Grace dezgustată, că am luat-o pe Alys din şcoală şi am pus-o să coasă flori pe pălării, un lucru la care nu se pricepe şi pe care îl detestă.

— … râs, spunea Alys.

— Poftim? zise Grace, dezmeticindu-se.

— Eşti supărată pe mine?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Grace. Mă tot gândesc la nişte lucruri, lucruri de oameni mari, asta-i tot.

Alys se întoarse spre ocean şi mai aruncă trei pietre în apă.

— Cred că e îndrăgostit de ea, spuse încet. Nu cred că ea îl iubeşte, pentru că a cunoscut mai mulţi oameni decât el, aşa că nu îi e limpede cine e bun şi cine rău. Dar dacă el i-ar spune că o iubeşte, s-ar putea să-şi dea seama că 3 iubeşte şi ea; atunci s-ar căsători şi n-ar mai trebui să plece din McCairn. Şi atunci ar putea să se ocupe ea de afacerea cu pălăriile şi tu ai putea să vii să stai cu mine în Edinburgh până voi deveni doctoriţă. Şi când o să ajung doctoriţă, o să ne întoarcem aici şi o să avem grijă de bolnavi.

Când Alys se opri, Grace o privi uimită. Nu ştia că Alys auzise ce credea Temperance despre

şcoala la care ar fi bine să meargă şi despre ce trebuia să studieze. Şi Grace nu-şi exprimase niciodată cu voce tare temerile în legătură cu faptul că fata ei va sta departe de ea în anii de studiu necesari pentru a deveni doctor.

Grace o privi fix câteva minute. Ştia că acum avea câteva opţiuni. Una ar fi fost să pretindă ca ştie tot ce trebuia să ştie şi că fata ei era doar un copil şi nu ştia nimic. Aşa ar fi făcut Gavie.

Dar Gavie nu era acolo, şi poate că toată viaţa ei viitoare depindea de acest moment.

Ar fi putut apoi să fie sinceră. Alese a doua variantă.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Grace după o vreme.

— Lasă totul în seama mea şi a lui Ramsey, spuse Alys atât de repede încât Grace izbucni în râs.

— Tu şi Ramsey?

Alys îşi privi mama cu o expresie solemnă.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Grace amuzată.

— Nu ştiu încă. Trebuie să cercetăm mai bine situaţia.

Alys era aşa de serioasă că Grace făcu un efort să nu râdă.

— De acord, spuse în cele din urmă, ocupaţi-vă voi de asta. De ce nu te duci să-l cauţi chiar acum?

Gravă, Alys încuviinţă, apoi o luă la fugă, lăsându-şi mama singură pe plajă. Grace adună pietre şi începu să le arunce. Pe de o parte ar fi vrut ca domnişoara Temperance O'Neil să nu fi venit niciodată în McCairn, să nu fi intervenit niciodată în vieţile lor.

Dar adevărul era că un lucru nu-i dădea pace. Fata ei spusese că era evident că James McCairn era îndrăgostit de Temperance – şi Grace observase acest lucru. Era oare geloasă? Sau poate doar îngrijorată pentru că…

Înălţă capul. Nu voia ca viaţa ei să redevină cea dinainte. Şi-apoi, la drept vorbind, îşi dorea ca fata ei să meargă la şcoală la fel de mult pe cât părea să-şi dorească şi Alys. Grace voia tot ceea ce vedea acum că este posibil, şi ştia că nu putea obţine nimic dacă Temperance pleca din McCairn.

— Ce ai de pierdut? părea să îl audă pe Gavie spunând şi se simţi îmbărbătată. Cu un gest hotărât, îşi înşfacă fusta şi o porni înapoi spre casă.

James era la biroul din bibliotecă, având nişte hârtii în faţă. Arăta la fel de nefericit ca un căpitan de vas pe uscat.

— De ce nu-i spui că eşti îndrăgostit de ea? întrebă Grace, cu spatele spre uşa închisă.

— Nu fi ridicolă.

Faptul că nu întrebase „de cine?" confirmă

bănuiala lui Grace.

— Pe mine nu poţi să mă duci; eu te-am văzut şi fară haine. James, încruntat, nu-şi lua ochii din hârtii.

— Nu ar trebui să spui asemenea lucruri, mai ales acum, că eşti…

— Ce anume? întrebă ea, apropiindu-se de birou. O femeie de afaceri? Pot face flori frumoase din draperiile tale vechi, asta-i tot. Dar a fost iniţiativa ei şi tot ea are…

Grace nu părea să găsească cuvintele potrivite. James o privi:

— … credinţa că poate face totul posibil?

— Da, exact. Şi avem nevoie de asta aici, în McCairn, şi e persoana de care ai avea nevoie după acea primă soţie cu care te-a obligat să te căsătoreşti tatăl tău şi…

— Ajunge! se răsti James ameninţător. Nu am nevoie de mila ta. Uită-te la tine, dacă simţi nevoia să compătimeşti pe cineva.

— Nu mă compătimesc. Mi-am iubit soţul şi, după ce l-am pierdut, tu mi-ai încălzit patul.

— Asta-i tot ce-am fost eu pentru tine? întrebă el, blând acum.

— Asta-i tot, spuse ea, uşurată parcă. Se temea că ceea ce simţise în ultimele zile era gelozie. Tu şi cu mine am văzut prea multe rele ca să mai credem că lumea e un loc binecuvântat. Ea, însă.

— Ea n-a suferit niciodată. Crede că dacă vrei

ceva suficient de mult, poţi să-l obţii, aşa că hotărăşte să pună pe picioare o afacere cu pălării. Şi dacă ar fi îndemnată puţin, nu mă îndoiesc că le-ar găsi o ocupaţie tuturor celor din McCairn.

— Probabil, admise Grace. Dar o afacere nu e acelaşi lucru cu dragostea, nu?

— Tu n-ai altceva de făcut? Nu ai de făcut pălării, nu ai de gătit?.

— Da, am de făcut o mulţime de lucruri, dar nu îmi place să văd că te gândeşti la ea şi nu faci nimic.

— Mă gândesc? Mă ocup de registre.

— Da, văd, spuse, arătând hârtia din faţa lui. Era plină de mâzgălituri

Mototoli hârtia cu un gest nervos şi o aruncă cât colo.

— Nu sunt îndrăgostit de ea.

— Da? Ce altă femeie te-a făcut să râzi ca ea? Cărei alte femei îi pasă vreun pic de satul ăsta prăpădit şi a încercat să-i împiedice sfârşitul inevitabil?

— Dar nu… şi eu nu…

— Nu ce? Nu ai nevoie de o soţie? Nu ai nevoie de cineva care să pompeze sânge proaspăt în locul ăsta? Uită-te înjur! Ai putea la fel de bine să trăieşti într-un mausoleu decât în casa asta părăginită. Ura tatălui tău stăpâneşte locul cu o asemenea forţă încât pluteşte o duhoare aici –

duhoarea morţii.

— Pleacă, spuse James încet. Apoi se ridică şi arătă spre uşă. Afară!

Grace ştia când se înfuria, şi acum era furios. Cu buzele strânse, se întoarse şi părăsi încăperea. Trânti, însă, uşa grea în urma ei şi dinăuntru se auzi o bufnitură: ceva căzuse şi se spărsese.

Se întoarse zâmbind la etaj, unde o aştepta masa plină de pălării parţial terminate.

— Ce s-a întâmplat cu toată lumea astăzi? întrebă Temperance, aşezându-se la masa de seară lângă James.

Bărbatul nu-i răspunse şi continuă să se uite în farfurie, împingea mâncarea dintr-un loc în altul, dar era deja la al treilea fel, aşa că, orice l-ar fi frământat, nu reuşise să-i scadă apetitul.

— Păi, adevărul este, spuse Temperance, văzând că James nu răspunde, „sunt morocănos pentru că Grace a cunoscut un alt bărbat şi am descoperit că eu însumi sunt îndrăgostit de ea”.

— *Nu sunt îndrăgostit de nimeni*! strigă James ridicându-se atât de brusc încât răsturnă un scaun. Şi nu vreau să mă însor cu nimeni!

Temperance îl privi nedumerită.

— Iar eu sunt sigură că nimeni nu vrea să se căsătorească cu tine, spuse ea încet.

După o clipă, James schiţă un zâmbet, apoi apucă scaunul, se aşează la masă şi continuă să

mănânce.

Temperance încercă din nou să între în vorbă:

— Şi ce ai mai făcut astăzi?

— Contabilitate, mormăi el.

— Aha, de asta eşti aşa de prost dispus.

— *Nu sunt* prost dispus! se răsti el, apoi se strâmbă. Întotdeauna mă indispun oamenii care îşi vâră nasul în treaba celorlalţi.

— Da? Şi cine e acela sau aceea care a făcut aşa ceva?

James, cu gura plină de came de pui (omorât de Eppie, fără ştirea lui Temperance), o privi.

— Mai zi-mi o dată de ce ai venit aici. Şi unde e soţul tău?

— Cine? A, soţul meu!

— Cel care nu te-a învăţat nimic despre sărutat. Cel de care fugeai, mai ştii?

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre sărutat, spuse strângând din pleoape. Şi soţul meu este… E pe undeva, spuse fluturând mâna şi uitându-se către bufet. Grace a pus pe altcineva să gătească în locul ei. Ce părere ai? Parcă puiul e puţin aţos.

— De ce te-a trimis unchiul meu aici?

— Ce te interesează? îl repezi, apoi se calmă. Ştii că Alys se pricepe la adunări la fel de bine ca tatăl ei? Am pus-o la încercare şi e foarte inteligentă. Grace şi cu mine ne gândeam să o trimitem la şcoală la Edinburgh. Nu te-ai mai uitat la cărţile acelea, nu?

— Nu eşti căsătorită, nu-i aşa? întrebă James încet. Nu ai fost niciodată, nu?

— Păi… mai vrei nişte pui? Sau nişte plăcintă? Ramsey a cules afine toată după-amiaza.

Se opri, pentru că James se rezemase de speteaza scaunului şi îi zâmbea ca şi cum ştia ceva ce ea nu ştia.

— Poate să-mi spună şi mie cineva ce se petrece în casa asta? întrebă ea. *Te roooooooooog.* Toţi se poartă ciudat. Alys tot şopteşte ceva cu Ramsey, iar Grace arată ca la înmormântare. Iar tu pari atât de sumbru încât şi Heathcliff te-ar invidia.

Dar James nu răspunse. Spuse, în schimb, că ar vrea nişte plăcintă. Avea însă aerul că rezolvase un mare mister şi era foarte mulţumit de sine.

16

E nebun, îşi spuse Temperance. Aproape toată lumea de pe insulă parcă a înnebunit.

Era în seara zilei de după cina aceea ciudată cu James şi, daca era cu putinţă, toţi cei din McCairn păreau să fi înnebunit. Poate au băut ceva care conţine o plantă otrăvitoare, îşi spuse.

Era pe culmea muntelui şi alergase, practic, pe poteca abruptă, îngustă. Cu câteva săptămâni în urmă o îngrozea poteca aceea. Acum i se părea lucrul cel mai puţin înspăimântător din tot satul.

De o zi şi jumătate i se părea că trăieşte alături de oameni care vorbesc fără noimă. I se părea că alcătuiau o conspiraţie despre care ea n-avea habar.

În dimineaţa aceea, soţia lui Hamish Odiosul venise în fugă la Temperance şi şoptise că Hamish o văzuse dezbrăcată la heleşteu.

Luată pe nepregătite, Temperance spusese:

— Pe mine? Nu, e o neînţelegere, nu am fost dezbrăcată la niciun heleşteu. Poate vrei să spui în cadă?

Lilias o privise pe Temperance ca şi cum aceasta şi-ar fi pierdut minţile.

— Nu pe tine, pe mine, şoptise. Aşa ne-am cunoscut, Hamish şi cu mine. Făceam o baie în heleşteu la cascadă şi el m-a văzut. Bineînţeles că ştiam că e acolo şi…

Se oprise când o văzuse pe Sheenagh trecând pe lângă ele, apoi dusese degetul la buze şi se îndepărtase în grabă.

Temperance era sigură că Lilias îi împărtăşise un mare secret, dar de ce îi împărtăşise un secret atât de intim? Şi apoi la gândul că se dezbrăcase ca să o vadă Hamish, Temperance se scutură scârbită. Cum de îl dorise femeia asta pe tăuraşul acela îngrozitor drept bărbat?

Temperance ridică din umeri şi îşi continuă drumul pe strada care străbătea satul. La capăt se afla atelierul unde Grace urma să-şi

confecţioneze pălăriile şi Temperance voia să vadă cum merg reparaţiile.

Dar o opri Moira, verişoara răposatului soţ al lui Grace. Femeia îi şopti că soţul ei îşi rupsese braţul, că ea îl îngrijise şi se înzdrăvenise.

— Am rămas singuri mult timp, înţelegi ce vreau să spun.

Temperance nu reuşi decât să schiţeze un zâmbet şi îşi continuă drumul după ce femeia se îndepărtase. Dar, doi paşi mai încolo, o altă femeie pe care nu o mai văzuse niciodată îi spuse că ea şi soţul ei fuseseră închişi într-un şopron o noapte întreagă.

— După aceea a *trebuit* să ne căsătorim, spuse femeia chicotind, după care se grăbi la treburile ei.

Până să ajungă la atelier, era sigură că toată lumea înnebunise. Grace era deja la atelier cu Alys şi Grace le spunea bărbaţilor că ferestrele trebuia lărgite.

— Să te văd pe tine stând paisprezece ore pe zi să coşi fără lumină bună, ţipa ea la Rory, bărbatul căruia James îi încredinţase conducerea lucrărilor de reparaţii.

Temperance lăsă la pământ geanta mare pe care Eppie o umpluse cu mâncare pentru lucrători.

— Poate să-mi spună şi mie cineva ce se întâmplă? întrebă. Pregătiţi un festival?

— Doar dacă îl pregăteşte altcineva, răspunse Grace repede. De ce?

— Pentru că toate femeile din sat îmi povestesc cum l-au cunoscut pe soţul lor. Trebuie să spun că pentru un loc atât de liniştit, au fost câteva întâlniri destul de bizare. Femeile din McCairn…

Se întrerupse pentru că Alys se uita la Grace cu ochii măriţi de groază..

— Eu le-am *spus* să vină să ne spună nouă! zise Alys aproape scâncind, după care se întoarse şi o luă la goană atât de repede că era mai să o răstoarne pe Temperance.

— Ce se întâmplă? întrebă Temperance, mijind ochii.

— Copiii pun la cale o surpriză pentru tine, răspunse Grace repede. Scriu o istorie a locului pe care să poţi să o iei cu tine la New York.

— Şi în istoria asta se vorbeşte despre cine cu cine trebuia să se căsătorească? întrebă Temperance. Nu-ți vine să crezi ce îmi povestesc. Soţia lui Hamish… Se opri pentru că nu voia să trădeze o confidenţă, dar, din moment ce era secret, de ce îl povestea Lilias ca să fie cuprins într-o istorie a clanului?

— Nu cred că ceea ce mi s-a spus e potrivit pentru o carte de istorie, remarcă Temperance. Nu şi dacă va fi publicată. Nu s-au purtat lupte prin partea. Locului sau evenimente mai importante în sens istoric? Şi, oricum, se cuvine

să afle copiii; ce-au făcut părinţii înainte de căsătorie?

Se uită la Grace şi la Rory, care nu suflau o vorbă, în cele din urmă, Rory interveni, vorbind mai tare decât era cazul:

— Cred că lumina e bună. O să coste prea mult să încălzeşti locul pe timpul iernii cu nişte ferestre aşa de mari.

Grace se întoarse spre el şi răspunse la fel de tare:

— Nu şti despre ce vorbeşti. E afacerea mea şi o să faci cum spun eu.

Temperance le privi spinările celor doi şi înţelese că i se spusese o minciună. Nu despre cum dansase doamna Hamish goală la heleşteu ca să îl atragă pe Hamish cel ţeapăn ca o vergea, ci în legătură cu faptul că aveau de gând să scrie o istorie despre McCairn.

Oricare ar fi fost secretul, Temperance nu făcea parte din el şi nu aveau de gând să-i spună nimic.

Temperance se întoarse încet şi părăsi atelierul. Pentru prima dată după multă vreme se simţea o străină în acest loc. Mergând înapoi spre casă, nu o apucă nimeni de braţ să-i şoptească secrete intime despre cum îşi cucerise soţul. Când o văzu pe Lilias, femeia roşi toată şi se făcu nevăzută în singurul magazin din McCairn. Temperance se gândi să între după ea

şi să încerce să obţină nişte răspunsuri de la ea, dar ştia că satul se închisese şi o lăsase pe dinafară.

Ca urmare, hotărî să-şi petreacă ziua în camera ei, punând pe hârtie tot ce observase de când venise în McCairn. Îşi spunea că era bine că sătenii o excluseseră din viaţa lor, pentru că avea nevoie să-şi amintească ce o adusese aici. Voia să găsească noi modalităţi de a veni în ajutorul celor din New York, cei care aveau cu adevărat nevoie de ea.

Descoperi însă că îi era greu să scrie pentru că îşi amintea mereu de momentele petrecute la McCairn.

Se gândi la partida de patinaj cu copiii.

Cum alunecase printre picioarele lui James.

Cian o ajutase pe Grace să pună pe picioare afacerea cu pălării.

Şi cum, în ziua precedentă, pusese la încercare priceperea lui Alys la socoteli.

— Cât face 367ânmulţit cu 481? o întrebase pe copilă. Temperance nu ştia dacă 176 527 era răspunsul corect, dar aşa părea să fie. Şi fata o privise în ochi şi spusese că îşi dorea să devină doctoriţă mai mult decât orice altceva pe lume. Temperance era de acord că era bine să ai carte, dar de unde îi venise fetei ideea cu medicina?

Şi seara când James o aruncase pe fereastră pe fermecătoarea Charmaine. Şi după-amiaza în

care apăruse la buza peşterii femeia aceea musculoasă. Şi cum se amuzaseră împreună.

Îşi amintea cum ajutase o oaie să aducă mielul pe lume. Şi cum apoi fusese nevoită să îmbrace cămaşa lui James. Cum luaseră prânzul împreună în peşteră. Se întrebă dacă mai dusese şi pe altcineva în peşteră. Pe soţia lui, poate? Oare cum era soţia lui? Adică, în afară de faptul că era nefericită. Şi, oricum, de ce fusese atât de nefericită? Erau atâtea lucruri de făcut în McCairn! Reuşise să pornească o afacere, este adevărat, dar departe de a fi destul ca să beneficieze semnificativ tot satul de pe urma acestui lucru. Bărbaţii aveau grijă de oi, dar femeile…

Temperance se uită la foaia de hârtie. Ar fi trebuit să scrie despre ceea ce avea de făcut la întoarcerea în New York, în schimb întocmise o listă cu ce trebuia sau putea fi făcut la McCaim.

Auzise că Brenda Oarba ştia să spună o sumedenie de poveşti. Poate că erau demne de publicat.

După patru încercări nereuşite de a-şi strămuta gândul de la McCairn, Temperance lăsă jos stiloul şi coborî în bucătărie. Bătrâna Eppie tăia nişte came pe masa de lemn şi Temperance îşi feri privirea. Nu va mânca niciodată miel.

— Ai o scrisoare, spuse Eppie, arătând spre pervaz cu o mână înroşită de sânge.

Să fie de la mama ei care-i scria că găsise femeia perfectă pentru James şi că va putea să plece curând de aici?

Ezitând, Temperance luă scrisoarea, apoi zâmbi. Era de la Agnes, din New York. Acum va putea să-şi ia gândul de la McCairn şi să se întoarcă la problemele cu adevărat importante.

Temperance ieşi, se rezemă de zidul casei şi deschise scrisoarea. Era scurtă, lui Agnes nu-i tăcea mare plăcere să scrie. Temperance alunecă cu privirea peste pagina în care Agnes îi scria că toţi şi toate erau bine şi că nu era cazul să-şi facă griji.

Ar fi putut măcar să pretindă că i-e dor de mine, îşi spuse ea. Era plecată de multă vreme, mai întâi cele şase luni cât îi luase lui Angus să-şi schimbe atitudinea, apoi aceste ultime săptămâni petrecute în McCairn.

„Mă gândeam că ţi-ar face plăcere să vezi asta, îi scria Agnes. E atât de drăguţă.”

Scrisoarea era însoţită un articol de ziar pe care Temperance trebui să-l citească de trei ori, atât i se părea de necrezut ceea ce citea.

Reporterul făcea o comparaţie între „infama" Temperance O’Neil şi o domnişoară Deborah Madison, care preluase munca „abandonată” de Temperance când plecase din ţară.

Când citi articolul a doua oară, a tremurau mâinile. Se vorbea despre ea ca şi cum plecase

de acolo de bună voie, de parcă se plictisise să ajute femei nenorocite şi le părăsise într-o situaţie mai jalnică decât erau la început. Domnişoara Madison preluase munca abandonată de ea.

Apoi articolul le compara pe cele două femei mai detaliat se afirma că domnişoara Deborah Madison era mai blândă, mai puţin aspră decât Temperance şi de aceea putea face mult mai multă treabă.

De asemenea, se sublinia în articol, femeia era mult mai tânără decât Temperance şi aborda lucrurile cu metode mai „modeme". Articolul părea să spună că Temperance avea 105 ani şi venea cu metode din Evul Mediu.

„Mai tânără", „mai modernă", „mai puţin autoritară", „o persoană cu care lucrezi mai uşor", şopti Temperance privind articolul.

Era încă şocată când Ramsey îi aduse un bilet împăturit lipit cu ceară roşie.

— Ce e? îl întrebă Temperance, împingând articolul şi scrisoarea lui Agnes în buzunar.

— Nu ştiu. Mi s-a spus să-ţi dau asta. E tot ce ştiu.

Cu o zi înainte nu ar fi fost suspicioasă, dar astăzi era convinsă că fiecare cuvânt pe care îl auzea era o minciună. Se uită la hârtie. Nu scria nimic pe-afară şi ceara nu fusese marcată cu sigiliu. Se gândi că nu se cade să îl deschidă şi

ridică privirea pregătită să-i spună lui Ramsey să îl ducă înapoi cui i-l dăduse.

Dar băiatul dispăruse şi era singură în faţa casei. Şi-ar fi dorit atât de mult să fie genul de persoană care poate să-şi învingă curiozitatea şi să nu deschidă biletul!

Dar nu era de ajuns să-ţi doreşti. Despături hârtia. Nu văzuse scrisul lui James decât de câteva ori, dar acum îl recunoştea. Scrisese biletul pe fugă.

Vino imediat. Am nevoie urgent de tine. Nu spune nimănui. La căsuţa păstorului unde am ajutat oaia să nască. J.

Comoara! fu primul lucru care-i veni în minte. Probabil că James aflase ceva despre comoară.

Preocupată doar de acest gând, Temperance o porni în grabă spre munte. După evenimentele de peste zi, era plăcut să aibă cineva nevoie de tine.

Abia când ajunse aproape de vârf începu să se gândească. Se întuneca şi părea că vrea să plouă. Aşa era Scoţia, tot timpul părea să plouă sau că se pregăteşte o ploaie, aşa că nu era neobişnuit, doar că nu voia să o prindă vreo furtună pe întuneric.

Se uita înjur, aşteptându-se să-l vadă pe James apărând din tufişuri. Avea talentul straniu să

meargă neauzit şi să apară în locuri unde nu se aştepta.

— James! strigă tare, dar nu auzi decât behăitul oilor. Mai făcu câţiva paşi care păreau să spargă liniştea locului.

Era ceva neplăcut în toată situaţia asta. James nu era genul să trimită bilete. Ar fi putut să-i spună lui Ramsey să o conducă undeva, dar nu i-ar cere să urce singură pe munte, mai ales pe înserat.

Se întoarse şi porni să coboare când se auzi chemată pe nume. Se opri şi se întoarse.

— James? strigă.

— Aici, se auzi o voce care semăna cu a lui James, dar nu putea fi sigură.

Din păcate, în timp ce ezita nehotărâtă, cerurile se sparseră şi în câteva clipe era udă leoarcă – şi îngheţată. Ferindu-se cu mâinile de stropii de ploaie, alergă spre căsuţa de piatră despre care ştia că e în faţă.;

O zări şi văzu lumină prin uşa deschisă. Prin potopul de ploaie desluşi înăuntru un foc. O clipă avu senzaţia de *déjà vu* aşa cum sperase să găsească atunci când venise prima dată în McCairn.

Alergă, se repezi în casă şi trânti uşa după ea. Înăuntru se vedeau o masă şi două scaune pe o parte şi un pat învelit cu piele de oaie de cealaltă. Pe peretele din faţa ei era o vatră în

care ardea turbă ca să menţină flacăra.

Temperance era aşa de udă încât ieşeau aburi din haine când se apropie de foc; şi tremura de frig. Se întoarse cu spatele la vatră şi văzu un burduf atârnat de un cui în perete, o pâine pe masă şi o bucată mare de brânză, apoi, ridicând capacul de pe o cratiţă, dădu cu ochii de doi pui prăjiţi.

— Ce se întâmplă? întrebă ea tare, strângându-se în braţe să-şi potolească tremurai.

Dar nu primi niciun răspuns pentru că în secunda următoare uşa se deschise larg şi intră James, furios la culme.

Dar când o zări pe Temperance se înseninã. Traversă încăperea şi o luă în braţe.

— Eşti bine? întrebă, evident uşurat. Înnebunisem de grijă. Toată lumea te caută şi când am primit mesajul tău că mă aştepţi aici, mă gândeam că poate ai fost răpită.

Faţa rece a lui Temperance era lipită de cămaşa lui udă şi îşi spuse că ar fi mai bine să se desprindă de el şi să-i spună despre biletul pe care îl primise. Puteau să stea jos apoi şi să analizeze ce se întâmpla în sat şi cine le trimisese amândurora mesajele acelea. Şi cine o strigase?

Dar Temperance nu spuse nimic. Poate că era din pricina articolului acela nesuferit, dar simţea nevoia să se simtă tânără şi feminină, Nu se

gândise prea mult la vârsta ei, dar, de când îl cunoscuse pe Angus, i se tot vorbise despre vârstă, până când începuse să aibă nevoie să-şi demonstreze că nu e o femeie bătrână şi uscată.

Ştia că nu face bine ce face, dar în loc să se desprindă din îmbrăţişare, înălţă capul. Voia mai mult decât orice pe lume să o sărute.

Şi sărutul nu întârzie. După o ezitare scurtă, ca şi cum nu era sigur că se cuvenea să facă gestul, îşi lipi brizele de ale ei.

O femeie îi spusese odată lui Temperance că nu are dreptul să vorbească despre cum se poate rezista tentaţiei dacă nu simţise plăcere cu un bărbat. Şi Temperance era convinsă că simţise aşa ceva pentru că se mai sărutase cu câţiva bărbaţi, o sărutase şi James, dar nimic nu se compara cu ceea ce simţea acum.

Îi era când frig, când cald. Se ridică pe vârfuri, cu gura lui James lipită de a ei. Când el deschise gura şi ea îi simţi vârful limbii, se trase înapoi o clipă; apoi îl cuprinse cu braţele pe după umeri şi îşi lipi buzele strâns de ale lui.

Atunci James se trase înapoi, holbându-se la ea

— Dumnezeule mare, şopti. Eşti virgină.

Un moment Temperance crezu că se va îndepărta, dar braţele lui îi încleştară talia şi mai strâns. Faţa lui era luminată de fericire; o luă apoi în braţe şi începu să o sărute mărunt pe gât, încălzind-o până în vârful picioarelor.

I se păru că îl aude spunând:

— Nici măcar soţia mea n-a fost virgină!

Dar ea nu era sigură; Orice spusese însă, era clar că nu avea de gând să se oprească, că nu o va alunga.

În clipa următoare o aşeză pe podea şi începu să-i descheie bluza. Doamne, se pricepea aşa de bine! O descheie. Deşi pânza era udă, el descheie nasturii mai repede decât ar fi reuşit ea.

Era cald în căsuţă şi lumina focului din vatră dădea o strălucire specială lucrurilor din încăpere. Simţea mirosul turbei care ardea şi al mâncării de pe masă. Dar mai mult decât orice simţea mirosul lui, cald, plăcut, masculin.

— Pot? şopti, punându-şi mâinile pe pieptul lui.

El râse şi îi simţi râsul prin piele. La început mai încet şi mai sfios, îşi plimbă degetele peste pielea lui. Dar când mâna lui caldă şi mare îi atinse sânii, sfiala se topi. Simţea dorinţa irezistibilă să-şi simtă pielea lipită de a lui.

Repede, grăbită, îi trase cămaşa din kilt. James icni uşor de plăcere, ridică braţele şi o lăsă să îşi strecoare mâinile pe sub cămaşă, peste braţele lui calde, musculoase. Apoi îşi scoase cămaşa peste cap şi o lăsă să cadă.

Temperance se uită o clipă la pieptul lui gol şi îl mângâie. Era frumos, avea pielea închisă la culoare şi păr negru cârlionţat. Îl mângâie timid,

coborând de la gât spre talie. Se opri apoi la abdomenul cald, plat, după care înălţă capul şi se uită la el.

Niciun bărbat nu o mai privise ca el, cu intensitatea pe care o simţea acum în privirea lui şi dacă s-ar fi găsit cineva care să o privească aşa ar fi fugit mâncând pământul. Nu şi acum. Temperance îi zâmbi şi bănui că şi în ochii ei se vedea aceeaşi intensitate ca în privirea lui.

O clipă mai târziu, James o luă în braţe şi o învârti de bucurie.

Râseră amândoi. Era destul de matură şi avea destulă experienţă de viaţă ca să-şi dea seama că se doriseră de când se văzuseră prima dată. Şi râsul lor era eliberarea unei dorinţe mult timp reprimate.

Când James o lăsă pe pat, Temperance râse încântată. Tresări când atinse pieile de oaie şi râseră şi mai tare. Într-o clipă, James se întinse lângă ea, iar Temperance se cuibări lângă el, cu capul sprijinit de braţul lui, în timp ce el o dezbrăca cu cealaltă mână

Temperance rămase nemişcată, uitându-se la el, la profilul lui puternic, ca sculptat, la părul lui negru. Se uita la ea în timp ce o dezbrăca şi strălucirea din ochii lui îi făcu inima să bată cu putere.

Nu-şi spuseră niciun cuvânt. Oricum nu făcuseră decât să vorbească de când venise în

McCairn. Şi în tot acest timp, îşi zise ea, voiam să facem ce facem acum. Îi atinse obrazul şi îl mângâie. În fiecare seară la cină îi urmărise linia maxilarului şi voia să vadă cum e la atingere.

O dezbrăca cu mare dexteritate şi în câteva secunde ajunse la lenjeria de corp. Încet şi delicat continuă să o dezbrace, sărutându-o pe măsură ce o dezvelea. Când ajunse la abdomen, Temperance trase aer în piept, cu respiraţia tăiată de plăcerea pe care o simţea la atingerea buzelor lui.

Când îi dezveli sânii, aproape că o încercă un sentiment de sfială şi se retrase. Dar el îi simţi teama şi îşi retrase mâna, apoi o sărută din nou să o calmeze. Sărutări uşoare, înaripate, ca sărutul unui fluture, pe faţă şi pe gât.

Când îi atinse din nou sânul, teama ei se topise.

— Habar n-aveam, şopti. Nu ştiam nimic.

Îl simţea că zâmbeşte, cu buzele lipite de sinii ei, şi gândul că îi oferea plăcere o bucură şi mai tare.

Îi luă sfârcul în gură şi îl supse uşor, iar când ajunse la al doilea sân, Temperance ar fi vrut mai puţină delicateţe şi mai multă… Nu avea destulă experienţă ca să ştie exact ce ar fi vrut, dar ştia că mai mult.

Voia să-i ridice capul spre faţa ei, dar îl trase de păr şi îi aduse buzele în dreptul gurii ei şi îl

sărută cu gura deschisă. Temperance nu îşi mai aducea prea bine aminte ce făcuse, dar ceva părea să-l fi făcut pe James să-şi piardă controlul. O clipă părea să se gândească doar cum să-i facă plăcere, pentru ca apoi să-şi piardă pur şi simplu controlul.

Cu o singură mişcare cu mâna rămasă liberă îşi desfăcu kiltul ud a cărui lână aspră o simţea pe piciorul ei gol şi, o clipă mai târziu era complet dezbrăcat.

— Acum înţeleg de ce voi, scoţienii, purtaţi kilturi, spuse ea zâmbind, în timp ce el se ridică peste ea.

Dar James nu zâmbi. Şi era prea înfierbântat să poată vorbi. Cu o experienţă atât de vastă în materie de probleme sentimentale, Temperance îşi închipuise că ştie exact ce presupune un act sexual. Auzise de multe ori vorbindu-se despre toate astea. Iar ea răspundea de fiecare dată cu o predică despre controlul naşterilor şi „rezistenţă în faţa tentaţiei”

Acum înţelegea că nu ştiuse niciodată nimic despre ce se întâmplă între doi oameni care fac dragoste. Nu s-ar fi putut opri, aşa cum nu poţi opri un elefant din fugă.

Când o pătrunse, scoase un geamăt şi câteva clipe nu putu să se gândească decât la durerea pe care o simţea. Îl privi şi îi văzu trăsăturile crispate, străduindu-se din toate puterile să se

oprească şi să aştepte să se mai domolească durerea. Ştia că o să o doară şi mai mult, dar îi făcu semn să continue şi de data asta o pătrunse complet.

Rămase o clipă nemişcat şi ea îl imită; apoi, după câteva lungi momente, începu să se mişte sub el.

James nu avea nevoie de mai mult ca să înceapă să se mişte, încet, adânc înăuntrul ei, şi după câteva mişcări stângace, Temperance înţelese ce trebuia să facă şi începu să se mişte şi ea o dată cu el.

Mâinile lui o atingeau, o mângâiau şi se mişcau împreună într-un ritual vechi de când lumea. „Aşa cum lucrăm mereu împreună”, spuse ea încet şi simţi buzele lui James arcuindu-se într-un zâmbet peste gâtul ei.

Nu se aştepta la apăsarea pe care o simţea înăuntru. Capul ei era dat pe spate şi ţinea ochii închişi, dar într-un rând îl privi pe James şi văzu că o urmăreşte cu atenţie. Aştepta ceva şi nu ştia ce. Iar plăcerea pe care o simţea la mişcările lui adânci, încete era prea puternică să mai poată gândi limpede.

Când simţi apăsarea din ce în ce mai puternică, deschise ochii şi îl privi surprinsă. Şi, din expresia pe care o citea pe faţa lui frumoasă, înţelese că asta aştepta.

Se mişcă din ce în ce mai repede, apoi din ce în

ce mai adânc. Temperance îşi auzi propriile ţipete pe măsură ce bărbatul părea să atingă ceva în adâncurile ei.

Când totul explodă în ea, vru să ţipe, dar James se prăbuşi peste ea, acoperindu-i gura cu gâtul în timp ce ea se cutremura de plăcere,

Trecu multă vreme până când îşi dădu seama unde se află. James se lăsă pe pat, dar continua să o ţină lipită de el, trăgând în acelaşi timp nişte piei de oaie peste ei.

Erau transpiraţi şi Temperance nu se simţise niciodată atât de plăcut relaxată. Se cuibări lângă umărul lui şi îl sărută.

— Nu încă, spuse el. O clipă.

La început, Temperance nu înţelese ce voia să spună; apoi râse şi încetă să-l sărute.

— Totdeauna m-am întrebat ce se întâmplă după, spuse, uitându-se peste umărul lui către foc.

— Şi ce credeai?

— Mă gândeam că, după aceea, cei doi sunt extrem de stânjeniţi. S-au purtat într-un fel animalic, în esenţă.

— Şi acum ce crezi? întrebă James, îndepărtându-i părul umed de pe frunte.

— Asta e aproape partea cea mai frumoasă, spuse ea şi îi zâmbi subliniind: Aproape.

Îi era cald, şi bine, şi se simţea în siguranţă, aşa că se lăsă purtată în starea aceea ambiguă

dintre somn şi trezie.

— Bine, spuse James încet, mângâind-o pe păr. O să-ţi dau ce vrei.

— Cred că tocmai ai făcut-o, dar poţi să-mi mai dai dacă vrei, spuse ea zâmbind. Făcuse chiar una dintre acele glume pe care le fac îndrăgostiţii. ’ — îţi cer să te măriţi cu mine.

— Mmmm? întrebă, apropiindu-şi piciorul de al lui.

James scoase un oftat, ca şi cum se recunoştea învins.

— M-am hotărât să cedez şi să te rog să te măriţi cu mine.

Temperance rămase câteva clipe nemişcată. Îi era prea bine ca să înţeleagă ce i se spunea.

— Ce-ai zis?

— Am zis că o să-ţi îngădui să te măriţi cu mine. Ai câştigat.

Temperance se ridică puţin şi îl privi.

— Ce tot spui acolo? O să-mi cedezi?

— Da. M-am hotărât.

Se trase înapoi.

— Să te însori cu mine? Asta ai hotărât?

James zâmbi şi, apropiindu-şi capul de al ei, o sărută pe nas.

Temperance îl privea nedumerită.

— O să te însori cu mine? E un premiu de consolare?

James îşi duse mâna sub cap şi se uită în tavan.

— Ştiu că unchiul meu te-a trimis aici ca să te mărite cu mine şi, deşi am încercat să rezist, o să mă recunosc învins şi o să mă căsătoresc cu tine.

Temperance nu spuse nimic câteva secunde. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, James ar fi înţeles ce însemna tăcerea ei.

— Zici că o să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea încet. O să… cum spuneai? Să te recunoşti învins şi să te căsătoreşti cu mine?

James o privi surprins.

— Eşti supărată?

— A, asta da replică inteligentă. Dacă sunt supărată. Nu, sunt furioasă, spuse luându-şi bluza de la picioarele patului şi acoperindu-şi sânii. Sunt furioasă. Nu cred că există un cuvânt care să descrie ce simt, spuse şi se dădu jos din pat, strângând pe ea o piele de oaie.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti? întrebă James, sprijinindu-se în cot. Ai venit aici…

— Ca să-ţi găsesc o soţie! strigă ea, apoi strânse din buze.

Rămase privind-o stăruitor.

— Ce să faci?

— Nimic. N-am spus nimic. Îşi luă fusta şi încercă să se îmbrace, ascunzându-şi trupul.

James o privi încruntat.

— Unchiul meu te-a trimis aici să-mi găseşti o soţie? întrebă în cele din urmă. Pentru asta au venit cele două femei, nu-i aşa? Acum înţeleg.

Prima era frumoasă, dar fără minte. Asta credeai că vreau?

— Pe atunci nu te cunoşteam şi… Se simţea vinovată şi vocea o trăda.

— Cea de-a doua femeie spunea că înţelesese că am nevoie de ajutor pentru oi. I-ai scris unchiului meu după acea primă zi când am adus pe lume mieii şi i-ai spus că vrei o femeie atletică?

Temperance se opri din îmbrăcat, dădu să răspundă, dar nu reuşi să scoată o vorbă.

— Aşadar, ăsta e secretul tău, spuse în cele din urmă, lăsându-se pe spate pe pat. Ştiam eu că e ceva la mijloc, dar, prostul de mine, am crezut că tu eşti cea pe care o trimisese unchiul meu. Pe când, de fapt, noi toţi cei din McCairn eram pentru tine doar ceva cu care să îţi treacă timpul, o jucărie. Care este deci povestea ta adevărată? Ce putere are unchiul meu asupra ta?

Temperance continuă să se îmbrace şi nu-i răspunse. James întoarse capul şi o privi cu duşmănie.

— Hai, spune, nu fi timidă, nu după ce ni s-a întâmplat Poate pot să te ajut Din moment ce mi-ai luat-o pe Grace şi mă îndoiesc că vrei să o înlocuieşti, poate că o să mă căsătoresc într-adevăr. Dar tu ce ai de câştigat din asta?

Temperance nu mai voia să mintă.

— Unchiul tău s-a însurat cu mama mea şi

controlează banii pe care mi i-a lăsat tata, spuse dintr-o răsuflare.

— Înţeleg. Aşa că ţi-a zis că dacă găseşti o soţie pentru nepotul lui care e singur, o să-ţi dea banii înapoi.

— O parte, admise ea, încheindu-şi fusta. Era furioasă pe Angus McCairn pentru situaţia în care o pusese.

— Înţeleg, spuse James.

Brusc, Temperance înălţă capul.

— Stai puţin, spuse, fixându-l aspru, dar bărbatul se uita în tavan, nu la ea. Dacă în tot acest timp ai crezut că am fost trimisă aici ca să mă căsătoresc cu tine, ai presupus probabil şi că tot ce făceam era ca să obţin acest lucru. Încremeni, luând în calcul o asemenea posibilitate. Prânzul, şi patinajul, şi Grace! Ţi-ai închipuit probabil că i-am oferit lui Grace o slujbă ca să o scot din competiţie, cum s-ar spune.

Temperance strânse pumnii.

— Eşti demn de dispreţ. Eşti ca toţi ceilalţi bărbaţi: crezi că toate femeile sunt moarte după tine. De ce ar fi? Ce femeie şi-ar dori să te aibă pe tine cu temperamentul tău şi insula asta săracă? Ai idee cât de greu îi este mamei să găsească femei dispuse să vină măcar să vadă locul ăsta? Nu poate convinge nicio scoţiană, pentru că ele au auzit despre ce-i aici. Clanul

McCairn este pomenit cu dispreţ în toată ţara!

James se întoarse să o privească şi în ochii lui negri era o răceală pe care nu i-o mai văzuse.

— Cred că e suficient.

Dar Temperance nu dăduse niciodată înapoi şi nu avea de gând să o facă acum.

— Nu, nu e destul. Când mă gândesc la tot ce ai crezut despre mine în toate aceste săptămâni, că interpretai tot ce făceam ca încercări de a te cuceri, n-aş putea spune niciodată destul!

James se ridică în şezut, iar pieile eu care se acoperise îi alunecară până în talie, descoperindu-i pieptul. Când vorbi, vocea lui era liniştită, aproape calmă.

— În schimb, îţi făceai de lucru. Te străduiai să-ţi alungi plictiseala. Ce crezi că o să se întâmple cu aceşti copii după ce pleci? Nu vor mai fi mulţumiţi să locuiască aici şi nu vor mai fi disciplinaţi. I-am auzit deja pe câţiva spunând că atunci când or să aibă paisprezece ani or să fugă pe continent şi îşi vor lua o slujbă ca să poată să-şi cumpere patine, portocale şi ciocolată. Şi cu afacerea cu pălării ce crezi că o să se întâmple când o să pleci? Crezi că Grace are tăria să se tocmească cu cumpărătorii? Nu, bineînţeles că nu. Cred, domnişoară Temperance O’Neil, că tocmai ai asasinat clanul McCairn mai bine decât au făcut-o secole de jocuri de cărţi.

Temperance vru să răspundă acuzaţiei, dar în

momentul acela se deschise uşa ca şi cum ar fi fost împinsă. Se uitară amândoi, aşteptând să între cineva, dar nu apăru nimeni în prag.

Replica pe care voise să i-o arunce îi muri pe buze.

— Cred că acum ştim amândoi cum stau lucrurile, spuse încet. O să plec din McCairn mâine dimineaţă.

— Şi o să stai la unchiul meu? Şi o să-i faci viaţa un iad?

— O să... începu Temperance, dar nu găsi nimic potrivit cu care să încheie. Noaptea care ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă din viaţa ei se transformase într-un coşmar.

James ridică kiltul şi îl prinse în talie înainte de a se da jos din pat. Închise uşa, apoi se duse lângă vatră şi se uită o clipă la flăcări.

— Am spus în seara asta lucruri care n-ar fi trebuit să, fie spuse.

Cum Temperance nu răspunse, continuă:

— Şi cred că s-au întâmplat lucruri care n-ar fi trebuit să se întâmple. Eşti de acord?

— Da, răspunse, cu o voce aspră. Nu intenţionase să-l rănească. De ce spusese lucrurile acelea îngrozitoare despre McCairn? Nu credea că era un loc îngrozitor. Adevărul era că ajunsese să-l îndrăgească, cel puţin până în ultimele câteva zile.

— Nu o să mă mai însor niciodată, spuse James

încet. Pot să te asigur de asta. Nu după ce s-a întâmplat în seara asta. M-am făcut de râs în faţa ta şi îţi cer să mă ierţi.

— Dar nu… începu ea, după care se opri văzându-l că se încordează.

După o vreme, James se întoarse spre ea:

— Îl cunosc pe unchiul meu. Când ia o hotărâre, nu dă înapoi orice s-ar întâmpla. Nu o să te lase să pleci până nu-mi găseşti o şotie şi, cum eu nu am de gând să mă însor, ai de ales între a sta cu. El sau a rămâne aici, în McCairn. Ce hotărăşti?

— Vreau… începu Temperance, dar nu ştia nici ea ce voia. Pe de o parte ar fi vrut să se întoarcă la New York şi să ţină piept uzurpatoarei, care voia să preia campania începută de ea. Dar pe de altă parte ar fi vrut să vadă dacă putea să o scoată la capăt cu Casa Grace. Şi mai era afacerea cu lichior a lui Lilias, şi poveştile Brendei, şi, bineînţeles, copiii.

— Nu poţi să te hotărăşti? întrebă James nerăbdător. Suntem atât de dezgustători? Sau nu suporţi gândul că lucrezi pentru cineva care e bătaia de joc a Scoţiei?

Lui Temperance îi părea deja rău că spusese toate astea.

Mama ei o sfătuise totdeauna să se gândească bine înainte să deschidă gura, dar părea să nu reuşească niciodată. Iar acum nu mai putea să-şi

ia vorbele înapoi. Printre opţiunile care i se prezentau nu era inclusă şi posibilitatea de a se întoarce la munca ei, la New York. Ce să aleagă: să locuiască cu Angus McCairn sau în McCairn?

— Unchiul meu e un om bătrân, spuse James cu buzele strânse. Poate ca o să moară curând şi o să scapi de acest pact cu diavolul.

— E soţul mamei mele, ripostă Temperance. Şi oricât de mult mi-ar displăcea, ea pare să... Aproape că se înecă cu cuvântul. Mama pare să ţină la el. Nu-i doresc moartea.

— Nu tu poţi să hotărăşti asta, nu? Ei, cum rămâne? Rămâi aici sau te întorci?

— Rămân, spuse, şi avu un sentiment de uşurare.

Nu reuşi să desluşească nicio expresie pe faţa lui James şi se întrebă dacă el ar fi vrut ca ea să dispară pentru totdeauna din McCairn.

— Bine, atunci propun să plecăm de aici. Am vorbit destul, spuse trăgându-şi cămaşa peste cap. Răsturnă o găleată cu nisip peste foc, se îndreptă spre uşă, apoi se dădu la o parte să o lase să treacă. Propun să uităm seara asta, adăugă când ieşiră din casă. Să uităm ce-am spus şi ce-am făcut.

— Da, încuviinţă Temperance, privind luna. Însă cum ar fi putut să uite?

Dar nu îl întrebă asta. Îl urmă în întuneric pe poteca abruptă şi nu mai scoaseră niciun cuvânt

până jos.

17

Patru săptămâni mai târziu

Am făcut rost, spuse Rowena bucuroasă, ridicând un teanc mare de hârtie de scris. Dar nu am început să citesc. Te-am aşteptat pe tine.

Melanie îi zâmbi recunoscătoare cumnatei sale, care îi devenise prietenă apropiată. Trecuseră patru săptămâni de când primise o scrisoare în toată regula de la fiica ei. Veniseră scrisori, una mai rece decât cealaltă, şi din care nu afla nimic din ce se întâmpla la McCairn. Singura informaţie reală era aceea prin care i se spunea să nu mai trimită potenţiale soţii pentru James, fiindcă el nu avea de gând să se însoare cu nimeni.

La sfârşitul celei de-a treia săptămâni, Melanie îi făcuse o vizită cumnatei sale şi îi ceruse sfatul. Urmaseră vizite zilnice. Şi în fiecare zi pe Melanie o aşteptau platouri pline e\i prăjituri delicioase, iar pe Rowena o sticlă cu whisky de malţ, pe care le terminau în răstimpul cât le lua cititul scrisorilor anterioare ale lui Temperance, lucru pe care Melanie îl făcea cu voce tare, ca să poată compara apoi situaţia de atunci cu cea de acum.

— Ceva nu e în regulă, declarase Rowena după ce ascultase o singură scrisoare.

— Angus vrea să-i spună lui James despre testament, îi comunicase Melanie la a treia vizită. Angus spune că trebuie să ştie ce-i rezervă viitorul. Fie îşi găseşte o soţie, fie proprietatea intră în posesia lui Colin.

— Nu-l cunoşti pe nepotul meu, zise Rowena, golind paharul. James e atât de încăpăţânat încât ar fi în stare să-i predea cheile casei aceleia îngrozitoare lui Angus şi să-i spună că acest Coline bine venit.

— Parcă ai vorbi de Temperance, comentă Melanie cu un suspin. Şi dacă ar vrea să se mărite şi să aibă copii, n-ar face-o pentru că ar da satisfacţie prea multor persoane. Toţi bărbaţii din New York care au avut de-a face cu ea au spus că are nevoie de un bărbat.

Până la urmă, Rowena venise cu ideea să-i scrie lui Grace ca să afle ce se întâmplă.

— L-am cunoscut pe Soţul ei. Se băga tot timpul în lucruri care nu-l priveau, aşa că să sperăm că şi soţia lui e la fel.

În dimineaţa aceea venise răspunsul lui Grace şi Melanie se străduise din răsputeri să îl trimită pe Angus la lucru ca să se poată duce la Rowena să afle ce le scria Grace.

— Te-ai instalat, draga mea? întrebă Rowena când Melanie se aşezase cu un platou de

prăjituri şi o ceaşcă de ceai în faţă, iar ea cu un pahar mare cu whisky.

Melanie făcu semn că da şi luă prima înghiţitură.

O ceartă între îndrăgostiţi, scria Grace. Asta e tot ce pot să spun: o ceartă stupidă, copilărească între îndrăgostiţi. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, dar ştim cu toţii cum a început totul. E vina fiicei mele şi a fiului lui James McCairn.

— Fiul? se miră Melanie, gata să se înece cu glazura unei prăjituri cu lămâie.

— Ramsey e fiul lui James, spuse Rowena surprinsă. Nu ştiai?

— Nu. Şi nici Temperance nu cred să ştie. Îl foloseşte pentru tot felul de comisioane şi îl pune să ducă mesaje încoace şi încolo.

— Foarte bine, pufni Rowena. N-ar trebui să fie prea răsfăţat. Unde rămăsesem? A, da, fiul lui James.

Alys şi Ramsey au vrut să facă pe peţitorii. Voiau să îi atragă pe James şi pe Temperance într-o, să spunem, situaţie compromiţătoare, al cărei rezultat ar fi fost căsătoria, dar, cum sunt doar nişte copii, nu ştiau ce să facă să-i determine pe cei doi să admită că sunt îndrăgostiţi unul de altul, Subliniez, „să admită că sunt îndrăgostiţi”, pentru că, toţi credeau că James şi Temperance sunt îndrăgostiţi.

A fost ideea lui Alys. Au făcut „cercetări”

despre dragoste. I-au rugat pe cei din sat să le spună cum şi-au cucerit soţiile. Trebuie să recunosc că au primit răspunsuri adesea uimitoare şi chiar şocante. Habar n-aveam că se întâmplă asemenea lucruri în McCairn. Oricum, a fost o întreagă încurcătură şi femeile îi povesteau toate aceste istorii lui Temperance.

— Şi ea habar n-avea despre ce era vorba? întrebă Melanie, amuzată.

Cele două femei se opriră o clipă să analizeze situaţia, amintindu-şi lucruri care li se întâmplaseră lor cu scopul de a-l cuceri pe bărbatul dorit.

— Hmmm, zise Rowena după o clipă, apoi reluă lectura:

Se pare că au avut ideea să le trimită bilete lui James şi lui Temperance din care să reiasă că fiecare are nevoie disperată de celălalt., O problemă de viaţă şi de moarte, cam aşa ceva. Povestea lor a prins, pentru că amândoi au alergat pe munte, la o căsuţă de păstor, unde copiii pregătiseră de mâncare şi făcuseră focul. Din câte am putut să aflu de la ei, copiii i-au văzut pe cei doi intrând în căsuţă, închizând uşa, apoi ieşind după câteva ore.

Rowena lăsă scrisoare deoparte şi îşi mai turnă whisky.

— Cred că putem să presupunem ce s-a

întâmplat acolo în acest timp.

— Nu pot să cred, Temperance… spuse Melanie dezgustată. Nu o cunoşti pe fiica mea. Are convingeri morale care l-ar face de ruşine şi pe un popa, Are un caracter ireproşabil.

— Dar nu a mai avut niciodată de-a face cu un scoţian în kilt la lumina lunii, replică Rowena serioasă, fară urmă de ironie.

Melanie se opri cu prăjitura la jumătatea drumului şi rememoră cele două ocazii în care Angus îşi pusese kiltul.

— Poate că ai dreptate. Citeşte mai departe.

…după câteva ore. Nu şi-au vorbit decât în monosilabe şi chiar şi aşa doar când era neapărată nevoie.

— Da, spuse Rowena, numai un bărbat cu care te-ai culcat te poate înfuria aşa.

Melanie încuviinţă.

Rowena ridică scrisoarea, citi puţin înainte şi zise:

— O, nu, ascultă mai departe!

A doua zi James s-a dus la Edinburgh şi a vorbit cu Angus. Din câte am putut afla (şi nu întrebaţi, vă rog, ce metode lipsite de scrupule a trebuit să folosesc), Angus i-a spus lui James adevărul despre Temperance, că el nu se gândise

niciodată să-l însoare cu Temperance. Nu trebuia decât să-i găsească o soţie.

Rowena o privi întrebător pe cealaltă.

— Nu ştiam nimic, o asigură Melanie. Soţul meu nu mi-a spus că s-ar fi întâlnit cu James.

Rowena citi din nou:

Acum James stă aproape toată vremea departe de casa, iar Temperance îşi ocupă timpul ajutându-i pe cei din sat. A scris unei edituri despre povestirile Brendei şi a intrat în legătură cu o fabrică de bere pentru lichiorul pe care îl face Lilias.

În aparenţă, nimic nu s-a schimbat, dar nu e nevoie de mult ca să-ţi dai seama că de fapt s-a schimbat totul. Temperance negociază, dar nu mai râde în legătură cu afacerile pe care le încheie aşa cum făcea odată.

Am încercat să vorbesc cu James despre ce se întâmplă dar e mai dificil decât Temperance. Mi-a spus că ea şi-a ales pedeapsa şi că acum trebuie să o ducă la capăt. Nimeni nu ştie ce vrea să spună cu asta.

Adevărul este că nimeni din McCairn nu ştie ce s-a întâmplat sau ce şi-au spus în seara în care copiii s-au jucat de-a peţitorii. Dar consecinţele le vedem cu toţii. Şi Temperance şi James sunt doi oameni foarte încăpăţânaţi, îşi fac fiecare

treburile, dar ca şi cum nu le-ar păsa.

Cât despre noi ceilalţi din McCairn, ne ducem viaţa ca mai înainte, dar această ceartă între James şi Temperance ne afectează pe toţi. Am fi recunoscători pentru orice ajutor sau sugestie.

A dumneavoastră,
Grace Dougall.

— Aşadar, se pare că nu există nicio posibilitate ca cei doi să se căsătorească, comentă Rowena privind-o pe Melanie peste ochelari. Ce putem face în situaţia asta? îl lăsăm pe Colin să ia în posesie McCairn? Să o pierdem pentru totdeauna?

Melanie muşcă dintr-o tartă cu căpşuni şi medită câteva clipe.

— Nu sunt foarte sigură, dar s-ar putea să fie singura mea şansă de a avea nepoţi. Cred că e posibil ca fiica mea să fie într-adevăr îndrăgostită de nepotul tău.

— Şi nu e nicio îndoială că nepotul meu e îndrăgostit de fiica ta.

— Dar nu poţi obliga pe cineva să se căsătorească, spuse Melanie cu regret. Dar ar fi păcat ca James să piardă McCairn. Dacă nu se însoară cu Temperance, poate că ar putea găsi pe altcineva. Nu a fost niciodată îndrăgostit de nimeni?

— Ba da, dar asta s-a întâmplat demult şi fata

era o partidă absolut nepotrivită.

— Adică iubita lui din copilărie? întrebă Melanie, făcând ochii mari.

Rowena se gândi câteva clipe.

— Kenna. O chema Kenna. Nu-mi amintesc prea multe despre ea, doar că era o fată extrem de frumoasă, prea frumoasă ca să nu plătească pentru asta. Dacă ar fi avut părinţii potriviţi, dacă ar fi venit dintr-o familie potrivită, ar fi putut să devină şi soţie de prinţ.

— Dar pentru că era fiica unor oameni săraci nu se putea căsători cu fiul cel mare al moşierului, îşi exprimă dezgustul Melanie, ca o bună americancă ce era.

Dar Rowena nu era de aceeaşi părere.

— Exact, replică ea ferm. Dar mama lui James a trimis-o la şcoală în Glasgow şi parcă ţin minte că a dat de un soţ bun. Mama lui James a fost tot timpul mult prea generoasă.

— A! exclamă Melanie. S-a căsătorit.

— Cred că e văduvă de multă vreme. De fapt... da, acum îmi amintesc, Angus şi cu mine am căutat-o cu ani în urmă, dar ne-a refuzat. Rowena luă o înghiţitură. Ţi-am spus că am trimis multe femei la McCairn. Dar poate că acum, când a gustat din văduvie… Hmmm, poate că ar trebui sări scriu o scrisoare mai convingătoare. Aş putea să subliniez faptul că dacă se mărită cu James, acest lucru va însemna

un pas important pentru ea.

— Dar dragostea? James trebuie să o iubească pe femeia pe care o ia de nevastă, numai că eu cred că e îndrăgostit de fiica mea, se văită oarecum Melanie.

— Prostii. Aici e vorba de pământ şi de moştenire. Dacă James e prea prost să înţeleagă că e îndrăgostit de împieliţata aia de fiică-ta, atunci merită ce are în materie de dragoste. Oricum, ştiu că cel puţin voi fi salvat generaţiile viitoare ale familiei McCairn.

Rowena lăsă jos paharul.

— Sunt nedumerită. De ce propui să implicăm o altă femeie ni istoria asta?

— Când Temperance era copil, singura manieră de a o face să acţioneze într-un anumit fel era să-i spui că nu are voie să facă acel lucru. Îi spuneam, dragă Temperance, nu se poate să iei rochia roz astăzi, iar când vine mătuşa ta trebuie să stai în camera ta. Consideră copiii zgomotoşi şi dezordonaţi. Bineînţeles, Temperance venea şi se aşeza în salon în rochia ei frumoasă, nu scotea o vorbă şi mătuşa bătrână a soţului meu spunea ce fată drăguţă şi politicoasă şi ascultătoare am.

— Înţeleg, spuse Rowena, dar se încruntă, nedumerită; apoi zâmbi. O, da, acum înţeleg. De ce nu rămâi să mă ajuţi să compun scrisoarea către Kenna? Mă tem că nu mai am mâna aşa de

sigură ca altădată.

Melanie zâmbi cu modestie şi răspunse că ar fi bucuroasă să o ajute.

Kenna Lockwood era în pat când servitoarea îi aduse scrisoarea. Aşternuturile erau din mătase şi parfumate, ca şi ţinuta ei. Ştia prea bine că atunci când e înconjurată de o mare de satin de culoarea şampaniei, arată cel mai bine. Draperiile grele de damasc de la ferestre erau trase chiar dacă afară era ora prânzului. În dormitorul ei era totdeauna noapte; lumina lumânărilor era mai măgulitoare decât lumina zilei.

Lângă pat, Artie era dezbrăcat. Era unul dintre iubiţii mai tineri ai Kennei, aproape cu zece ani mai tânăr decât ea, dar el nu ştia acest lucru. Unul dintre „prietenii" ei mai vârstnici, cum îi plăcea să le spună, o tachinase spunându-i că, cu fiecare an, dormitorul ei era mai întunecat şi, prin urmare, ea nu îmbătrânea deloc. A fost şi ultima dată când l-a văzut Kenna.

Întinsă pe pat, cu faţa întoarsă aşa încât băiatul să o vadă din unghiul cel mai avantaj os, nu îşi putu stăpâni curiozitatea. Scrisoarea purta sigiliul McCairn.

Oftă când Artie îşi scoase pantalonii şi se aşeză pe un scaun tapiţat cu satin ca să-şi descheie şireturile de la pantofi. Ce se întâmplase cu poveştile de dragoste? Unde era patima? Unde

era pasiunea aceea frenetică pe care o simţise cândva? Şi pe care le-o stârnea bărbaţilor?

Auzindu-i oftatul, Artie o privi cu un zâmbet, aşa că ea se întoarse ca să nu vadă că se încruntă; luă apoi scrisoarea de pe măsuţă, o rupse cu unghia şi o deschise. O străbătu repede cu privirea.

În clipa următoare se ridică în pat, uitând că trebuia să păstreze poza aceea provocatoare.

— Dumnezeule mare! exclamă uimită. Vor să mă întorc şi să mă mărit cu el. Sau cel puţin să mă prefac că mă mărit cu el. Doamne, cred că bătrâna îşi imaginează că îi *datorez* ceva!

Când îl privi pe Artie, desluşi pe faţa lui un interes pe care nu i-l mai văzuse de săptămâni. Îşi pierdea oare îndemânarea?

— Cine vrea să te măriţi? întrebă el, ridicându-se în cele din urmă de pe scaun şi îndreptându-se spre pat.

— Nimeni, răspunse Kenna, punând scrisoarea deoparte şi întinzând braţele să îl cuprindă.

— Dar e hârtie de calitate. Cine îţi scrie pe asemenea hârtie?

Kenna îşi lăsă braţele să cadă şi întoarse o clipă capul. Nu conta că se măritase bine şi că fostul ei soţ îi lăsase o mică avere (pe care o cheltuise aproape imediat). Nu avea importanţă nici că făcuse doi ani la Universitatea din Glasgow. Snobii ăştia tineri păreau să ştie de

unde vine ea. Şi asta nu pentru că le făcea favoruri în schimbul unor mici „daruri”. Cunoştea câteva contese. Care îşi pierduseră averile şi care făceau ce făcea şi ea, dar băieţii ca Artie ştiau întotdeauna cine din ce clasă face parte.

Kenna scrâşni din dinţi.

— Nimeni, spuse din nou. Când Artie încercă să o îmbrăţişeze, se trase înapoi; apoi înţelese că îl interesa mai mult scrisoarea decât ea, dar interesul era totuşi interes. Două femei bătrâne. Pe una dintre ele am cunoscut-o acum mulţi ani. Vor să mă mărit cu un bărbat pe care îl cunoşteam cândva. Sau cel puţin să mă prefac că vreau să mă mărit cu el. Sinceră să fiu, scrisoarea nu are prea multă noimă.

— Vor să te folosească? întrebă Artie compătimitor, şi Kennei îi displăcu acest lucru.

— Cred că da, dar n-am de gând să mă întorc acolo.

— De ce cred ei că ai vrea să te întorci?

— Par să aibă impresia absurdă că le datorez ceva, James – aşa se numeşte bărbatul. Mama lui mi-a plătit şcoala şi socotesc acum că ar trebui să răsplătesc familia făcându-le această favoare. Se gândi la conţinutul scrisorii şi ridică vocea de mânioasă ce era. Femeia aceea, Rowena McCairn, în s-ar fi coborât nici să călărească lângă cineva precum Kenna.

— Dar nu le datorezi nimic, nu? întrebă Artie ridicând braţul Kennei şi sărutându-i interiorul încheieturii.

— Bineînţeles că nu. Mama lui James ştia că nu-l iubesc pe fiul ei şi a ameninţat că o să mă dea de gol…

— Indiscreţii? întrebă Artie, urcând cu buzele pe braţ.

— Da, indiscreţiile cu James. James a fost totdeauna orb când era vorba de femei.

— Şi ce i-ai spus mamei lui ca să o faci să-ţi asigure educaţia?

Kenna zâmbi amintindu-şi.

— I-am spus că dacă nu aranjează să plec din locul ăla - şi cu clasă - îl voi convinge pe fiul ei să fugă cu mine.

— Aşa că te-a trimis la şcoală şi acum ei îşi închipuie că ar trebui să te simţi îndatorată.

Kenna îşi trase braţul din strânsoarea lui. Era o nuanţă de amuzament în vocea băiatului şi îşi aminti că şi el era unul dintre „ei”.

— Nu acum, spuse nervoasă, aruncând deoparte cuvertura şi dându-se jos din pat.

Băiatul se întinse pe spate pe perne şi o privi traversând camera.

Kenna se duse la masa de pe peretele opus. În fiecare an, numărul de cutii cu uleiuri şi creme aflate pe masă creştea.

— Nu mă interesa decât un bărbat în locul

acela uitat de Dumnezeu – Gavie Dougall, spuse cotrobăind prin sertare.

Câteva clipe mai târziu se întoarse în pat, se aşează lângă Artie şi deschise o cutiuţă din piele roşie pe care o răsturnă cu grijă pe cearşaful de mătase.

— Nu m-am mai uitat la lucrurile astea de ani de zile, şopti ea, luând un lanţ împletit din iarbă neagră uscată. Aproape că se fărâma în mâini, aşa că îl puse cu grijă înapoi. Mai era o carte mică cu un creion minuscul, de genul celor pe care le iau fetele la dans să scrie numele partenerului. O piatră şlefuită de apă.

Kenna strânse piatra în palmă şi privirea îi deveni visătoare.

— Gavie mi-a dat piatra asta în prima noapte când am făcut dragoste, spuse Kenna încet. Aveam amândoi paisprezece ani şi mai am încă în nări mirosul ierbii.

— Şi nu s-a însurat cu tine? Nemernicul, zise Artie, ridicând vocea.

Kenna puse piatra la loc în cutie.

— Ba da, el ar fi vrut să se însoare cu mine, dar eu eram ambiţioasă. Am hotărât că mă voi mărita cu fiul cel mare al şefului de clan pentru că avea bani mai mulţi, iar Gavie plecase să lucreze la Edinburgh. Am auzit după o vreme că s-a însurat cu o orfană şi s-a întors în McCairn mulţi ani mai târziu. Dar în răstimpul ăsta eu

fusesem trimisă la şcoală şi James se căsătorise cu altcineva.

— Asta ce e? întrebă Artie, arătând o bucată subţire de alamă şi întrerupând astfel şirul amintirilor femeii. Ornamentul de alamă era crestat şi perforat şi semăna cu o dantelă.

— Un fleac de la primul meu iubit, spuse Kenna, zâmbind amintirilor minunate pe care i le stârneau toate aceste obiecte.

— Avea cumva patima jocului?

Kenna ridică repede capul, alungind aducerile aminte.

— De ce mă întrebi?

— Am mai văzut ceva asemănător când eram copil, şi tata mi-a explicat ce e. Un jucător celebru purta aşa ceva într-un evantai. Părea un simplu ornament, dar când ţinea evantaiul în dreptul feţei şi se uita la cărţile partenerilor de joc, putea să vadă ce cărţi au ei. Bineînţeles că asta depindea de cărţi. Trebuia să fie tipărite în acelaşi loc şi el îl plătea pe tipograf să realizeze un anumit model pe spatele cărţilor.

Inima Kennei bătea atât de tare încât abia putea să vorbească.

— Îţi aminteşti cumva numele acelui jucător?

Artie zâmbi, ţinând bucata de alamă între degete.

— Nu-mi amintesc numele de familie, dar m-ai crede dacă ţi-aş spune că era o familie veche? Cu

strămoşi care se întindeau de-a lungul secolelor, ceva de genul ăsta. Tata obişnuia sa spună ceva foarte amuzant Spunea că bărbaţii din familia aceea mureau fie în onoare, fie erau ucişi în…

— *Dezonoare*. McCairn, şopti Kenna. Clanul McCairn.

— Da, ăsta e numele. De unde ştii?

— Deci pentru asta se luptau, murmură ea. Unul dintre şiretlicurile bătrânului. Luă bucata de alamă de la Artie şi o privi ca şi cum avea ceva diavolesc. O femeie a murit din cauza acestei bucăţi de alamă, spuse, apoi o întoarse pe pat lângă mâna lui.

Artie nu părea să aibă vreo remuşcare că o atinsese. O luă şi se uită la ea în lumină.

— Care se numea Edweena?

— Da, încuviinţă Kenna. De unde ştii?

— Are numele gravat pe margine.

— Este înscris numele femeii pe el? exclamă mirată Kenna. Dar n-are niciun sens. Ea l-a găsit şi soţul ei… Kenna îşi duse mâinile la tâmple. Nu, stai puţin. Ce mi-a spus Gavie când mi-a dat-o? A spus că a văzut-o pe biroul el se strecurase în dormitorul ei, nu al bătrânului. Gavie a luat-o, dar când a auzit paşi, s-a ascuns fii dulap. Nu şi-a dat seama că rămăsese cu ornamentul în mână. Mi-a spus…

Se opri o clipă.

— Da, Gavie mi-a spus că l-a căutat, a cotrobăit

după el prin sertare şi se simţea vinovat că îl luase pentru că totdeauna o plăcuse pe femeie. Gavie spunea că voia să lase obiectul să cadă pe jos pe undeva după ce pleca ea, ca să se creadă că fusese acolo tot timpul.

— Dar a fost omorâtă?

— Da. Soţul ei a intrat în cameră şi ea l-a acuzat că l-a furat. Gavie spunea că a fost o ceartă teribilă şi se înfuriaseră amândoi, ţipau şi strigau unul la altul şi se acuzau de lucruri îngrozitoare. Gavie era pe atunci doar un copilandru şi nu i-a trecut prin minte să iasă pur şi simplu din dulap şi să dea obiectul înapoi. Oricum, până să se dezmeticească, bărbatul o împuşcase. Gavie spunea că fusese un accident. Era arma ei. Ea ţipase că se săturase de el şi de faptul că îi şterpelea tot ce avea ea, şi scosese arma, un pistol de buzunar. Şi când bătrânul încercase să i-l ia, arma se descărcase.

Kenna făcu o pauză şi se uită la Artie.

— Apoi toţi cei din casă au venit în goană şi Gavie s-a strecurat afară din dulap, profitând de haosul creat Nici măcar nu şi-a dat seama că mai avea încă în mână ornamentul din alamă până când a ajuns afară, şi îi era prea frică să spună cuiva ce văzuse. De fapt, nici nu a spus nimănui ce a văzut decât mulţi ani mai târziu, când eram împreună în pat.

— Şi ea era jucătoare de cărţi?

— Nu, doar bătrânii, şi am auzit că mai târziu şi nepotul lui, Colin, a moştenit aceeaşi patimă. Patima pentru joc e ca o boală în familia asta şi se transmite din generaţie în generaţie.

— Şi ce crezi că făcea ea cu obiectul ăsta? Voia oare să-l modifice ca el să piardă la cărţi? Poate că spera că va fi împuşcat când se va afla că trişează, presupuse Artie privind obiectul cu interes.

— Poate, dar de ce e numele ei înscris acolo? Ca şi cum ar fi al ei, nu al lui.

— Poate că voia să se apuce şi ea de cărţi, să-l învingă la jocul lui. Oricare ar fi explicaţia, acest lucru trebuie că a însemnat foarte mult pentru ea. Aşa se explică de ce a scos arma împotriva bătrânului când a crezut că acesta i-l furase. Nu a jucat chiar niciodată?

— În felul ei, da. Cheltuia foarte mult ce nu reuşea să piardă el la jocul de cărţi, cheltuia ea. Gavie spunea… Brusc, se aşează dreaptă în pat, făcând ochii mari.

— Ce e? întrebă Artie entuziasmat.

— Comoara. A lăsat o comoară. Cărţile. Un pachet de cărţi pentru James, nu pentru Colin. Mi le-a arătat. Pe cărţi erau înfăţişate piesele care alcătuiesc comoara.

— Nu are sens ce spui, protestă Artie, iritat că nu înţelegea despre ce vorbea.,

Kenna luă brusc obiectul de alamă, sări din pat

şi apucă scrisoarea. Sună clopoţelul să cheme servitoarea.

— Ieşi.

— Poftim?

— Ieşi. Acum, pleacă. Să nu te mai întorci niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. O să mă mărit, atâta tot. Mă duc să mă mărit cu un bărbat care nu ştie încă, dar e fabulos de bogat.

O clipă, Artie o privi iritat să fie astfel expediat, apoi zâmbi seducător.

— Pot să vin să te vizitez?

Kenna îl măsură.

— Dacă mi-l amintesc bine pe James, replică ea liniştită, miroase a oi. Bineînţeles că poţi să vii în vizită. Dar nu înainte să mă căsătoresc..

— Bineînţeles că nu, admise Artie, adunându-şi hainele pe un braţ şi trecând în pielea goală pe lângă servitoarea şocată.

18

Temperance era în dormitorul ei, unde se refugia adeseori după cearta cu James. Făcea însemnări despre lucrurile pe care le observase în McCairn şi încerca să-şi dea seama cum ar putea să le folosească atunci când se va întoarce la New York.

Auzi o bătaie în uşă, ridică privirea şi spuse:

— Intră.

O femeie în vârstă se opri în cadrul uşii şi Temperance avu nevoie de câteva clipe ca să-şi amintească de unde o ştie. Era mama Finolei.

Temperance îi zâmbi, dar îşi dorea să se întoarcă la însemnările sale şi, în plus, ştia exact ce voia femeia.

— Ah, spuse, fata ta a făcut schiţele pentru rochie. O să mă ocup curând de ele. Pur şi simplu nu am avut timp.

— Nu pentru asta am venit, spuse femeia. Vrem să te invităm la cină.

— La cină? se miră Temperance distrata. O găseşti pe Eppie în bucătărie, o să-ţi dea ea ceva să mănânci.

Femeia nu se mişcă şi Temperance îşi dădu seama că se uita fix la ea. Enervată, lăsă stiloul jos.

— Promit că o să mă ocup de schiţe, îi spuse, nu voi uita.

Femeia continua să zâmbească.

— Nu m-am îndoit nicio clipă şi sunt sigură că o să faci şi pentru fata mea ce ai făcut pentru Grace, dar acum n-ai vrea să mănânci ceva?

Temperance tăcu câteva clipe, nedumerită. În toţi aceşti ani de când ajuta femei, nu îşi amintea să fi fost vreodată invitată la masă. Când se ducea în vizită la cineva nevoiaş, aducea mereu

un coş cu mâncare şi ajunsese să creadă că era un gest la care se aşteptau toţi.

— Să nu-mi spui că nu mănânci seara, zise femeia, privind-o neîncrezătoare.

— Ba da, doar ca…

— Dacă vrei sa îl aştepţi pe James, ai de aşteptat mult şi bine. E sus pe munte, în compania orgoliului său.

Temperance râse.

— De fapt, chiar îmi este foame. O să trec pe la bucătărie să iau…

— Nu iei nimic, protestă femeia, cu fălcile încleştate. Ori vii cu mâna goală, ori nu mai vii deloc.

— Bine, încuviinţă Temperance ridicându-se, nu o să iau nimic.

Porni în urma femeii, ieşiră din casă şi, luând-o spre sat, se întâlniră pe drum cu câţiva copii. Temperance nu-i mai văzuse de câteva săptămâni, de când patinaseră. Fusese atât de ocupată în ultima vreme cu pălăriile şi cu însemnările ei încât abia dacă mai ieşise din casă.

Cum mergeau ele spre sat, cu copiii pălăvrăgind în jurul lor, Temperance îşi reprimă cu greu un zâmbet. Era evident că pregătiseră un fel de sărbătoare la care ea era oaspetele de onoare. Pregătiseră oare discursuri şi diferite forme de mulţumiri? Spera sincer ca totul să nu

dureze prea mult, pentru că avea de lucru.

Femeia se opri în faţa unei căsuţe văruite în alb, deschise uşa şi o aşteptă pe Temperance să între. Aceasta ezită o clipă. Nu încăpeau prea mulţi oameni în casa aceea mică. Unde vor sta toţi? se gândi apoi că nu ea organiză petrecerea şi nu avea de gând să o jignească pe femeie atrăgându-i atenţia asupra unui lucru atât de evident. Oricum îşi vor da curând seama că nu era suficient spaţiu.

În vatră ardea un foc de turbă. Înjurai mesei şedeau doi copii, un băiat şi o fetiţă. Băiatul, mâi mic, scria sârguincios pe o tăbliţă, iar fetiţa citea. Ciudat, gândi Temperance.

— Ia loc şi simte-te ca acasă, o invită femeia.

Băiatul o privi pe Temperance aşezându-se de cealaltă parte a mesei.

— Mamei îi era milă că stai singură în casa aceea mare.

— Sssst! îl apostrofă femeia, aplecată peste o oală deasupra focului.

Milă de mine? se miră Temperance, dar se mulţumi să zâmbească. Oare unde erau ceilalţi?

— Ce citeşti? o întrebă pe fetiţă.

— *Iliada* de Homer.

— A! exclamă Temperance surprinsă. Nu e o lectură grea?

— Nu. Domnul învăţător spune că nu învaţă decât cel care se străduieşte cel mai mult.

— Înţeleg, spuse Temperance, însă era greu să şi-l închipuie pe Hamish altfel decât ca pe o pacoste – dar poate că avea şi o altă latură. Şi ce altceva mai spune Hamish? o întrebă pe fetiţă. Când auzi răspunsul, făcu ochii mari de uimire.

Melanie McCairn trecu pe lângă fata ei fără să o recunoască.

— Mamă, o strigă o voce familiară.

Când se întoarse, văzu o scenă parcă desprinsă din Heidi. Fiica ei, recunoscută pentru gusturile sofisticate, purta acum părul ei lung nu ridicat îngrijit şi prins în coc, ci împletit în cozi care îi cădeau pe spate. Şi în locul uneia dintre rochiile croite special pentru ea, purta o fustă din tartan, care arăta de parcă fusese spălată într-un râu de munte în ultimii cinci ani şi o bluză de pânză aspră.

Cu toate că Temperance avea o cu totul altă înfăţişare, Melanie nu o văzuse niciodată arătând atât de sănătoasă.

— Temperance?! se minună ea.

— Nu te mira aşa, spuse Temperance râzând, întinzând un castronel cu lapte unui copil.

Melanie se uită când la fiica ei, când la capra priponită lângă ea, apoi din nou la Temperance şi la copilul cu castronul de lapte în mână şi iar la Temperance.

— Da, mamă, zise Temperance râzând, acum am muls o capră.

Nefiind în stare să scoată o vorbă, Melanie rămase privindu-şi fiica, mută de uimire.

— Vrei nişte lapte? o întrebă Temperance. Nimic nu se compară cu laptele proaspăt, abia muls de la… sursă.

— Nu, mulţumesc, răspunse Melanie. Am venit cu mătuşa lui James să vorbim ceva important cu tine.

— Sigur, încuviinţă Temperance îmbrăţişându-şi mama. Cu braţul petrecut în jurul mamei sale, porniră spre casă pe drumul care străbătea satul.

— Am venit cu trăsura, spuse Melanie privindu-şi fiica pe furiş.

— Nu, hai să mergem pe jos, vrei?

Melanie era tot mai uimită, ştiind că fiicei sale nu-i plăcuse niciodată să meargă pe jos. Susţinuse mereu că e mai repede cu trăsura şi ei îi plăcea să facă lucrurile rât mai rapid cu putinţă. Nu o cunoştea pe această Temperance care purta părul strâns ca la doisprezece ani.;

— Ce-ai mai făcut? întrebă Melanie în cele din urmă, curioasă.

Temperance râse fără să-şi ia braţul din jurul umerilor mamei sale.

— Te-ai ţinut deoparte mai muli decât mă aşteptam. Cura ţi se pare? întrebă Temperance desprinzându-se şi învârtindu-se pe călcâie în fusta ei lungă, uzată, încinsă cu o curea lată din

piele închisă cu o cataramă metalică. V

Temperance se uită la mama ei; apoi, fară să-şi ia ochii de la ea şi de la sat, porni să meargă cu spatele.

— Ultimele trei zile au fost cele mai frumoase din viaţa mea, asta am făcut.

— Mulgând capre? zise Melanie, ridicând din sprâncene.

Temperance se întoarse şi privi în urmă pe potecă, apoi încetini pasul, lucru pentru care Melanie îi fu recunoscătoare.

— Da, răspunse după câteva momente, eu... Se opri, se uită la conac şi se gândi la ultimele zile; apoi, continuând să meargă, începu să-i povestească mamei sale ce se întâmplase în ultimele trei zile, din momentul în care mama Finolei o invitase la cină.

— A fost atât de simplu şi totuşi atât de extraordinar pentru mine! Sunt obişnuită cu cine fastuoase, cu discursuri şi...

— Dar a fost ceva comun, spuse Melanie privind-o atent.

— Da, a fost, admise Temperance eu un oftat. Nu interesa pe nimeni cine sunt şi ce aş putea face pentru ei. Dimpotrivă, ei erau cei care îmi făceau mie servicii.

— Povesteşte-mi în detaliu. Nu omite nimic.

La acest îndemn, Temperance se porni să povestească detaliat ultimele evenimente,

mergând când încet, când cu spatele, când oprindu-se să privească satul rămas în urmă, pe măsură ce îşi amintea întâmplările neobişnuite din ultimele zile.

— Datorită lucrurilor cu care mă ocup, mi-e foarte uşor să uit că există fericire pe lume, spuse Temperance. Văd numai femei cărora li s-au întâmplat lucruri cumplite. Iar bărbaţii... Câteodată uit că nu toţi bărbaţii din lume sunt fie beţivi, fie pierde-vară.

— Mi-ai spus că James munceşte, zise Melanie, dan când văzu că Temperance se crispează la auzul numelui lui, schimbă subiectul. Spuneai că ai fost invitată la cină?

— Da, răspunse Temperance, din nou cu zâmbetul pe buze. Şi eu îmi închipuiam că e vorba de o sărbătoare. Aşa se întâmplă de obicei când sunt invitată la cină. Dar nu era decât o cină în familie şi când mi-a luat foc fusta.

— Cum?

— Eu n-am păţit nimic, dar fusta a fost distrusă, aşa că mama Finolei mi-a dat-o pe asta scoasă dintr-un cufăr, şi e foarte confortabilă.

— Îţi stă bine cu ea.

— Da, încuviinţă Temperance gânditoare. Sunt oameni cumsecade. Sunt grijulii cu toţi aceia pe care îi consideră ca fiind de-ai lor. Să-ţi povestesc despre copii.

Melanie îşi privi fiica şi ascultă o poveste

frumoasă despre cian petrecuse o zi cu copiii din McCairn.

— Copiii mi-au spus că le-am dăruit atâtea lucruri încât era timpul să-mi dea şi ei ceva. Şi mi-au spus asta din inimă. Nimeni nu îi învăţase. Îţi vine să crezi?

Lui Melanie îi era teamă să răspundă la întrebare. De când soţul său murise când fata avea paisprezece ani, Temperance părea să fi făcut legământ să renunţe la toate plăcerile vieţii. Câteodată se gândea că fiica ei îşi imagina că tatăl ei murise din cauza ei, a copilăriilor ei, sau că dacă n-ar fi fost atât de preocupată de ziua de naştere a celei mai bune prietene el ar fi fost în viaţă. Dar, indiferent din ce cauză, din ziua aceea îngrozitoare când se prăbuşise mort pe birou, Temperance îşi dedicase viaţa în exclusivitate actelor de caritate. Ştia că fata ei nu se mai dusese de atunci la nicio petrecere dacă nu considera că prezenţa ei era justificată de o cauză.

Şi iată că acum, la treizeci de ani, Temperance vorbea ca şi cum avea din nou paisprezece ani şi toţi anii trecuţi nu ar fi existat. Şi îi povestea cum îi arătaseră copiii cuiburile de păsări, şi izvoarele ascunse, şi pietre cu forme ciudate.

— Credeam că sunt nefericiţi doar pentru că n-au văzut niciodată o pereche de patine, spuse Temperance, dar…

— Dar se pare că mai sunt şi alte forme de distracţie.

— Da, răspunse Temperance zâmbind. Copiii sunt parte din fiecare familie. Au îndatoriri şi responsabilităţi şi se cunosc între ei.

Temperance se opri să-şi tragă răsuflarea.

— A, şi mai e şi Hamish.

— Cum? se strâmbă Melanie. Hamish Odiosul.

— Cred că l-am judecat greşit. Era foarte greu să-l placi, cel puţin la început. E aşa de îngâmfat, dar am aflat că el îşi închipuia că sunt o…

— O femeie de la oraş care vrea să-i submineze autoritatea.

— Da, exact. Dar munceşte din greu pentru aceşti oameni.

Face lecţii cu fiecare copil şi ştie exact la ce e mai bun fiecare dintre ei. Şi mai e ceva. Nu face discriminări între fete şi băieţi, îmi imaginam că soţia lui îi dădea seara un somnifer ca să-l ţină departe de ea, dar acum cred că o face ca să se poată odihni.

Ajunseseră la conac, dar Melanie voia să asculte ce avea de povestit fiica ei. Nu o mai văzuse pe Temperance atât de… fericită, nu ştia cum să spună altfel, de când murise tatăl ei.

Dar Rowena stătea la intrare şi le conduse prin sufragerie, unde le aştepta James. Temperance îşi pierdu buna dispoziţie la vederea lui. O enerva faptul că el o măsura din cap până în

picioare, surprins că o vede în fustă din tartan şi cu părul împletit în cozi, după care pufni dispreţuitor şi spuse:

— Te-ai amestecat cu plebea?

Melanie crezu că se vor lua la bătaie în clipa următoare. Cu im oftat, se aşează la masă şi aşteptă ca Rowena să înceapă să vorbească.

— E lucrul cel mai absurd pe care l-am auzit vreodată, declară Temperance. Cine a putut să lase un asemenea testament?

— Un om are dreptul să facă ce crede de cuviinţă cu proprietatea lui, replică James, încruntându-se către Temperance.

Şedeau în jurul mesei din sufrageria casei lui James din McCairn şi în vatră ardea focul. Mătuşa lui James, Rowena, şi mama lui Temperance, Melanie, şedeau de o parte a mesei, James şi Temperance de cealaltă. Cele două femei le vorbiseră despre testamentul în care se spunea că James trebuie să se însoare din dragoste înainte de treizeci şi cinci de ani sau pierde tot.

Lui Temperance nu-i venea să creadă ce aude.

— N-are decât să ia el totul, spuse James, cu braţele încrucişate pe piept. Să aibă Colin locul ăsta blestemat. Şi să fie sănătos.

Temperance se smulse din gânduri.

— Probabil că eşti cel mai egoist om din lume, se răţoi ea cu respiraţia tăiată, privindu-l

duşmănos. Îl văzuse puţin în ultimele săptămâni, începând din noaptea aceea când... Nu te priveşte doar pe tine, nu crezi? zise ea mai mânioasă decât intenţionase, dar nu voia să-şi amintească noaptea pe care o petrecuseră împreună. Ce-o să se întâmple cu ceilalţi? Chiar nu-ţi dai seama ce loc minunat este satul? E o mică bijuterie desăvârşită unde oamenii se ajută unii pe alţii. Şi tu eşti dispus să renunţi la el? Dacă fratele tău cartofor pierde satul la joc, cine o să mai aibă grijă de McCairn?

— Şi de când, mă rog, a devenit McCairn problema ta? răspunse James răstit. Tu abia aştepţi să te întorci la New York, la oamenii care au cu adevărat nevoie de tine. Fiecare cuvânt mustea de dispreţ. Şi ce ştii tu despre fratele meu ca să-l numeşti aşa? Tatăl tău a...

Temperance se ridică furioasă de pe scaun.

— Îndrăzneşti să pronunţi numele tatălui meu? A fost un sfânt, un adevărat sfânt în comparaţie cu tatăl tău. Toată familia mea e...

James se ridică, se aplecă peste ea, gata să-i strige să stea jos.

— Niciunul dintre noi nu e un sfânt, interveni Melanie şi toţi se întoarseră spre ea. Şi tu, Temperance, înainte să arunci piatra, aminteşte-ţi de mătuşa Isabella şi de unchiul Dugan.

Temperance roşi brusc, apoi se aşează, şi James făcu la fel.

— Hm, zise Rowena uitându-se când la James, când la Temperance. Speram să aranjăm lucrurile într-un mod civilizat, dar se pare că voi, copii, nu puteţi să vă purtaţi cuviincios destul timp ca să putem discuta. Dragă Melanie, cred că ar trebui să plecăm.

— Da, sigur, încuviinţă Melanie, pregătindu-se să se ridice.

— O clipă! strigară James şi Temperance în acelaşi timp, după care se uitară unul la altul şi îşi feriră privirile.

— Eu, începu Temperance, sunt de părere că ar trebui să discutăm. Testamentul e stupid.

Îl opri pe James care dădu să intervină cu un gest.; cE într-adevăr stupid, dar din păcate există şi chiar dacă nu înţeleg de ce ar pune cineva o asemenea clauză într-un testament, trebuie să vedem ce putem face şi să găsim o soluţie. În primul rând, cred că suntem cu toţii de acord că nu-l putem lăsa pe Colin să devină noul proprietar. Nu-l cunosc, dar am auzit destule lucruri despre el ca să-mi formez o părere.

Se întoarse spre James:

— Ţie îţi place situaţia asta? Sau chiar ţii să laşi oile tale iubite în grija unui jucător de cărţi?

— Mai bine un jucător decât o filantroapă din America, murmură James.

— Despre ce e vorba? întrebă Rowena cu mâna la ureche. Vorbeşte mai tare, James, ştii că nu

aud prea bine..

— Nu ştiam, spuse James strângând din pleoape. Îi auzi pe servitorii care beau din coniacul tău preţios de la trei etaje.

Rowena zâmbi şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Şi ce propuneţi să facem acum?

— Să salvăm locul ăsta, spuse Temperance repede. Trebuie să te sacrifici pentru ceilalţi. Se întoarse spre James, întrebătoare.

El zăbovi o vreme înainte să o privească, apoi încuviinţă scurt din cap, iar Temperance se întoarse spre Rowena şi mama sa:

— Bine, declară ea cu jumătate de glas, o să ne căsătorim. Nu pentru că am vrea, dar pentru că trebuie să salvăm satul. E în joc soarta oamenilor de aici şi ei sunt mai importanţi decât noi.

Melanie şi Rowena se uitară nedumerite la cei doi, apoi una la cealaltă şi din nou la cei doi.

— Dar, draga mea, spuse Melanie după câteva clipe, nu vă cere nimeni să vă căsătoriţi.

— Nu? întrebă Temperance, surprinsă. Credeam că asta vreţi.

— Dumnezeule, nu! strigă Rowena. Aţi avea o căsnicie mai nefericită decât aceea dintre bunicul lui James şi soţia lui, şi uite ce li s-a întâmplat lor. Ea s-a sinucis ca să scape de el.

— Ba nu, spuseră în acelaşi timp James şi Temperance, şi iar se uitară unul la altul, ca apoi să întoarcă privirile.

— Bine, bine, dacă vreţi voi… O să-mi povestiţi despre asta altă dată, zise Rowena. Acum avem treburi mai urgente de rezolvat. Cuvântul cheie este „din dragoste”. Eu cred, James, că nemernicul acela de frate al tău l-a obligat pe tatăl tău să adauge condiţia asta în testament, care, cum spune şi Temperance, e o prostie. Îl ştii pe Colin. A crezut că o să rămâi căsătorit cu fata aceea îngrozitoare şi, când s-ar fi împlinit termenul, toată lumea ar fi ştiut că nu e dragoste între voi. Colin nu trebuia decât să aştepte să împlineşti treizeci şi cinci de ani şi McCairn devenea al lui.

— Cum o să se şi întâmple, bombăni James.

— Sunt sigură că pământul valorează destul de mult, zise Rowena.

— Bine, se răsti James, şi ce vreţi să fac eu în toată istoria asta?

— Să te însori cu Kenna, iar Temperance să facă aranjamentele de nuntă, spuse dulce Melanie.

— Cu cine? întrebă James, în timp ce Temperance se holba uimită la mama ei.

— Cu Kenna, prostănacule! ţipă Rowena la el Kenna. Fata de care erai îndrăgostit când erai copil, cea cu care voiai să te însori înainte ca tatăl tău să-ţi facă vânt la Londra. Acum îţi aminteşti?

— A, spuse James după un moment, Kenna.

Apoi zâmbi, o privi pe Temperance cu coada ochiului, dar ea clătină din cap şi întoarse capul spre Melanie.

— Kenna, spuse Temperance sec.

— Da, zâmbi Melanie, privindu-şi fiica. Ca să fiu sinceră, speram ca tu şi James să.. înţelegeţi ce îmi doresc ca mamă, dar văd că n-a mers cum speram. Nu am văzut niciodată doi oameni care să manifeste o asemenea antipatie unul faţă de celălalt, şi, Temperance, din ultimele tale scrisori se înţelegea - îmi cer scuze, James - cât de dezagreabil îţi este tot ce are legătură cu McCairn.

— I-ai spus mamei tale că urăşti locul ăsta? întrebă James încet

— Nu, nu-i adevărat, se repezi Temperance. Mamă, nu am spus asta; spuneam că McCairn trebuie să fie ajutat să ajungă în secolul douăzeci, dar, după evenimentele din ultimele zile, eu…

— Mda, înţeleg, o opri James. Mă urăşti doar pe mine.

— De ce n-aş face-o? ţipă Temperance. După tot ce ai crezut despre mine? Se întoarse Spre Melanie. Credea că am venit aici să mă însor cu el. Când i-am ajutat pe copii sau pe Grace, credea că o fac ca să-l cuceresc, de parcă eram o…

— Aşa nu ajungem nicăieri, interveni Rowena.

Ascultaţi, ultimul lucru de care îmi pasă acum este care dintre voi a crezut nu-ştiu-ce despre celălalt. Asta nu contează câtuşi de puţin. Ceea ce e important e să salvăm McCairn, astfel încât următoarea generaţie să-l poată stăpâni în linişte şi să aibă grijă de el.

Se uită dojenitor la James şi la Temperance.

— Indiferent cât de mult v-aţi un, cred că niciunul dintre voi nu vrea să vadă pământul vândut şi oamenii daţi afară din casele lor. Am dreptate sau nu?

— Da, admise Temperance. Ar fi de neiertat să lăsăm ca locul acesta să fie distrus.

— Aşa e, zise James, uitându-se bănuitor la Temperance şi la felul în care era îmbrăcată.

— James, e bine că poţi să-ţi învingi mândria aceea afurisită şi să recunoşti asta, zise Rowena. Problema este că mai e foarte puţin timp până la aniversarea lui James şi până atunci el trebuie să se însoare „din dragoste". Şi cum toate vicleniile fratelui meu de a-ţi găsi o soţie au eşuat, acum zarurile sunt aruncate şi trebuie să facem ceva. Se uită la James. Înţelegi ce spun, băiete? Trebuie să faci ceva, altfel pământul pe care îl iubeşti atât de mult va fi pierdut pentru totdeauna. Şi ce o să faci atunci? Te muţi la Edinburgh şi-ţi cauţi de lucru? Sunt sigură că Angus ar accepta să lucrezi pentru el. La birou, paisprezece ore pe zi.

James nu se obosi să răspundă, aştepta doar într-o tăcere împietrită.

— Mai aveţi întrebări? li se adresă Rowena lui James şi Temperance.

Cum nimeni nu spuse nimic, Rowena se rezemă de spetează.

— Cum spunea şi Melanie mai devreme, ne făcusem speranţe cu voi doi, dar, cum lucrul acesta este evident imposibil…

Se opri pentru că James şi Temperance vorbeau în acelaşi timp.

— Dacă vreunul dintre voi încearcă din nou să facă sacrificiul de a se căsători cu celălalt doar pentru a salva locul ăsta, eu însămi mă duc şi depun mărturie în faţa regelui că. Vă urâţi şi, prin urmare, nu îndepliniţi condiţiile testamentului. Nu sunt dispusă să mai accept căsătorii bazate pe ură în familia asta. Aţi înţeles?

James rămase nemişcat uitându-se la bătrâna lui mătuşă, în timp ce Temperance clătina din cap în semn de încuviinţare.

— Şi femeia asta, Kenna, vrea să se mărite cu el? întrebă Temperance, după o clipă.

— O, slavă Cerului, da. Îl iubeşte la nebunie de când erau copii. Îţi mai aduci aminte, James, cum vă urcaţi amândoi pe munte şi căutaţi cuiburi de păsări? Eraţi nedespărţiţi.

Temperance se întoarse spre James, dar el o

privea pe Rowena.

— Îmi amintesc, murmură bărbatul.

— I-ai rupt inima când ai lăsat-o şi ai plecat la Londra. Mamei tale i-a părut atât de rău pentru ea încât a luat asupra ei sarcina de a-i da o educaţie, cu speranţa că o să găsească într-o zi o partidă bună.

— Se pare că a şi găsit, nu? întrebă Temperance. Oricât de putini bani are McCairn, tot e mai mult decât ar fi avut dacă rămânea în sat.

— Poate că i-a fost ruşine că e din McCairn, spuse James sarcastic. Poate…

— Nu, deloc, interveni Melanie. Nu e cazul ei. Kenna s-a măritat cu un văduv care, din păcate, a murit doar după câţiva ani, dar care i-a lăsat o avere frumoasă. Nu are nevoie să se mărite, dar a fost de acord pentru că spune că îl iubeşte pe James şi că o să-l iubească toată viaţa.

— Nici măcar nu-l cunoaşte î zise Temperance. De când nu l-a mai văzut? De douăzeci de ani? Trebuie că e destul de în vârstă acum.

— N-au trecut chiar douăzeci de ani. E cu doi ani mai mare ca tine, draga mea, spuse Melanie calm. Şi e foarte drăguţă, chiar frumoasă. Nu găseşti că e frumoasă, Rowena?

— Cea mai frumoasă femeie tânără pe care am văzut-o vreodată. Îi spuneam mamei tale că ar fi meritat să fie pictată. Crezi ca Gainsborough ar

fi reuşit să-i redea toată frumuseţea?

— Dacă e atât de frumoasă, de ce vrea să se mărite cu un bărbat pe care tiu l-a mai văzut de o jumătate de viaţa? întrebă Temperance cu dinţii încleştaţi.

— Pentru că mă iubeşte, sări James, bucuros. M-a iubit întotdeauna. O dragoste adevărată nu se stinge niciodată. Şi nici nu slăbeşte vreodată, din câte am auzit.

— Şi ce ştii tu despre dragoste? izbucni Temperance. Nu e un animal cu blană şi cu patru picioare, habar n-ai despre ce Vorbeşti.

James ridică din sprâncene şi spuse cu voce joasă:

— Odată păreai să crezi că ştiu câte ceva despre dragoste, mă înşel?

— S-a întâmplat ceva între voi de care ar trebui să ştiu şi eu? întrebă Rowena.

— Draga mea Temperance, mai vrei să te întorci la New York, nu? Acolo au multa nevoie de tine, interveni Melanie.

Temperance îşi feri privirea de a lui James şi se întoarse spre mama ei.

— Da.. Vreau să mă întorc la New York.

Vocea i se frânse la jumătatea frazei, dar nimeni nu părea să fi remarcat.

— Asta e bine, spuse Rowena. Totul o să fie perfect. Se uită la Temperance. Mama ta mi-a spus ce ai făcut în McCairn şi te felicit. O să-i

explici totul Kennei ca să poată prelua ea ce ai început. Sunt sigură că o să facă treabă bună din moment ce s-a născut şi a crescut aici.

— Şi i s-a dat o educaţie strălucită, adăugă. Melanie.;.

— Ca să nu mai vorbim cât e de frumoasă, zise Temperance.

— Asta e doar pentru James, spuse Melanie cu drăgălăşenie.

Dacă îşi loveşte mama în cap cu vătraiul, mai ajunge în rai?

Se întrebă Temperance. Dar continuă să zâmbească..

— Vasăzică am pus totul la punct, conchise Rowena uitându-se de la unul la altul.

— Nu cred că am înţeles totul, spuse James încet, încruntându-se.

Temperance se întoarse furioasă către el.

— Ce-i de înţeles? Trebuie să te căsătoreşti din dragoste – sau pierzi McCairn în favoarea fratelui tău cartofor. Prin urmare, aceste femei, inclusiv mama mea, au dezgropat dragostea asta veche pe care să o duci la altar. Are o educaţie bună, e destul de frumoasă ca să stârnească un război şi o să se descurce mult mai bine cămine continuând ce am început eu. Ce nu înţelegi din toate astea?

Ochii lui James sclipeau de furie şi zâmbetul pe care i-l trimise ar fi putut să îngheţe focul din

vatră.

— Îmi. Place totul. Absolut totul. Nu e nimic care să nu fie pe placul meu. Mai ales că tu o să trebuiască să pregăteşti nunta. Vreau... O măsură pe Temperance de sus până jos. Vreau ca mireasa mea să aibă tot ce e mai bun. Ai tu grijă de asta, menajeră.

Şi spunând acestea, se ridică de la masă şi părăsi încăperea.

19

Temperance trânti uşa în urma ei, se rezemă cu capul de ea şi închise ochii. Era atât de bine să aibă în sfârşit puţină linişte.

— Te-au convins? o întrebă Grace grijulie, ridicând privirea de la pălăria pe care fixa nişte flori.

Reparaţiile la atelier nu erau încă terminate şi continua să lucreze într-un dormitor din conac. Alys se întorsese la şcoală şi Grace mai roşea, încă, amintindu-şi ce-i spusese fiica ei, cum ea şi Ramsey se ascunseseră în tufişurile din vârful muntelui şi Ramsey o strigase imitând vocea lui James.

Temperance se aşează pe un scaun de cealaltă parte a mesei şi oftă.

— E posibil ca o mamă să devină un duşman?

— Cred că întrebarea asta i se potriveşte lui

Alys, spuse Grace zâmbind. Cea Scut mama ta? în afară de ceea ce ştie tot satul?

Temperance se strâmbă. Oare nu trecuse decât o zi de când mama ei şi mătuşa lui James veniseră în McCairn şi dăduseră totul peste cap?

— Tocmai, spuse Temperance exasperată. Satul a transformat o informaţie cât un bob de orez într-o istorie în cinci volume.

Dacă mai aud o dată numele „Kenna”, cred că o să ţip. Venirea femeii ăsteia e vestită de parcă ar fi vorba de Apocalipsă. De fapt, cred că se face mai multă vâlvă în jurul ei decât s-ar face atunci. O privi pe Grace provocator. Şi dacă insinuezi că sunt geloasă, să mă ajute Dumnezeu dacă nu… nu ştiu ce o să fac, dar găsesc eu ceva.

— *Eşti geloasă?* întrebă blând Grace.

Temperance răspunse fără ezitare:

— Tu ai fost amanta lui, tu eşti geloasă?

Grace zâmbi pentru că Temperance nu-i răspunsese la întrebare.

— Dacă nu eşti geloasă, ce-ţi pasă ce spun sătenii despre… se opri înainte să rostească numele. Ce cred despre viitoarea lui soţie?

Temperance se ridică de pe scaun şi se duse la geam. Draperia era găurită în multe locuri în formă de petale de trandafiri. Nu ea va fi cea care va scotoci în antrepozitele cu ţesături ale lui Angus în căutare de noi draperii pentru casă.

— Poate că sunt, dar nu aşa cum gândeşte

toată lumea. Credeam că oamenii de aici mă plac. Credeam că am făcut câte ceva să-i ajut.

Temperance îşi dădu seama că rostise aceste cuvinte cu glasul miorlăit al unui copil.

Grace nu avea să ţină un discurs despre tot binele pe care îl făcuse Temperance pentru că avea propriile ei motive să se teamă de venirea Kennei, dar nu va vorbi nimănui despre motivele ei.

— Ce ţi-au spus?

Temperance se aşează din nou pe scaun.

— Nimic de rău, îşi amintesc numai lucruri bune despre femeia asta. Era foarte tânără când a plecat din sat, dar se pane că înainte de a o face a ajutat pe toată lumea. Şi mai circulă zvonul, pe care sunt înclinată să-l cred, cum că mama mea a scornit zvonul că James şi femeia aceasta se curtau de ani de zile şi că abia acum, în sfârşit, ea a acceptat să se mărite cu el.

— Când o să se afle ce se spune în testament informaţia asta o să fie preţioasă, comentă Grace calm…

— Şi Kenna n-o să-l părăsească. O să rămână aici pentru totdeauna! spuse Temperance într-o izbucnire care o miră şi pe ea. Se uită la Grace şi se strâmbă. N-am niciun drept să fiu supărată sau furioasă. Se întoarce una de-a lor. E normal să fie bucuroşi şi nerăbdători. Şi James se căsătoreşte în cele din urmă cu o femeie pe care

o iubeşte. Astăzi am auzit pe puţin unsprezece poveşti despre dragostea profundă şi minunată care i-a legat, Nici Tristan şi Isolda n-au avut parte de uşa o iubire. Nici Romeo şi Julieta nu s-au iubit atât de mult. Nimeni, niciodată…

Temperance se opri, strânse din pleoape şi se uită la Grace.

— Tu ce-ai păţit? De ce nu sărbătoreşti cu ceilalţi?

— Păi… eu, zise Grace mutând acele pe care le ţinea între buze şi evitându-i privirea. E vorba de McCairn, spuse după un timp, mulţumită că găsise un asemenea răspuns.

— Ce e cu James? întrebă Temperance cu buzele strânse. Se căsătoreşte cu cea mai frumoasă, cea mai sfântă femeie din lume. Ce şi-ar mai putea dori?

— Ştii că e mort de fiică, nu?

— James? De când îi e lui frică de ceva? Şi nu-mi spune că i-e frică de o femeie. Adu-ţi aminte că a trebuit să îl împiedic să arunce una de pe munte.

— Adu-ţi şi tu aminte că prima lui soţie a fost atât de nefericită încât a murit încercând să fugă departe de el.

Temperance luă un ghem de mătase şi se jucă cu el.

— De ce am oare sentimentul că născoceşti toate astea chiar acum? Ceva te supără, chiar

foarte tare, dar nu cred că are legătură cu James...

Cele două femei se priviră.

— Poate că cei din sat sunt idioţi, dar eu nu. Nu vreau să pleci. Aş vrea să te căsătoreşti tu cu James…

Spusese destul şi coborî din nou privirea la pălăria la care lucra.

— Nu, spuse Temperance, asta n-o să se întâmple. Nu am ce căuta aici. Începusem să cred că mi-am găsit locul. Începusem să îndrăgesc locul ăsta, dar… în ultimele douăzeci şi patru de ore am înţeles că mă înşelasem. Ar trebui să vezi ce bucuroşi sunt cu toţii că se întoarce unul dintre ei.

— Au ştiut întotdeauna că noua lor prosperitate ţi se datorează, dar ştiau şi că o să pleci.

Temperance se juca cu ghemul.

— Înţeleg, inclusiv James, şopti ea. Cred că m-am purtat ca un copil egoist. Nu poate fi prea plăcut să te căsătoreşti cu cineva pe care nu l-ai mai văzut de mult timp doar ca să salvezi satul.

Se uită la Grace şi reluă:

— Nu ţi se pare ciudat că toţi sătenii presupun că aşa or să decurgă lucrurile, sau e numai impresia mea? Nimeni nu pare să se îndoiască o clipă că o să spună vorbele acelea prin care se leagă pe viaţă de această femeie. Dar dacă ea s-a schimbat? Oamenii spun că era un copil minunat

şi o femeie generoasă, dar oamenii se mai schimbă. A trăit la Londra, a fost căsătorită mulţi ani de zile, a trăit singură. Poate nu vrea să se întoarcă la casa asta părăginită. „Casa pe care eu am curăţat-o, îşi spuse Temperance, casa pe care eu am însufleţit-o, casa…”

— Poate că lui James i-ar prinde bine să-i spună cineva lucrurile astea. Poate că aţi putea să lăsaţi deoparte neînţelegerile personale şi să aveţi o discuţie. Dacă îmi amintesc eu bine, odată vă plăcea să vorbiţi unul cu celălalt;

Temperance nu voia ca Grace să-şi dea seama cât de tare îi bătea inima la gândul de a-şi petrece timpul cu James. Abia de mai schimbaseră un cuvânt în ultimele săptămâni şi adevărul era că îi lipsea. Simplu şi demodat, îi era dor de el.

Ezită totuşi.

— Poate ar fi mai bine să vorbeşti tu cu el. Pe mine nu poate să mă sufere, spuse Temperance fară să-şi dezlipească ochii de pe ghemul de mătase.

— Toată lumea din McCairn ştie ce am fost eu pentru el, dar nu ştiu decât foarte puţin despre noaptea pe care aţi petrecut-o împreună.

Temperance roşi ca focul şi de jenă nu putu să scoată un cuvânt.

— Temperance, continuă Grace obosită, nu trebuie să fii perfectă. Ai dreptul să faci greşeli

pe lumea asta. Tu ierţi totul tuturor, ar trebui, măcar din când în când, să laşi şi pe alţii să te ierte pe tine.

Temperance schiţă un biet zâmbet, apoi îşi feri privirea. Cuvintele lui Grace erau înţelepte şi veneau de la un prieten adevărat, dar lui Temperance nu-i plăcea să fie ea cea iertată. Mai mult încă, îi displăcea că făcuse ceva care trebuia iertat.

Se ridică, evitând să o privească pe Grace.

— Cred că mă duc să vorbesc cu el. E timpul să alungăm atmosfera de ostilitate dintre noi. Oricum, mai e puţin şi o să se termine totul.

— Da, spuse Grace. În curând vom avea o adevărată stăpână care o să se îngrijească de toate.

— Aşa e, confirmă Temperance şi se întrebă de ce gândul acela o făcea să se simtă atât de rău.

James era, ca de obicei, pe munte, înconjurat de oi. Ajunsă în poiană, Temperance nu observă privirile surprinse pe care le schimbară între ei ceilalţi bărbaţi. Nici nu voia să se gândească la faptul că toţi cei din sat ştiau că ea şi James fuseseră certaţi, dar şi mai rău, nici nu voia să accepte că ei ar şti de ce.

— Mai e puţin, şopti ca pentru sine, apoi îşi îndreptă spatele şi porni spre el.

Era aplecat peste un berbec mare, cu coame rotate, şi îi examina gura. Temperance făcu

eforturi să-şi desprindă privirea de pe coapsele lui grele, descoperite de kilt

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă, spuse.

Nu dădu semne că înţelege că ea se află în spatele lui şi ea ştia că o ignoră intenţionat.

— Vorbeşte-mi! ţipă ea atât de tare încât animalul se cutremură speriat iar James trebui să-l prindă cu braţul pe după gât ca să-l împiedice s-o ia la goană.

— Aha, spuse James calm, luptându-se cu berbecul. Binevoieşti să uni vorbeşti? întrebă tărăgănând exagerat cuvintele ca în Highlands.

Temperance îşi puse mâinile în şolduri şi, rotindu-se, se uită încruntată la bărbaţii din jurul lor. Ascultau şi priveau curioşi ce se petrecea, fără măcar să se ferească.

— Se întoarseră şi îi lăsară singuri, zâmbindu-şi unul altuia.

— Ai de gând să continui să omori animalul ăla sau te opreşti şi vorbeşti cu mine?

Bărbatul se întoarse spre ea fără să slăbească oaia din strânsoare şi Temperance îşi aminti noaptea petrecută împreună. Numai fuseseră singuri din noaptea aceea, cu multe săptămâni în urmă – şi gândul că erau bărbaţi prin apropiere o făcu să se simtă în siguranţă.

— Depinde despre ce vrei să vorbim. Se uită în jos, la pântecele ei şi zise cu voce joasă: Vrei să-mi spui ceva?

— Îţi supraestimezi fertilitatea, replică ea.

— Sau poate ţi-am supra estimat-o eu pe a ta, răspunse el repede.

Temperance făcu eforturi să nu râdă. Îi lipsise umorul lui vanitos.

— Nu e nimic în neregulă cu fertilitatea mea, spuse, apoi îşi dădu seama că începuse să se apere – ceea ce însemna că el controla direcţia discuţiei. Sper să te muşte de mână, spuse, arătând spre berbec, apoi se întoarse şi porni să coboare.

Aşa cum se aşteptase, James o opri.

— Hai, să mergem aici, departe de ceilalţi.

Temperance porni să-l urmeze, dar apoi înţelese că o ducea la căsuţă. Se înfipse în călcâie şi refuză să mai facă un pas.

— A, înţeleg, spuse James. Mergem în peşteră?

Temperance clătină din cap. Nu voia să fie *atât* de singură cu el.

Atunci el arătă spre o stâncă plată şi ea se aşeză, iar el se întinse alături, pe iarbă..

— Şi acum spune-mi ce te-a făcut să baţi tot drumul până aici ca să-mi vorbeşti, mai ales dacă ţinem seama că nu mi-ai mai vorbit de săptămâni. Asta dacă nu punem la socoteală dăţile când ai ţipat la mine. Şi chiar crezi că un prostănac ca mine o să *înţeleagă?*

Ar fi vrut să-i spună că îi fusese dor de el, dar nu spuse nimic.

— Trebuie să pregătim nunta, declară ea.

— A, asta era, zise James luând un fir de iarbă şi punându-l pe limbă, cu ochii pe cer. Te las pe tine să hotărăşti ce crezi în privinţa asta. Nunţile sunt treabă de femeie.

— Cred… vreau să spun că… Of, ce blestem! Chiar *vrei* să te însori cu femeia asta?

James se întoarse încet să o privească.

— Ştii tu o altă cale de a păstra locul ăsta fără valoare? Locul ăsta de care toţi râd dispreţuitor?

Temperance răsuflă adânc şi numără până la zece.

— Cred că ar trebui să uităm ce am spus… şi făcut… împreună. Lucrurile pe care le-am aflat între timp prevalează asupra problemelor noastre personale.

James se uită la glezna ei şi Temperance îşi aminti cum sărutase osul acela mic şi cum spusese… Nu, îşi zise, e mai bine să uite noaptea aia. De câte ori nu le sfătuise pe femei să uite ce simţiseră când un bărbat de nimic le ţinuse în braţe?

— Poate te-am supraestimat şi nu poţi să uiţi nimic, spuse ea, cu nasul în vânt.

Când James nu răspunse, ea se uită spre el; ochii lui erau de gheaţă.

— Atâta vreme cât nu eşti din familie, pot să uit orice, spuse el liniştit Din acest moment, noaptea aceea nu a existat

— Bun! declară hotărât Temperance. Atunci ne-am înţeles? întinse braţul să dea mâna cu el.

Când îşi atinseră mâinile, înţelese că era o greşeală. El reţinu o clipă mâna mică într-a lui şi ea ştiu că dacă ar fi tras-o numai de un fir de păr, ar fi fost în braţele lui. Nu îndrăzni să-l privească în ochi.

Dar el nu o trase. Dimpotrivă, îi dădu drumul şi Temperance îşi recăpătă suflul.

— Bine, spuse, evitând să-l privească. Cred că ar trebui să începem. Scoase un carneţel şi un creion din buzunar. Trebuie să ştiu tot ce îmi poţi spune despre ea, despre... Kenna, ca să pot face pregătirile denunţă. Ce flori îi plac? Care e culoarea ei preferată? Crezi că i-ar plăcea o ceremonie solemnă sau ceva mai intim? Care erau prietenii ei cei mai buni în McCairn?

Temperance se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi aşteptă, cu creionul pregătit; dar James nu spuse nimic. Stătea întins pe spate, cu firul de iarbă între dinţi, uitându-se la cer.

— Habar n-am.

— În legătură cu ce?

— Cu tot ce m-ai întrebat. Nu reuşesc să mi-o amintesc prea bine.

— Dar în sat se spune că eraţi îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Pătimaş, din toată inima. Atât de mult încât a vă despărţi echivala cu zdrobirea a două suflete pereche.

James pufni în râs şi mută firul de iarbă în colţul celălalt al gurii.

— Eram amândoi nişte copii.

Temperance lăsă deoparte carneţelul, dezamăgite.

— Dar îmi aduc aminte foarte bine că spuneai că erai îndrăgostit de o fată din sat. „îndrăgostit", aşa ai spus.

— Poate că eram. Cine ştie ce înseamnă să fii îndrăgostit? Se întoarse şi o privi; Tu ştii?

— Deloc, se grăbi să răspundă şi luă din nou carnetul. Bine, povesteşte-mi despre primul miel pe care l-ai adus pe lume.

— James rânji.

— Era alb cu botul negrii şi trei picioare negre. L-am ascuns aici, pe munte, ca să nu-l găsească bucătarul şi să mi-l dea la cină.

— Şi ce îi plăcea cel mai mult să mănânce? -

— Margarete, răspunse James fără să stea pe gânduri, apoi se uită la Temperance...

— Îţi aminteşti de o oaie şi nu-ţi aminteşti cum era prima ta dragoste, zise că, mijind ochii.

— Bine, uite, îmi amintesc că avea picioare lungi şi foarte frumoase. Kenna, nu mielul.

— Înţeleg, spuse Temperance şi notă ceva în carnet Frumoase ca picioarele cailor tăi. E de înţeles.

— Nu chiar ca de cal, spuse James blând. Kenna era cea mai frumoasă fată care s-a născut

vreodată în McCairn. Tatăl ei era un bărbat unt, mama ei murise când ea era foarte mică. Era lumina ochilor tatălui său. Nu îi putea refuza nimic.

— Mda, spuse Temperance, însemnând în carneţel. Copil unic, răsfăţat.

— Eşti geloasă că ea se mărită cu mine şi nu tu?

— Nu fi absurd, izbucni Temperance. Nu vreau să mă mărit cu nimeni. Trebuie să mă întorc la New York cât se poate. De repede. Sunt mulţi oameni acolo care…

Au nevoie de tine; da, ai mai spus-o. Ce ziceam?

— Până acum nimic despre ea care. M-ar putea ajuta la pregătiri. Mătuşa ta ţi-a spus cumva când a să ajungă aici?

— În trei sau patru zile, spuse James, ridicând din umeri. Nu-mi amintesc. Oricum, curând.

Auzind acestea, Temperance lăsă iar carnetul în poală şi se uită la el.

— James, nu mă priveşte, dar căsătoria e un angajament serios şi poate ar trebui să te gândeşti înainte să spui da.

James o privi cu seriozitate.

— Am vreo alternativă? întrebă încet, dar cu multă simţire. Am dreptul să-mi pun nevoile mele deasupra celor ale oamenilor din sat? întrebă, arătând spre satul de la poalele muntelui. Pot sa

spun că nu, nu vreau sa mă însor cu o femeie de care mi-a păsat odată şi apoi să asist neputincios cum familii care trăiesc aici de sute de ani sunt gonite de pe pământul ăsta? Ce o să se întâmple cu Brenda Oarba dacă nu mă însor?

— Ea şi familia ei pot trăi din vânzarea cărţilor Brendei, spuse Temperance. Cărţi pentru care am şi găsit un editor.

— Ai un răspuns la toate, aşa-i? Poţi să rezolvi orice pe lumea asta, zise James.

Temperance se ridică în picioare.

— Ştiam odată să rezolv orice, răspunse şi constată îngrozită că o îneacă lacrimile. Aveam o viaţă sănătoasă şi de bun-simţ şi avea un *sens.* Acum nu mai ştiu nimic. Numai ştiu cine sunt şi ce vreau… numai ştiu nimic despre nimeni.

Îl privea cu pumnii încleştaţi, dar James nu se mişcă. Rămăsese întins pe iarbă, cu mâinile sub cap, privind-o calm.

Văzând că nu răspunde, Temperance lovi piatra cu piciorul, apoi se întoarse şi o luă în josul muntelui.

Nu ştia că, în spatele ei, James stăteam continuare întins în iarbă, uitându-se la cer şi zâmbind.

— Dragostea are efectul ăsta asupra oamenilor, spuse după o vreme, apoi se ridică şi se întoarse la turmă, unde îl chemă pe Ramsey. Vreau să te duci diseară la Edinburgh şi să dai cuiva o

scrisoare.

— Nu *ei*, nu? întrebă Ramsey cu un rânjet.

— Ai grijă cum te porţi! se răsti James la fiul lui. Nu, nu Kennei. Unchiului tău Colin.

Ramsey ciuli urechile la auzul numelui. Unchiul Colin era de tot hazul.

— Vreau să trimită pe cineva la New York.

— Ha. *New York?* se miră Ramsey cu răsuflarea tăiată. Dar acolo vrea să plece. Acolo…

Privirea lui James îi îngheţă cuvintele pe buze.

— Ţi-am dat eu vreodată un sfat rău? Te-am dezamăgit vreodată?

Ramsey îşi privi tatăl cu o expresie care îi semăna izbitor.

— Cred că ar trebui să o curtezi. Nu-i acorzi nici măcar atenţia pe care i-o dai unuia din caii tăi.

— Când o să am nevoie de sfatul unui puşti, o să ţi-l cer. Nu ai intrat în încurcătură cu Alys, sper. Nu şunt încă pregătit să am nepoţi.

— Eu sunt pregătit pentru o soră, murmură Ramsey, dar James îl auzi.

— O să mă străduiesc să-ţi dau una, spuse James solemn.

— Dar cu ce mamă? întrebă Ramsey cu buzele strânse.

— Asta e alegerea mea, nu crezi? Acum du-te şi du scrisoarea. E în dormitorul meu pe birou. Ai

grijă să i-o dai lui Colin personal. Ştie el ce să facă. Du-te acum şi dacă te întreabă cineva, minţi.

— Dar… încercă să protesteze Ramsey, însă privirea tatălui său îl opri. Începu să coboare îmbufnat poteca. Nu voia ca Temperance să plece. Dacă ea rămânea, erau speranţe pentru tot satul, pe când dacă tatăl lui se însura cu cineva din partea locului, ce şanse mai aveau? Ce putea să ştie o localnică despre afacerile cu pălării şi breasla editorilor? Sau despre comercializarea băuturilor alcoolice? Temperance era o femeie de lume. Femeia asta, Kenna, ce avea de oferit?

Pe măsură ce se apropia de goalele muntelui, Ramsey încerca să se hotărască dacă să se ducă sau nu la Edinburgh, şi se întreba ce afaceri putea să aibă tatăl lui cu unchiul Colin. Cu toate că erau fraţi gemeni, erau foarte diferiţi: tatăl lui era cel serios, muncitor, care nu lua lucrurile în joacă. Unchiului Colin îi plăcea să se joace. Spunea că ar fi în stare să facă sute de kilometri pentru o distracţie bună.

Când Ramsey ajunse la conac, urcă în dormitorul tatălui său şi găsi pe birou un plic gros pe care scria „Colin”. Lângă scrisoare era o bucată de ziar ruptă şi o scrisoare care arăta ca şi cum ar fi căzut pe jos şi ar fi călcat-o cineva. Dar Ramsey nu remarcă cele două hârtii.

Luă scrisoarea tatălui, o puse în buzunar, dădu din umeri şi se gândi că cel puţin o să mănânce bine în casă unchiului său.

20

A sosit, spuse Grace cu răsuflarea tăiată fiindcă urcase scările în fugă.

Temperance ridică privirea din maldărul de hârtii din preajma ei. Mama îi scria că Angus se bucurase atât de tare să audă că James se căsătorea în cele din urmă încât promisese să plătească el cheltuielile pentru cea mai mare nuntă care se văzuse în McCairn.

— Şi crede că o să-i fie greu? întrebă Grace când auzi cât de generos se arăta Angus. Sau poate nu vrea să pună la bătaie decât mărunţişul din buzunare.

De când se anunţase apropiata nuntă, Grace se schimbase, îşi spuse Temperance. Femeia calmă pe care o cunoscuse devenise sarcastică şi nerăbdătoare.

Şi, oricât încerca, Temperance nu reuşea să afle ce o preocupa. În orice caz, ei îi plăcea să creadă că Grace era supărată pentru că ea însăşi va pleca curând şi se va întoarce la New York.

Trecuseră patru zile de când vorbise cu James pe munte. Se jena de izbucnirea ei şi când ajunsese acasă îşi făcuse reproşuri. Se purta ca

un copil cu toane. Trebuia să înceteze să se mai întrebe de ce era tot timpul fie mânioasă, fie bucuroasă sau ocupe de această ultimă misiune de pregătire a nunţii; apoi putea să plece pentru totdeauna din McCairn. Se va întoarce la New York:, acolo unde îi era locul, unde lucrurile nu se schimbau de la un moment la altul.

— Ce pierdere de vreme, îşi spuse, şi se uită la lista de comercianţi pe care i-o trimisese mama şi pe care trebuia să-i consulte înainte de nuntă.

— Nu înţeleg de ce Kenna nu îşi poate vedea singură de pregătirile de nuntă, spuse Grace, ţuguind buzele a mirare.

— Presupun că e ocupată, răspunse Temperance, refuzând să se lase atrasă fii problemele lui Grace. Îi ajungeau problemele ei. Cu fiecare zi care trecea, se gândea tot mai mult că nu îi va mai vedea pe cei din McCairn. Se va mai duce Alys la o şcoală de medicină dacă n-o să mai fie ea să convingă vreun director arogant să o primească? Ce se va întâmpla mai departe cu Ramsey? Poate că ar trebui să vorbească cu părinţii lui, oricine erau ei.

Temperance se opri să se uite din nou la schiţa pentru rochia de nuntă pe care o desenase Finola. Ce talentată el îşi spuse Temperance. Ce rochie frumoasă!

— Sper ca şi a mea să arate exact la fel, şopti ea.

— Poftim? întrebă Grace.

— Grace, cred că trebuie să vorbim despre…

— A venit! spuse Alys din uşă. Nu vreţi să o cunoaşteţi?

Grace se uită la Temperance, Temperance la ea. Cele două femei erau gata să spună „nu”, dar se întoarseră către Alys şi schiţară un zâmbet.

— Bineînţeles, răspunse Temperance. Bineînţeles că vrem să o cunoaştem.

— E aşa de drăguţă, spuse Alys visătoare, ca o prinţesă din poveşti.

Temperance se uită la hainele cu care era îmbrăcată. Încă din zilele acelea minunate pe care le petrecuse în sat, îşi lăsase hainele frumoase încuiate în cufere. Oricum, fustele de mătase se agăţau de scaieţi şi se murdăreau repede. Bluza ei de bumbac şi fusta grea cu cureaua ei lată erau mult mai potrivite, mai ales că avea atât de mult de lucru. Dar în momentul acela ar fi vrut să se fi aranjat puţin de dimineaţă.

Urmându-le pe Alys şi Grace, Temperance se opri o clipă să se privească în oglindă. Avea părul răvăşit şi căzut pe faţă şi o pată pe gulerul cămăşii. Îşi aminti brusc cum fermecătoarea Charmaine pomenise de ridurile ei de la ochi. Se aplecă să se privească mai de aproape. Nu avea riduri. Mulţumită, zâmbi – şi ridurile erau iar acolo!!!

— Haide, vii? întrebă Grace din prag, pe un ton care spunea că ar fi preferat să înghită acele pe care le ţinea de obicei între buze decât să o cunoască pe Kenna Lockwood.

Ridurile de la colţurile ochilor îi produseră lui Temperance o proastă dispoziţie.

— De ce eşti aşa de prost dispusă? întrebă, încruntându-se.

Pe când coborau scările, Grace vru să răspundă, deschise gura să spună ceva, se răzgândi, apoi făcu o nouă încercare.

— Cred că o să-ţi dai seama, spuse după o clipă. Ai citit ce era în sufletul meu şi cred că nu o să-ţi fie greu să înţelegi.

Cu acest scurt răspuns straniu, Grace o luă înainte pe scări şi o lăsă pe Temperance singură.

Aproape toţi sătenii erau strânşi în sufragerie, iar unii pătrunseseră şi în sala mare de la intrare. Temperance zăbovi o clipă în capul scărilor şi îi privi. De când era în McCairn ajunsese să-i cunoască aproape pe toţi. Ştia cum îi cheamă pe copiii lor, pe bunicii lor. Ştia că dacă Nessie mânca vreodată căpşuni făcea urticarie. Ştia că doamna Headrick bea pe ascuns din whiskyul soţului ei. Şi ştia că doamna Means brodează lenjeria intimă şi că ea şi soţul ei…

Temperance ajunsese să îi cunoască îndeaproape şi îi era greu să se gândească la

ziua când va trebui să plece de aici.

Dar ziua aceea nu era departe, îşi spuse, aşa că era mai bine să se bucure de timpul rămas. Respiră adânc, îndreptă spatele şi îşi făcu drum prin mulţime. Era menajera şi, prin urmare, gazda casei până când James îi va spune „da” altei femei şi o va alunga pe Temperance…

Întrerupse din nou şirul gândurilor şi se strădui să zâmbească.

O vedea din spate pe mult vestita Kenna, femeia al cărei nume fusese pe buzele tuturor celor din McCairn în ultimele zile. Viitoarea soţie a lui James McCairn.

Este o femeie mică, îşi spuse Temperance, mică şi foarte slabă. Era îmbrăcată într-o minunăţie de rochie care sigur, îşi spuse, era făcută la Paquin. Nu e săracă, se gândi. Avea părul roşcat, foarte îngrijit aranjat şi nu purta pălărie.

Temperance rămase o clipă în spatele ei şi se uită la toţi oamenii aceia care o vedeau pe draga lor Kenna pentru prima dată după mulţi ani de zile. N-ar fi putut să aibă un aer atât de încântat nici dacă s-ar fi uitat în ochii unui înger.

Temperance aşteptă calmă ca femeia să se întoarcă” şi să o observe şi când acest lucru se întâmplă, Temperance respiră repede.

Da, era într-adevăr frumoasă. Avea ochii de un verde închis şi pielea nespus de frumoasă şi

îngrijită. Avea sprâncenele pensate cât mai natural, dar perfect arcuite. Buze de o formă perfectă; un nas ireproşabil; forma feţei…

Da, Kenna Lockwood era într-adevăr foarte frumoasă. Temperance mai văzuse de multe ori asemenea frumuseţi. Şi ştia ce se putea afla în spatele unor ochi ca ai ei.

— Îmi pare bine să te cunosc, i se adresă Temperance voioasă, simţindu-se dintr-o dată ca şi cum i se luase o imensă povară de pe umeri. Sunt Temperance O'Neil, menajera.?

Un moment, ochii verzi ai Kennei fură străbătuţi de o luminiţă, dar privirea se încălzi;

— Iar eu sunt Kenna şi am venit să mă mărit cu stăpânul McCairn.

— Mai bine tu decât cineva dintre nor, spuse Temperance tare, apoi zâmbi când sătenii începură să râdă. Trecu repede de la senzaţia că îşi va da sufletul în secunda următoare la o perfectă stare de relaxare.

— Da, mai bine eu, spuse Kenna încet, cu aceeaşi licărire în ochi.

Ce fire are, gândi Temperance, dar continuă să zâmbească.

— Cred că eşti obosită. Vrei să-ţi arăt camera ta? E cea mai frumoasă din toată casa. Probabil că o să vrei să o redecorezi. Asta dacă poţi să smulgi bani de la James.

Toată lumea râse, iar Kenna avu din nou

privirea aceea.

— Sunt sigură că o să mă descurc, răspunse Kenna blând. Or să mă ajute oamenii de aici, oamenii lângă care am crescut şi pe care i-am iubit mereu. Şi ochii ei spuneau: sa vedem ce mai ai de zis acum.

Dar Temperance nu accepta provocarea. Se mulţumi să zâmbească şi îi făcu semn Kennei să o urmeze pe scări.

Bineînţeles că o urmă jumătate din sat, toţi încărcaţi cu cuferele şi cutiile Kennei. Şi când ajunseră în camera care urma să fie a Kennei, Temperance se dădu înapoi şi o luă pe coridor pe scările din spate, apoi goni spre bucătărie.

— Unde este? întrebă cu răsuflarea tăiată după ce alergase pescări.

— Nu era cu ceilalţi? răspunse Ramsey morocănos, hrănind mielul cu biberonul.

Lui Temperance îi venea să-l sărute. El şi Grace păreau să fie singurii cărora le părea rău că ea pleca din McCairn. Temperance clătină din cap.

— O fi înăuntru cu socotelile lui, interveni Eppie – felul ei de a spune că lucra la registre în bibliotecă.

— Atunci probabil că e prost dispus, spuse Ramsey.

— O să fie şi mai prost dispus după ce o să audă ce am de spus, aruncă Temperance voioasă

peste umăr, părăsind repede bucătăria.

Alergă atât de repede în bibliotecă încât alunecă pe dalele de la intrare. Fără să mai bată în uşa, o deschise larg, o închise în urma ei şi se rezemă cu spatele de ea. James ridică privirea de pe biroul plin de hârtii.

— Nu se poate să te căsătoreşti cu ea, spuse dintr-o suflare.

— Îhî, mormăi James şi se întoarse la hârtii. Credeam că îmi aduci vreo noutate.

— Nu, vorbesc serios: nu poţi să te căsătoreşti cu ea. Temperance dădu să facă un pas în încăpere, dar fusta îi rămăsese prinsă în uşă.

Jame lăsă jos stiloul şi o privi.

— Bine, să auzim. Ce mai e acum? De ce nu pot să mă însor cu Kenna?

— Este… Temperance se opri să-şi desprindă fusta din uşă. Este… este. Cum putea spune politicos aşa ceva? se întrebă.

— O femeie care a trecut prin greutăţi? întrebă James, cu sprâncenele ridicate.

— Da, dar nu e numai asta…

— A avut şi alţi bărbaţi în afară de soţul ei? întrebă James fără ezitare şi se uită din nou în hârtii. Credeam că vrei să mă ajuţi cu cifrele. Urăsc hârţoagele astea.

Temperance se apropie de birou şi se sprijini de el.

— Ştii toate astea şi totuşi o să te însori cu o

asemenea femeie?

O privi surprins.

— Erai ultima persoană pe care aş fi suspectat-o de snobism, replică el. Nu eşti singura care scrie scrisori, să ştii. Am corespondat cu Kenna de când au venit mama ta şi mătuşa Rowena aici. Ştiu multe despre ea.

— Ştii că…

— Da, ştiu că… O tachina. Serios, domnişoară O'Neil, cu experienţele trecutului, credeam că ai mai puţine prejudecăţi în chestiunile astea. Doar nu ai crezut prostiile acelea romantice pe care le-a spus mătuşa? Cum că eu şi Kenna am fost îndrăgostiţi?

— Dar chiar tu ai spus că e adevărat, replică Temperance, şocată.

— N-am spus nimic de genul ăsta.

— Mi-ai spus că erai îndrăgostit de o fată din sat şi că tatăl tău te-a obligat să te căsătoreşti cu altcineva.

— A, făcu James zâmbind. Despre asta era vorba. Luă câteva hârtii şi se uită la ele. Probabil că încercam să te fac geloasă ca să te aduc în patul meu. Mi-ai dat factura pentru dezinfectantul de oi pe care l-ai cumpărat la Edinburgh? Nu o găsesc nicăieri.

Temperance se aplecă, furioasă, cotrobăi prin hârtii şi îi dădu factura.

— Asta e tot ce căutai?

O privi cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Nu eşti cam vârstnică să-ţi închipui că bărbaţii urmăresc ceva?

Temperance ridică braţele şi se întoarse cu spatele la el.

— Dacă mai face cineva vreo aluzie la vârsta mea, o să… Trase aer în piept să se liniştească, apoi se întoarse. Te-ai gândit ce o să faci? Cred că Kenna a avut… coborî vocea. Clienţi care au plătit. I-am citit în ochi. Nu cred că e de-ajuns să spui că „a trecut prin momente grele”.

James o privi în tăcere.

— Ai terminat? întrebă după o vreme. Ştiu ce-i cu ea. A rămas văduvă, un bărbat i-a furat toţi banii pe care i-i lăsase soţul ei şi a trebuit să-şi câştige cumva existenţa. Poţi să-mi spui care e diferenţa dintre ea şi Grace?

— Nu ştiu, recunoscu Temperance.

— De ce aperi o femeie care a avut ghinion şi vrei să o alungi pe cealaltă? De ce îmi spui că nu e demnă de căsătoria asta?

— Nu ştiu, repetă Temperance. În ultimele zile repetase de multe ori aceste cuvinte. Adevărul este că, de când îl cunoscuse pe James, era derutată.

James se ridică, înconjură biroul şi îi puse prieteneşte mâna pe după umeri.

— Doar nu credeai că a acceptat să se căsătorească cu mine din dragoste? Poate să mă

ajute să îndeplinesc condiţiile din testament şi la rândul meu pot să o ajut. E chiar simplu, conchise el conducând-o spre uşă.

— Şi după căsătorie? întrebă Temperance calm.

— O să vrea probabil să se întoarcă la Edinburgh şi o să-i trimit o pensie. Sunt sigur că o să fim amândoi mulţumiţi cu aranjamentul ăsta. Se opri în faţa uşii şi o privi.

— Dar e aşa de rece. Şi sătenii din McCairn? Aşteaptă atâtea lucruri de la ea!

— Dacă îşi păstrează gospodăriile, o să fie de ajuns, nu crezi?

Temperance nu răspunse şi James o apucă de bărbie şi o întoarse cu faţa spre el.

— Datorită ţie avem acum afacerea cu pălării, Lilias o să facă lichior, iar Brenda Oarba are cărţile ei, ceea ce înseamnă că satul n-a mai fost aşa prosper de mulţi ani. Poţi sate duci la New York şi să ajuţi şi alţi oameni. Ne-ai ajutat cât ai putut. Acum du-te şi pregăteşte nunta. Dă-le oamenilor o petrecere de care să povestească şi nepoţilor lor şi nu te zgârci cu banii.

Se aplecă şi o sărută părinteşte pe frunte.

— Haide, du-te şi apucă-te de treabă. Şi nu-ţi mai face griji în legătură cu Kenna. Acum e problema mea, nu a ta.

După care deschise uşa şi o împinse binişor pe culoar. După ce închise uşa, se sprijini o clipă şi

închise ochii. Era tare greu să fie atât de aproape de ea şi să nu o atingă, să nu o sărute cu toată patima care îl răscolea.

Se uită în sus.

— Te rog, fa să iasă totul bine, se rugă. Te rog, fă-o să ne aleagă pe noi. Aruncă o privire spre biroul înecat de harţii şi hotărî că avea nevoie de o plimbare lungă călare.

Temperance evită mulţimea care mai era în conac şi se retrase în liniştea dormitorului ei. La picioarele patului se afla un cufăr plin de haine pe care nu le purtase niciodată de când venise la McCairn: haine frumoase, dar când le atinse, i se păru că nu se potriveau cu locul.

Le aruncă din cufăr şi scoase un album cu tăieturi din ziare pe care i-l făcuse mama ei. Erau acolo articole în care se vorbea despre ea. Se întinse pe pat şi dădu încet paginile, citind pe îndelete. Făcuse treabă bună în New York, îşi spuse. Ajutase mulţi, mulţi oameni.

Se uită la o fotografie de-a ei din ziua în care inaugurase prima casă de raport rezervată femeilor care aveau nevoie de ajutor. Abia de o recunoştea pe femeia din fotografie, care purta un elegant costum de mătase, o pălărie imensă şi zâmbea cochet reporterilor şi oamenilor politici din jurul ei. În fundal se vedeau femei cu copii în braţe sau agăţaţi de fustele lor.

Temperance zâmbi cu ochii la fotografie şi vru

să treacă mai departe, dar se opri şi se uită mai atent la femeile din spate. Nu se gândise niciodată până atunci – cunoştea numele tuturor ziariştilor şi politicienilor din fotografie, dar nu-şi amintea despre niciuna dintre femeile care aveau să locuiască în casa construită de ea. Le alesese în funcţie de poveştile pe care i le spuseseră voluntarele care lucrau pentru ea. Nu o cunoscuse personal pe niciuna dintre ele.

Personal, se gândi. Nu ăsta era principalul? în New York ajutase oameni, dar nu avusese nicio recompensă pe plan personal. Închise o clipă ochii şi îşi aminti cele trei zile petrecute în sat. A doua zi, un copil căzuse pe o pantă stâncoasă şi imediat îi sărise în ajutor; era obişnuită să aibă grijă de cei din jur. Dar fusese dată la o parte pentru că tot satul, solidar ca un organism viu, preluase controlul situaţiei. Ramsey dusese copilul înapoi în sat şi, în timp ce o aşeza pe fetiţă pe pat într-o casă, cineva spusese: „E pe drum”. Temperance, care rămăsese în spate cu ceilalţi, încerca să afle despre cine vorbeau. Apoi venise Alys. Temperance se uitase cu gura căscată de uimire cum fata îi spunea mamei îngrijorate ce trebuia să facă în timp ce ea cosea tăietura de la piciorul copilei. Temperance nu ştia că Alys se pricepea să vindece. Ştia că era o fată inteligentă şi abilă la socoteli, dar nu şi că avea un astfel de talent.

Se uită din nou la fotografia veche de doi ani şi simţi un gol în stomac. Astăzi era încă tânără şi destul de drăguţă ca să cocheteze cu politicienii şi presa şi ca ei să o primească cu complimente. Dar ce se va întâmpla când va avea patruzeci, cincizeci de ani? Şi ce o va aştepta când se va întoarce seara acasă?

Închise încet albumul şi admiră o clipă coperta din piele. Mama ei îi spusese de multe ori: „Temperance, ai grijă de toată lumea, numai de tine nu, şi a da fără să primeşti nimic în schimb te face să te simţi tare însingurat". De fiecare dată când mama ei îi vorbea aşa, Temperance râdea, dar acum, de când se afla în McCairn, se implicase mult mai mult în treburile oamenilor decât înainte. Şi avusese parte de momente de fericire adevărată.

— Dacă aş avea un copil, mi-ar plăcea să-l cresc aici, în McCairn, murmură, apoi îşi zise că nu trebuia să fie aşa de sentimentală. Nu avea un copil şi oamenii din McCairn nu păreau să aibă nevoie de ea. Am treabă, spuse, se dădu jos din pat şi puse albumul deoparte.

21

Trei zile, îşi spuse Temperance. Numai erau decât trei zile până la nunta lui James cu Kenna. De când o cunoscuse pe Kenna, Temperance

muncise mai mult ca niciodată pentru pregătirile de nuntă. Trebuia să se îngrijească de flori, şi de mâncare, şi de invitaţi, şi mai erau multe alte detalii depus la punct.

Şi Temperance făcea toate aceste lucruri de una singură, Kenna nedând semne că ar interesa-o ceva, nici măcar rochia. Ca să nu mai vorbim de James. Din câte îşi dădea ea seama, cei doi nu îşi petreceau deloc timpul împreună. James era toată vremea pe munte, iar Kenna... cel mai adesea făcea dezordine.

— Nu vreau să mai strâng după ea, declară Eppie cu mâinile încrucişate peste pieptul ei osos. Oricum, ce caută?

— Habar n-am, răspunse Temperance obosită.

— Comoara, spuse Alys. Toţi umblă după comoară.

Temperance gesticulase disperată. Comoara era, ultimul lucru la care se gândea.

Adevărul este că ea se străduia să nu-i pese de nimic. Se „ascundea”, cum spunea Grace, în conacul McCairn, nu se ducea pe munte, unde ar fi putut să se întâlnească cu James, nu se ducea în sat, unde ar fi fost nevoită să audă cât de fericiţi erau cu toţii că „unul de-al lor” se întorsese.

„Nu te gândi, îşi spunea Temperance de cel puţin patru ori pe zi. Nu te gândi la nimic, nu simţi nimic.” încerca să se concentreze asupra

unui singur lucru, anume să se întoarcă la New York şi la misiunea ei adevărată. Încerca să-şi amintească ce voise să realizeze când aflase că trebuie să plece la McCairn. Învăţase multe lucruri aici şi putea să le folosească la New York.

„O să le pot ajuta pe femei să capete slujbe, nu numai lucruri date din milă.” E mai important să se poată întreţine singure decât să beneficieze de o chirie mică, îi spusese lui Grace când revăzuseră împreună lista cu invitaţi şi încercau să vadă unde era mai bine să aşeze oaspeţii. James avea atât de multe rude. „Acum că ştiu ce pot când mă străduiesc, n-o să mai aştept aşa de mult de la ceilalţi.”

— O să ne lipseşti, spusese Grace.

Temperance nu voia să se gândească la asta. Nu voia să se gândească la oamenii din McCairn şi la cât de bine se simţise printre ei. Luă o altă listă şi o examină, dar ochii i se înceţoşară, îşi aminti cum într-o seară se dusese la casa Brendei Oarba, se aşezase înconjurată de copii şi ascultase o poveste de pe vremea când uriaşii erau stăpânii pământului. James se strecurase încet în cameră pe la jumătatea poveştii, se aşezase lângă foc şi fumase dintr-o pipă lungă de lut. Era prima dată când îl vedea fumând.

Cât stătuse acolo, cu un copil de doi ani adormit în poală, Temperance îşi spusese că ar vrea să nu părăsească niciodată satul şi pe

oamenii aceştia.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă Grace.

— Nu, recunoscu Temperance. Mă gândeam la altceva. Crezi că o să fie o soţie bună pentru el?

— Nu, răspunse Grace la fel de sinceră, dar nu e tocmai o căsnicie din dragoste, nu? Trebuie îndeplinite condiţiile unui testament, iar ea devine o persoană respectabilă. Au amândoi de câştigat de pe urma înţelegerii. Tu capeţi ce voiai?

— Poftim?

— Capeţi ce îţi doreai?

— O, da, răspunse Temperance repede. Vreau să mă întorc la New York şi să fac ceea ce ştiu cel mai bine. Doar că acum mă simt puţin… nostalgică, cred, pentru că mi-a făcut plăcere să stau aici şi am ajuns să-i îndrăgesc pe oamenii din sat, dar, după. Ce o să plec, o să-mi fie mai bine. Numai că…

— Numai că ce?

— Cred că o să fac unele lucruri puţin altfel, spuse. S-ar putea.

— Vine cineva! strigă Alys, alergând pe scări şi întrerupând-o pe Temperance. Şi e foarte frumoasă!

— Spune-i că stăpânul are deja o mireasă, strigă Temperance spre uşă, făcând-o pe Grace să zâmbească.

— Nu, zise Alys când ajunse în prag. A venit

pentru tine!

— Pentru mine? se mira Temperance. Sper ca nu e un invitat care a ajuns mai devreme, spuse urmând-o pe Alys pe scări.

— O cheamă Deborah Madison şi e din America. Temperance se opri. La început nu-şi dădu seama unde mai auzise numele; apoi îşi aminti. Rivala, îşi spuse, pentru că aşa se gândea ea la femeia aceea. Era cea care vrusese să-i ia tot ce începuse şi construise ea. Era femeia pe care va trebui să o înfrunte de cum va ajunge la New York şi îşi va relua munca.

Deborah Madison nu era frumoasă; era drăguţă. Avea păr des, roşcat, nasul în vânt, pistrui şi o gură mică. Temperance ştia că e genul de femeie care arată tot timpul cu douăzeci de ani mai tânără decât era de fapt. Şi mai înţelese şi de ce o plăceau atât de mult bărbaţii. Nu se îndoia nicio clipă că domnişoara Madison se uita la bărbaţi cu ochii aceia mari, verzi, flutura din gene şi îl făcea pe cel mai slab bărbat să se creadă puternic.

— Iată-te, spuse ea, ridicând privirea. Te-aş fi recunoscut oriunde. Avea o voce de copil agitat.

— Poftim, intră, o invită Temperance prudentă.

— Deci ştii cine sunt, spuse fata, căci Temperance nu se putea gândi la ea decât ca la o copilă. O făcea chiar să se simtă destul de bătrână. Iar felul în care spusese „cine sunt” o

făcu să fie şi mai prudentă.

— Da, am citit despre, tine. Poate ar trebui să intrăm, să stăm jos, spuse Temperance deschizând uşa unei camere de zi care era rar folosită. Încăperea era destul de sărăcăcioasă şi nu se străduise prea tare să-i aducă îmbunătăţiri pentru că o foloseau rar.

— Am auzit că ai fost exilată, dar e desigur absurd, spuse Deborah iritându-se în jurul ei în timp ce îşi scotea acele de la pălărie şi o punea pe o masă rotundă din mijlocul camerei. Pălăria mea nu e aşa de mare ca a ta, dar, oricum, nu acesta e semnul meu distinctiv, adăugă Deborah privind-o ca şi cum aveau un secret.

Temperance o îndemnă cu un gest să ia loc pe un divan şi se aşeză şi ea.

— De ce te afli aici? întrebă Temperance după ce se aşezară.

— Am fost chemată, nu ştiai?

— Nu… murmură Temperance. Cine a trimis după tine?

— Credeam că tu. Şi înainte ca Temperance să poată răspunde, se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo. Eşti eroina mea, ştiai asta? Bineînţeles că vreau să te întrec şi, pentru că ai renunţat la lucrurile astea…

— Poftim?

— *Locuieşti aici,* în Scoţia, nu?

— Nu, de fapt…

— Bine, o întrerupse Deborah. Nu mă supără puţină concurenţă, dar te avertizez că într-adevăr mi-am propus să fie o competiţie strânsă.

— Scuză-mă, spuse Temperance, habar n-am despre ce vorbeşti. Să concurăm pentru ce?

Deborah se opri şi o privi o clipă pe Temperance; apoi îşi luă geanta de pe divan şi o deschise.

— Sper că nu te deranjează că fumez. Willie – ţi-l aminteşti pe Willie, nu?

— Willie spune că fumatul mă face să par mai sofisticată. Spunând acestea, scoase o ţigară scurtă, groasă şi o aprinse cu un chibrit. Începu să tuşească însă atât de tare încât trebui să o stingă, din nefericire, pe o farfurie Meissen.

— Cer un timp de acomodare. Ce spuneam? A, da, concurenţa. Draga mea, zise ea, suntem în rivalitate pentru cărţile de istorie. Ştiai asta, nu?

— Nu, habar n-avem că suntem în competiţie. Explică-mi tu, te rog.

Temperance rămase nemişcată, cu mâinile împreunate în poală, ascultând-o pe această fiinţă pe care nu o mai văzuse niciodată vorbind despre femei celebre din istorie. Pe lista lui Deborah Madison figurau Ioana d’Arc, Elisabeta I, Ecaterina cea Mare, într-un discurs care era evident pregătit şi repetat îndelung. În concluzie, Deborah spuse că îşi propusese să se alăture şi ea femeilor ilustre pe care le pomenise.

Într-un cuvânt, Temperance se simţea foarte prost. În primul rând nu îşi dădea seama cine ar fi putut să o cheme pe această femeie şi ce voia de la ea. Era sigură că urmărea ceva, pentru că îşi dădea seama că Deborah Madison nu făcea nimic fară să aştepte ceva în schimb. Era evident că domnişoara Madison era o tânără ambiţioasă.

— Dar, dacă nu te superi, aş vrea să împrumut nişte idei de la tine. Tu ai pălăriile, iar eu… Adevărul e că nu am încă o marcă personală, dar o să fie ceva apropiat de pălăria ta, ceva care să-i facă pe oameni să mă remarce şi să-şi amintească de mine.

— M-am folosit de pălăria aceea ca să atrag atenţia celor pe care încercam să-i ajut, spuse Temperance încet, dar cu dinţii strânşi. Nu îi va îngădui fetei ăsteia să o scoată din sărite.

— Da, da, sigur că da, spuse Deborah repede. Toate femeile acelea nenorocite… Prostituate, dependente de drogări, copii nelegitimi. Bine că nu trebuie să îi atingem, nu?

— Da, zise Temperance hotărât. Sunt oameni şi au nevoie…

— De o baie, completă Deborah, apoi râse de propria glumă. Da, ştiu că la început erau multe de făcut, dar acela era începutul şi nu se putea altfel, numai că mai târziu ai învăţat să discuţi cu primarul şi cu guvernatorul – cu oamenii importanţi. Willie spune că ar trebui să mă

concentrez asupra preşedintelui şi să îl conving să mă numească într-o funcţie importantă. Spunea – o să mori de râs îţi aminteşti ce amuzant e Willie, nu? spunea că ar trebui să-l conving pe preşedinte să instituie o Cameră a Prostituţiei şi eu să fiu directorul. Înţelegi? Camera Prostituţiei. Cum Temperance nu dădea semne că înţelege, Deborah insistă. Cum e Camera Reprezentanţilor, dar cum noi lucrăm cu prostituate, iar locul unde lucrează ele se numeşte camera…

Temperance nu zâmbea. Nu şi-l amintea pe Willie ca fiind deosebit de amuzant. Adevărul e că nu reuşea să-şi amintească nimic despre Willie, cu excepţia faptului că era o pacoste.

— Oricum, continuă Deborah, am fost chemată şi am venit.

— Dar de ce şi cine te-a chemat?

— Nu ştiu. M-a vizitat un avocat care mi-a dat bilete pentru primul vapor încoace. Spunea ca trebuie să ajung la Edinburgh cât mai curând. Am călătorit patru zile încheiate, timp în care m-am tot gândit la lucrurile astea şi am socotit că, în loc să fim rivale, am putea forma o echipă. Eu să fiu faţada şi…

— Şi eu vaca bătrână din fundal care face toată treaba, replică Temperance zâmbind.

Deborah râse.

— Willie spunea că ai un simţ al umorului

foarte dezvoltat şi constat că are dreptate.

— Spune-mi, domnişoară Madison, ce ai sfătuit-o pe o femeie tânără, nemăritată, care ţi-ar spune că aşteaptă un copil?

— Păi, pentru început, aş lăsa-o pe Agnes să se ocupe de ea. Ţi-o aminteşti pe Agnes, nu?

— Da, admise Temperance, şi îşi aminti jenată de seara când îşi aruncase pălăria în sală şi cum îi făcuse plăcere să vadă expresia admirativă cu care o întâmpinase Agnes. I se părea că trecuse atâta timp de atunci. Avusese oare nevoie de prozeliţi?

— Agnes se ocupă de aceste femei, dar dacă aş fi nevoită să-i dau un sfat chiar eu, i-aş spune că ar fi trebuit să se controleze. Dacă înţelegi ce spun.

— Înţeleg, spuse Temperance, dându-şi seama că aflase mai mult decât era nevoie, şi se ridică. Mi-a făcut plăcere să te cunosc şi sper să poţi rămâne la nunta lui James McCairn cu Kenna Lockwood. Şi mi-aş dori să te pot invita să stai aici, dar nu se poate, aşteptăm mulţi invitaţi.

Deborah se ridică şi se uită în jurul ei.

— Nu-i nimic. Mi-ar fi oricum teamă de căpuşe. Nu, am rezervare la un hotel din Edinburgh, aşa că o să mă întorc acolo peste noapte şi o să iau mâine vaporul înapoi. Ştii, cred că te plac, declară Deborah. Nu spui multe, dar cred că eşti inteligentă şi cred că putem să intrăm împreună

în cărţile de istorie.

— Sunt convinsă, zise Temperance blând, deschizând uşa. Rămase în prag, urmărind-o cum iese pe uşa din faţă.

Stătu aşa câteva momente, cu spatele rezonat de tocul uşii, nemişcată. Şi brusc începu să gâfâie şi i se adunară lacrimi în gât pe care nu le putea reţine. James, nu putea să se gândească decât la el. Trăise toată viaţa înconjurată de femei, Grace era sus în dormitor, dar Temperance nu voia să vorbească cu ea. Nu, cel de care avea cel mai mult nevoie era James.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, se întoarse şi fugi pe coridor, prin bucătărie şi afară prin grajd, spre munte. Era la jumătatea drumului când îl văzu pe James coborând.

— Am auzit că ai avut un oaspete din America, spuse el, şi mă întrebam cine… Ce-i asta? întrebă când Temperance se aruncă în braţele lui. Copilă, doar nu plângi! exclamă el blând, mângâind-o pe păr.

— Ba da, murmură ea. Tocmai mi-am văzut imaginea şi m-am urât. M-am dispreţuit cu adevărat.

— Nu vorbeşti de riduri, nu? Pentru că mie, personal, îmi plac.

— Nu! spuse, desprinzându-se din braţele lui.

Când înălţă capul, îşi dădu seama că o tachina. Abia atunci izbucni cu adevărat în plâns. Poate

din pricina emoţiei pe care o strunise în ultimele săptămâni, dar plângea de ţi se rupea inima.

Când James înţelese că era supărată cu adevărat, o luă în braţe şi o scoase din potecă. Cunoştea fiecare părticică a muntelui şi o duse într-o poiană mică, retrasă, dominată de un copac şi cu un pârâiaş care forma o cascadă minusculă.

James o lăsă jos, cu spatele rezemat de stâncă; scoase apoi o batistă, o înmuie în apă şi o şterse pe faţă. Dar ea continua să plângă încet, aşa că se aşeză lângă ea şi Temperance îşi rezemă capul de umărul lui. O ţinu aşa o vreme, apoi, când suspinele se mai domoliră, îi trase capul să o privească.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat, spuse el blând.

— Mama, spuse Temperance şi sughiţă.

James se aplecă, luă apă în căuşul palmei şi îi dădu să bea. Ea se aplecă şi bău apă din palma lui, după care se strădui să stea dreaptă. Luă batista şi îşi şterse ochii.

— N-am vrut să iasă aşa, spuse. De obicei nu mă las învinsă aşa de uşor..

— Dar cu nunta…

— N-are nicio legătură cu nunta! protestă ea. Îmi pare rău, numai că…

— Haide, povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Mama a trimis după o femeie, invitând-o să-

mi facă o vizită. Cel puţin, aşa cred. O văd făcând aşa ceva.

— Şi cine era?

— E femeia care vrea să-mi ia locul în New York.

— Dar nu poate să-ţi ia nimeni locul, pentru că o să te întorci acolo şi o să-ţi redobândeşti locul de drept, nu?

— Da. Eu…

— Şi atunci care e necazul?

— Eu, spuse ea, privindu-l cu ochii înroşiţi şi nasul umflat.

Eu. M-am văzut pe mine în ea. Ea sunt eu.

James îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă şi i-o duse după ureche.

— Nu poate fi chiar aşa de rău.

— Nu înţelegi, zise Temperance, îndepărtându-se. Înmuie batista în apa rece ca gheaţa şi şi-o puse pe faţă. Acum, că se calmase, gândea mai limpede. De ce venise plângând la el? De ce nu se dusese la Grace? De ce nu la altcineva, oricine? Ce se întâmplase cu femeia raţională care era? Doar că tocmai femeia care fusese era problema.

— Temperance respiră adânc şi se întoarse spre James.

— O cheamă Deborah Madison şi este exact cum eram eu odată. Chiar aşa eram? Aşa mă vedeau oamenii? E oribilă, groaznică. Atât de

sigură de ea, atât de mândră. Şi eu sunt o snoabă, ca şi ea.

James întinse braţele şi o trase la loc lângă el.

— Nu eşti snoabă. Ai venit aici şi ai făcut curat în casă cu mâinile tale.

— Doar pentru că nu era nimeni altcineva care să o facă.

James râse.

— Doar pentru că cineva nu face ceva, nu e o garanţie că altcineva o va face, spuse zâmbind. Ţi-am spus ce leneşă era soţia mea? Trăia în mizerie pentru că era prea leneşă să facă ceva. Era inimaginabil de leneşă; Alţii s-ar fi simţit vinovaţi că nu fac nimic toată ziua, dar nu era şi cazul ei. Când i se desprindeau agrafele din păr o chema pe Eppie să le ridice de pe jos.

— E o invenţie, spuse Temperance, dar zâmbi. Nu mai fusese niciodată consolată de un bărbat şi era… era… bine. Poate că nu voia să plece din McCairn. Poate…

— Fata aceea, Deborah Madison, poate să se ocupe de ce făceam eu în New York, spuse Temperance încet. La New York mi-au găsit o locţiitoare, dar aici nu are cine să-mi ia locul.

Temperance simţi că James se încordează, dar nu spuse nimic şi nu putea să ştie ce gândea. Era însă evident că nu o încuraja.

— Uneori; spuse, cred că recompensa mea e mai mare aici, în McCairn. Am reuşit să-mi fac

câţiva prieteni, iar la New York nu cred că eram eu cea adevărată. Cred că eram ca ea, ca Deborah, dar îmi spuneam că îi ajut pe oameni. Numai că acum numai sunt sigură cine sunt. Şi, oricum, absenţa mea nu a întrerupt activitatea de acolo şi nu mai sunt sigură că au într-adevăr nevoie de mine.

James continua să tacă şi se desprinse să îl privească. Era ţeapăn ca un stâlp şi se uita în zare, într-un punct fix deasupra capului ei. Temperance înţelese că spusese suficient. Nu avea de gând să îl implore să spună ceva, orice. Şi mândria o împiedica să îl implore să o roage să rămână în McCairn şi să nu se mai întoarcă la New York!

Rămaseră câteva clipe tăcuţi, Temperance uitându-se la batista umedă din mână, James uitându-se fix îţi depărtare. În cele din urmă el spuse:

— Ce face Kenna acum?

Inima lui Temperance începu să bată puternic. Voia să se ducă la Kenna să-i spună că nunta se anulează pentru că şi-a dat seama că e îndrăgostit nebuneşte de Temperance? Şi asta era ceea ce dorea ea?

Încercă să destindă atmosfera.

— Noi credem că vrea să dărâme casa ca să găsească comoara, spuse zâmbind.

James nu zâmbi. Încuviinţă însă.

— Da, ştiu, zise după o vreme. Poate că ştie ceva ce noi nu ştim.

Îi luă ceva vreme lui Temperance să înţeleagă că, deşi se înţelegeau atât de bine, ar fi putut să fie în momentul acela pe planete diferite. Ea vorbea despre viaţă; îi sugera că dacă o ruga să rămână, o să accepte. Dar el nu se gândea decât la comoară. Blestemata aceea de comoară care ar putea foarte bine să fie o născocire.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, spuse cu răceală, apoi se ridică.

— Temperance, eu… spuse el, de jos, privind-o.

— Da? întrebă ea. Ai ceva să-mi, spui?

— Doar că… Nu, nu pot să spun nimic acum. Nu încă.

— Înţeleg, zise, dar minţea. Nu înţelegea nimic. O să rămân…

Spuse, încercând să pară că nu era nimic în neregulă, până după… căsătoria ta, apoi mă întorc la New York.

James o privi, dar nu spuse nimic, aşa că Temperance o luă pe drumul de întoarcere.

După ce se îndepărtase, James îşi dădu un pumn în palmă, îi fusese aproape imposibil să se poarte aşa, dar nu putea altfel. O ştia pe Kenna destul de bine ca să îşi dea seama că nu se întorsese fără motiv şi bănuia că ştie ceva, ceva care îi va aduce averea clanului McCairn. Dacă îi dădea să înţeleagă că nu va pune mâna pe pradă,

va înceta să caute. Şi ce ar putea să o oprească mai mult decât anunţarea căsătoriei dintre el şi domnişoara Temperance O'Neil?

— Încă trei zile, iubito, spuse James tare. Mai acordă-mi trei zile.

22

Temperance era bolnavă în dimineaţa nunţii, de... Nu putea spune exact de ce se simţea atât de rău, dar... Pe de o parte îşi spunea că e îndrăgostită de James McCairn şi că voia să rămână în sat pentru totdeauna. Dar, pe de altă parte, voia să se întoarcă la New York, să demonstreze că putea face o treabă mai bună decât înainte. Avea de gând ca de data asta să se implice mai mult. De data asta voia să ajungă să le cunoască personal pe femeile pe care le ajuta.

— Am început cu dreptul, îi spuse lui Grace pe când duceau amândouă flori în biserică. Am pornit cu cele mai bune intenţii. Voiam să fac ceva pentru femeile care nu aveau niciun ajutor. Dar pe parcurs am devenit... Pune-le acolo, spuse unuia dintre lucrătorii trimişi de florărească. La un moment dat am devenit o... o...

— Mai catolică decât papa?

— Da, cred că asta s-a întâmplat, admise Temperance.

— Nu sunt de acord, protestă Grace. Poate că

aveai într-adevăr nişte idei absurde despre cum ne putem controla impulsurile primare, dar niciodată nu m-am gândit că ai fi încrezută.

— Mulţumesc, zise Temperance, simţind nevoia să povestească mai departe. Să spună tot ce avea pe suflet până când ar epuiza toate cuvintele.

Toată viaţa se mândrise că în orice moment ştia cum să rezolve problemele cu care se confrunta. Mama ei spunea că Temperance şi tatăl ei nu avuseseră niciodată momente de nehotărâre în viaţa lor. „Trebuie să fie grozav să ştii în orice clipă ce e de făcut”, spusese Melanie O’Neil de multe ori. „Numai că, draga mea, spre deosebire de tine şi de tatăl tău, eu sunt o biată muritoare şi mi-e greu şi să mă hotărăsc ce rochie să îmbrac dimineaţa, şi cu atât mai puţin ce o să fac cu viaţa mea în următorii zece ani.”

Temperance îi semăna tatălui ei şi avusese de când se ştia obiective pe un an, cinci sau chiar zece ani. Şi, ceea ce era mai important, chiar le respectase.

Iar acum, de când era în McCairn, i se părea că toate convingerile îi fuseseră zdruncinate. Pentru prima dată în viaţă nu ştia ce să facă. Ar fi vrut ca James să se poarte ca un erou de roman şi să o cucerească. Ar fi vrut să-i declare dragoste veşnică, să-i spună că *trebuia* să rămână în McCairn şi să fie soţia lui.

Temperance se putea imagina trăind în casa aceea mare de piatră şi făcând copii care aveau să poarte kilturi şi să cânte la cimpoi. Dar ar fi vrut şi să plece din acest loc şi să nu se mai întoarcă niciodată. Îşi amintea de vremurile petrecute la New York, întotdeauna sigură că făcea lucrul cel mai potrivit, totdeauna mânată de un scop, o cauză importantă, ceva care cu siguranţă va schimba lumea.

— Oare şi alte femei sunt sfâşiate de antagonismul ăsta? o întrebase într-o seară pe Grace.

— Nu, răspunsese Grace somnoroasă. Cele mai multe femei ştiu exact ce le aşteaptă: un bărbat şi o mulţime de copii. Pentru acelea dintre noi care sunt norocoase, bărbatul este un om bun, întreţine toată familia şi trăieşte mult Pentru cele mai puţin norocoase, soţii sunt beţivi şi le bat. Sau mor prematur, adăugase încet.

— Tocmai, spusese Temperance cu ardoare. Când eram la New York, aveam convingerea că le dau femeilor posibilitatea să aleagă.

— Nu, nu le ofereai decât un loc unde să se adăpostească după ce le părăsiseră bărbaţii, spusese Grace cu un căscat. Erai proprietăreasa.

La aceste cuvinte, Temperance se rezemase de Spateaza scaunului şi o privise pe Grace cu nedisimulată uimire. Grace tocmai redusese toţi anii pe care îi dedicase ea muncii de caritate la

un singur cuvânt: *„Proprietăreasă”.*

— Nu eram nimic mai mult? O simplă proprietăreasă?

Grace schiţă un zâmbet.

— Ce ştiu eu? Nu am fost de faţă ca să pot judeca. Nu ştiu decât ce mi-ai povestit tu. Mi se pare numai că aici, la McCairn, ai făcut mai mult ca să ajuţi oamenii. Le-ai oferit femeilor o modalitate de a se întreţine singure. Am acum posibilitatea ca, într-o zi, să-mi cumpăr o casă a mea, chiar dacă nu am bărbat, iar Alys să poate merge la şcoală. Iar acum, dacă nu te superi, aş vrea să dorm puţin. Mâine este o zi mare.

— Sigur, spusese Temperance încet, apoi se ridicase şi se dusese în camera ei. A doua zi era ziua cea mare, ultima ei şansă. A doua zi, dacă nu făcea ceva, va pierde… Ce anume? se întrebă. Ce putea să piardă? Nu James venise să o implore să se mărite cu el. Îi sugerase cu trei zile în urmă că, dacă i-ar fi cerut-o, poate că ar fi rămas în McCairn. Numai că James nu părea să fi priceput aluzia. De fapt, îi spusese că se va însura cu Kenna, şi ăsta era sfârşitul.

În aceste trei zile de dinainte de nuntă, Temperance se lăsase absorbită de muncă. Începuseră să sosească deja rudele lui James şi ea era cea care trebuia să-i primească. Începuse să se scuze pentru starea camerelor, dar ei râseseră. Cunoşteau toţi posibilităţile financiare

ale familiei.

Încercase în trei rânduri să vorbească cu Kenna despre nunta apropiată, dar ea nu avea niciodată „timp” de discuţii. „Faci ce vrei”, îi spusese peste umăr şi plecase în altă parte a casei.

— Nu a găsit încă nimic, o informa Eppie de două ori pe zi, despre înverşunarea cu care căuta Kenna comoara.

— De ce nu se străduieşte măcar să fie mai discretă? întrebase Temperance o dată, după o ceartă aprigă cu măcelarul. Nu era datoria ei să pună la punct detaliile legate de nuntă?

Bucătăria era plină, dar nu primise niciun răspuns. Ca de obicei, Ramsey hrănea un miel cu biberonul. Se uitase la Temperance şi spusese:

— Poate speră că o să descopere comoara înainte de nuntă şi aşa n-o să mai fie nevoie să se mărite cu tata.

Temperance rămase câteva clipe nedumerită.

— Tatăl tău? James McCairn e tatăl tău?

— Da, nu ţi-a spus nimeni?

— Nu, spusese ea încet. Nu mi-a spus nimeni.

Temperance îl găsi pe James sus pe munte. De data asta nu mai îngrijea nici o oaie. Stătea rezemat de peretele de piatră al căsuţei în care…

Fuma din pipă.

— Te-am văzut, spuse el. Îţi aduci aminte că atunci când ai venit aici prima dată abia mai

respirai din pricina urcuşului? Iar acum poţi să alergi până sus.

Temperance îşi puse mâinile în şolduri şi îl privi duşmănos.

— De ce nu mi-ai spus că Ramsey e fiul tău?

James rămase nemişcat.

— Nu e niciun secret Ai fi putut afla foarte uşor.

— Ăsta nu e un răspuns. Cine e mama?

— O fată pe care am cunoscut-o la Londra. Cu mult timp în urmă. Luă pipa dintre buze, o privi şi o puse la loc. Ce-i pe tine?

Temperance nici nu se uită.

— Făină şi sânge. Am fost în bucătărie. Ai de gând să-mi spui ce-i cu Ramsey sau nu?

— Nu-i nimic de spus.

— Ce-ai făcut să-i asiguri un viitor? O să moştenească titlul, pământurile? Ce o să primească? Mai nimic, dacă mă gândesc unde stă. Credeam că e un băiat de la grajduri.

— O poziţie cu totul onorabilă, cred eu.

Privirea lui Temperance se înăspri.

— Bine, spuse James oftând. Ce vă învaţă pe voi acolo, în America, de vă gândiţi tot timpul la bani? Ştiai că femeile din McCairn câştigă acum mai mult decât bărbaţii lor? Săptămâna trecută, Lilias i-a spus lui Hamish că nu poate să-i dea păhărelul lui obişnuit din fiecare seară pentru că acum îl vinde pe tot. Iar Brenda Oarba…

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu am făcut nimic în niciuna din direcţiile pe care le-ai amintit, dacă asta te interesează. Am petrecut o singură noapte cu ea; nici măcar nu o cunoşteam. Doi ani mai târziu, mama ei a venit la mine şi mi-a spus că fiica ei murise de tuberculoză şi a împins spre mine un băieţel care era piele şi os. L-am luat cu mine. Cât despre rest, presupun că o să mă moştenească, asta dacă o să fie ceva de moştenit

Spunând aceste cuvinte se uită la talia ei;

— Mâine te însori cu Kenna, ai uitat?

— Aşa e. Ia spune, în ce parte a casei caută acum? în mansardă?

Temperance dădu din mână dezgustată, se întoarse şi o luă pe potecă la vale. Va aranja florile în biserică şi nu se va mai gândi la nimic. Până a doua zi totul se va termina şi va fi liberă să se întoarcă la New York şi să… să…

Să facă ce? Să-şi dispute cu Deborah Madison locul în cărţile de istorie? Ridică din umeri.

— Te simţi bine? o întrebă Grace.

Temperance vru să spună că era bine, dar se răzgândi:

— Nu, spuse în cele din urmă. Nu mă simt bine. Mă simt… Adevărul e că nu ştiu ce simt, în orice caz, nu bine.

Spunând aceste cuvinte, se întoarse şi ieşi din biserică. Ce-i păsa dacă florile nu erau puse cum

trebuie? Nu-i păsa nici mirelui, nici miresei, de ce i-ar păsa *ei?*

23

Când îi fix prezentat Colin totul începu să se învârtă în jurul lui Temperance cu o asemenea repeziciune încât crezu că o să leşine.

Îşi duse mâna la frunte şi se rezemă clătinându-se de peretele holului de la intrare, dar Grace reuşi să o prindă înainte să cadă.

— Se simte bine? se auzi o voce identică cu a lui James. De fapt, totul la Colin îi aducea aminte de James.

Înainte să poată răspunde, Colin o luă în braţe şi o purtă până în sufragerie.

— Afară! ordonă el oamenilor ce se îngrămădiseră în spatele lui. Şi avea acelaşi fel de a se da ordine oamenilor ca şi James.

— Bea asta! spuse Grace, întinzându-i lui Temperance un pahar cu brandy.

— Ai greşit paharul, zise Colin încruntat, brandy nu se serveşte în pahar obişnuit.

Temperance, care era întinsă pe canapea, zâmbi cu ochii închişi. Asemănarea era izbitoare, dar aveau personalităţi foarte diferite. James ar fi băut brandy chiar şi dintr-un burduf.

— Îmi pare foarte rău că am provocat atâta agitaţie, spuse Temperance ridicându-se în capul

oaselor, dar a fost un şoc teribil să te văd. Ştiam că sunteţi gemeni, dar şocul a fost la fel de puternic.

Colin se uită lung la ea, ridicând din sprâncene.

— Nu eşti Kenna, dar îl iubeşti pe fratele meu! zise el ca şi cum constata o stare de fapt, nu punea o întrebare.

— Nicidecum! protestă ea repede, ridicându-se de pe canapea. Deşi copleşită de un noian de gânduri, brusc îi veni în minte conţinutul testamentului. Bău pe nerăsuflate paharul întins de Grace. Din nefericire, brandy-ul îi dădu o senzaţie de vomă, dar se chinui să-l înghită şi reuşi să-şi redobândească stăpânirea de sine.

— James e îndrăgostit de Kenna, iar Kenna de el. E o căsătorie din dragoste, spuse ea privindu-l pe Colin drept în ochi.

Acum, că îşi revenise din şocul iniţial, putu să observe mai multe deosebiri între cei doi bărbaţi. Pielea lui James purta semnele anilor petrecuţi în aer liber, în timp ce Colin arăta de parcă n-ar fi trăit decât la lumina lumânărilor. Probabil la masa de joc, îşi spuse ea.

— *Este* o căsătorie din dragoste, repetă Temperance, ca şi cum voia să se asigure că o auzise bine.

— Înţeleg, replică Colin, măsurând-o de sus până jos, interogativ, şi atunci tu cine eşti?

— Menajera.

Colin o privi o clipă fix, apoi lăsă capul pe spate, exact cum făcea şi James, şi izbucni în râs.

— Da, sigur, şi eu sunt grădinarul-şef.

— E adevărat, şopti Grace din spatele lor. Are grijă de toate aici, în McCairn. Le găseşte de lucru femeilor, ţine casa şi tot ea s-a ocupat de toate pregătirile de nuntă.

— Alia, spuse Colin măsurând-o din nou din cap până în picioare, dar de ce? Asta-i întrebarea, nu-i aşa? Nu cred că ai fi putut să-ţi cumperi o asemenea rochie din banii pe care ţi-i dă fratele meu. Ca să nu mai vorbesc de pantofi…

— Sunt lucruri cumpărate de unchiul tău Angus.

Nu-i plăcea bărbatul acesta, chiar deloc. Semăna cu James, dar doar la prima vedere. Avea o privire rece şi calculată pe care nu o văzuse niciodată la James. Trebui să se stăpânească să nu o rupă la fugă, să-l caute pe James şi să-l prevină. Dar probabil că nu era nevoie să fie avertizat. Toţi cei din McCairn ştiau cine este acest bărbat, ştiau de patima lui pentru jocurile de noroc şi că va încerca să pună mâna pe moşie.

— Cred că ai auzit despre mine, spuse Colin cu un zâmbet, vrând să se facă plăcut, Temperance era sigură de asta. Apoi îi întinse mâna, dar ea se întoarse, prefăcându-se că nu observase

gestul.

— Am atâtea lucruri de făcut, zise ea grăbindu-se să iasă şi aproape alergă pe scări. Îşi regăsi suflul abia când ajunse în dormitorul ei. Închise uşa, se rezemă de ea cu spatele şi răsuflă adânc. Orice se va întâmpla, cineva trebuia să se căsătorească cu James în ziua aceea. Era ziua în care James împlinea treizeci şi cinci de ani şi dacă nu se căsătorea din dragoste, avea să piardă totul în favoarea omului ăsta îngrozitor. O trecură fiori reci la gândul că cei doi erau fraţi gemeni. Ca în vechea poveste cu fratele bun şi fratele rău.

— Şi a crezut că sunt îndrăgostită de James… spuse cu voce tare. Dar Temperance ştia că acest lucru nu ar fi fost cu putinţă. Nu putea fi îndrăgostită de un bărbat care nu ar fi fost îndrăgostit de ea la rândul lui, sau putea totuşi?

Simţi brusc un impuls impetuos să o caute pe Kenna. Era probabil într-una din camere cu femeile din sat care se oferiseră să o îmbrace mireasă. Temperance se scuzase. Pentru motive pe care nu voia să şi le mărturisească, nu dorise să fie de faţa, vrând să amâne cât mai mult cu putinţă momentul în care o va vedea pe Kenna în rochia aceea frumoasă pe care o desenase Finola.

Nu reuşi însă să o găsească nici după ce o caută prin toată casa, ceea ce îi luase mai mult

de o oră, pentru că la tot pasul o opreau rude ale familiei McCairn, care întrebau fie de whisky, fie de săpun, fie dacă se vor ţine curse în după-amiaza aceea; şi apoi iar de whisky.

— Eppie, îşi spuse, şi plecă în căutarea bătrânei. O găsi stând pe un balot de fin lângă grajduri, uitându-se la Aleck, care spăla unul din superbii cai de curse ai lui James. Bărbatul nu avea decât kiltul pe el, se dezbrăcase de cămaşă, îşi scosese pantofii şi ciorapii trei sferturi.

Deja nervoasă, Temperance nu se putu abţine să nu izbucnească:

— N-ai destule de făcut în casă?

Eppie se scobea în dinţi cu un pai.

— N-ai cunoscut încă rudele din Est ale familiei, nu-i aşa? întrebă Eppie ca şi cum ăsta era răspunsul.

— Nu, spuse Temperance, apoi oftă şi se aşează lângă Eppie să se bucure de priveliştea pe care o oferea Aleck fără cămaşă.

— Au început să ia totul în stăpânire, nu crezi? întrebă Temperance.

Se uită la ceasul prins de cămaşă. Colin îl remarcase şi acum Temperance îşi aminti cu o umbră de regret la cât de mult încărcase contul lui Angus când îl cumpărase. Poate n-ar fi trebuit să fie atât de aspră cu el.

— Nu reuşesc să găsesc mireasa, zise ea în cele din urmă.

Soarele scânteia pe pielea lui Aleck şi umbrele păreau că joacă pe muşchii lui, atunci când se apleca să înmoaie buretele în găleata cu apă şi săpun.

— Era în mansardă din câte ştiu.

— Dar e timpul să se îmbrace cu rochia de mireasă.

— S-a îmbrăcat. Şi e foarte frumoasă. Am auzit că Finola ar fi făcut modelul. Vrei să-i lansezi şi ei o afacere?

— Poate Kenna să facă asta. Eu mă întorc la New York, ai uitat?

Piciorul calului era acum între coapsele masive ale lui Aleck, care îl ţinea că să-i spele gambele. Kiltul i se ridicase şi i se vedea linia feselor. Femeile nu-şi dezlipiseră nicio clipă ochii de pe el în tot timpul conversaţiei.

Eppie pufni hi râs.

— Kenna nu face nimic pentru altcineva Temperance nu înţelese imediat ce voia să spună bătrâna.

Întoarse încet capul spre ea:

— Credeam că toată lumea din sat o consideră un înger. Nu mai conteneau laudele despre ce copil extraordinar era.

— Şi tu ai crezut? se minună Eppie, făcându-i semn cu cotul să se uite la Aleck. Tânărul se aplecase să stoarcă buretele, iar kiltul se agăţase într-o parte, astfel încât era descoperit de la talie

la glezne.

O clipă Temperance uită ce voia să spună.

— Credeam că voi toţi…

— Întreab-o pe Grace dacă vrei să afli adevărul, spuse Eppie. Sunt convinsă că nu are nimic prea bun de spus despre Kenna. Şi nu cred că ai văzut-o prea des cu stăpânul, am dreptate?

În timp ce Temperance cântărea spusele bătrânei, Aleck termină de spălat calul. Se întoarse apoi către cele două femei cu ochii strălucind, şi făcu o reverenţă de parcă ar fi fost un actor care tocmai terminase reprezentaţia. Temperance roşi şi încercă să pară că nu îl privise şi admirase, dar Eppie începu să aplaude şi atunci i se alătură şi ea.

Cu un zâmbet, Aleck îşi luă găleata şi intră în grajd. Eppie se ridică de pe balotul de paie.

— Ştii în ce mansardă o găsesc pe Kenna?

— Aceea, cred, arătă Eppie spre o fereastră la care se vedea licărind o lumină ca de lumânare.

Temperance se întoarse şi intră în casă. Trebuia să se furişeze pe scările din spate înainte să o oprească iarăşi cineva să o întrebe unde era whiskyul. Când ajunsă însă la ultimul etaj şi puse mâna pe clanţă, se opri. Ce ar fi putut să-i spună Kennei? Era oare o noutate pentru ea că toată lumea din casă ştia că voia să dea de comoară?

Se aşeză pe un scaun lângă uşă, încercând să-

şi dea seama ce se petrece, dar nu reuşi să-şi adune gândurile. James nu o iubea pe Kenna, iar pe ea nu o interesa decât comoara. Şi atunci, dacă toată lumea ştia acest lucru, cum puteau păcăli un rege? Şi ce era toată istoria dintre Grace şi Kenna, şi faptul că „Sfânta Kenna” nu era iubită în sat.

Auzi dintr-o dată voci. Recunoscu imediat glasul lui James şi îşi dădu seama că era în mansardă cu Kenna. Simţi un junghi de gelozie şi trebui să se stăpânească să nu năvălească înăuntru şi să întrebe ce făceau acolo singuri.

Dar, punând din nou mâna pe clanţă, Temperance îşi aminti că James va petrece noaptea aceea cu Kenna. Şi toate nopţile de după aceea…

Deschise uşa, dar foarte încet. Poate că dacă îl vedea pe James arătându-şi iubirea pentru Kenna, îi va dispărea senzaţia aceea de nehotărâre care o măcina.

— După ce găseşti comoara, auzi o voce ce părea să fie a lui James, dar în care recunoştea o notă străină, prefăcută, putem să-l ucidem.

Temperance îngheţă în prag, cu toţi muşchii încordaţi.

— O să fii văduva lui şi o să fii stăpână pe averea lui. O să fie tot al tău.

— Şi al tău, răspunse Kenna.

Încet, fară să facă nici cel mai mic *zgomot,*

Temperance ieşi din mansardă şi coborî scările.

James era în camera lui şi se îmbrăca pentru ceremonie. Ramsey era singurul lui ajutor. Foarte bine, se gândi Temperance, doar era fiul lui. Simţi cum i se pune un nod în gât şi se întrebă dacă mai erau şi alte lucruri care îi fuseseră ascunse. Dar ceea ce avea să-i spună lui James nu putea fi spus decât între patru ochi.

— Vreau să vorbim imediat în bibliotecă, spuse, apoi se întoarse spre Ramsey. În mansardă... sunt acolo doi oameni. Nu suporta nici să le spună numele. Cheamă-i te rog în bibliotecă, adăugă, apoi închise uşa în urma ei.

Se întâlni cu Alys pe scări şi o trimise să-i spună lui Grace să vină în bibliotecă. Ajunsă acolo, Temperance se văzu nevoită să alunge din încăpere vreo opt rude bărbaţi, toţi pe jumătate beţi. Şi nu reuşi decât după ce scoase pe bufetul din hol tava cu băuturi. Oaspeţii o urmară docili, râzând şi distrându-se, fără să dea semne că ar fi observat schimbarea de încăpere.

În mai puţin de douăzeci de minute se adunaseră toţi în bibliotecă: Temperance, James, Colin, Kenna şi Grace. Temperance închise uşa, o încuie şi puse cheia în buzunar.

— Unde e whiskyul? fu primul lucru de care se interesă

Colin.

— Cred că e mai bine să fim treji în situaţia

asta, replică Temperance solemn.

— A, da, puritani americani, o ironiză Colin şi se aşează pe canapea. Şi cărui fapt datorăm, mă rog, prezenţa noastră aici? Ai fost un băieţel râu, frăţioare? întrebă Colin tărăgănat, ceea ce o făcu pe Temperance să-şi dorească să-l plesnească.

O clipă, ezită. Poate ar fi trebuit să-i spună totul lui James când erau singuri, dar nu-i plăceau secretele şi în niciun caz secretele atât de îngrozitoare ca acela pe care îl descoperise. Trase aer în piept şi se întoarse spre James:

— Fratele tău şi femeia cu care vrei să te însori plănuiesc să te omoare.

James se uită amuzat la fratele lui:

— Chiar aşa?

În clipa aceea înţelese că toţi ştiau ce se petrece. Toţi, cu excepţia ei. Se aşează pe un scaun.

— Nu că mi-ar păsa de familia asta, dar nimeni nu părăseşte încăperea până nu aflu ce se întâmplă.

— Ticăloşiile, spuse Kenna în şoaptă, uitându-se furioasă la Colin. Purta rochia special făcută pentru ea şi, cu excepţia unei urme de praf într-o parte, era absolut superbă.

Temperance se întoarse spre James. El purta costumul de mire: sacou din catifea neagră, cămaşă nouă albă cu jabou de dantelă. Avea kiltul curat, geanta cu margini de argint.

Picioarele musculoase ce se vedeau de sub kilt stăteau mărturie că nu îşi petrecea viaţa în spatele unui birou.

Grace rupse tăcerea:

— Orice s-ar întâmpla, cineva trebuie să se căsătorească cu James într-o oră, sau toată averea îi revine lui Colin.

— A, da, testamentul, spuse Colin amuzat. Eşti sigură că ai dus tot whiskyul de aici?

— James, spuse Temperance încet, dacă nu-mi spui ce se întâmpla, plec chiar acum şi o să trebuiască să te descurci singur cu toți invitaţii.

James luă ameninţarea în serios. Se uită la fratele lui:

— Bine. Nici nu ştiu cu ce să încep. Am ştiut întotdeauna despre testament, zise el.

Temperance vru să spună ceva, dar renunţă. James îi zâmbi.

— Chiar am crezut că ai venit aici să te măriţi cu mine, am crezut că unchiul meu dă în cele din urmă dovadă de judecată. Din păcate, presupunerea mea a fost falsă, aşa cum mi-ai spus-o şi tu atât de convingător. Dar ştiam că mătuşa Rowena va reveni asupra hotărârii ei. Am fost surprins că nu ne-a cerut să ne căsătorim imediat şi, când a spus că Kenna e dispusă să se căsătorească cu mine, am ştiut pe loc că avea oarecare cunoştinţe despre comoară. Pe Kenna n-au interesat-o niciodată decât banii şi Gavie. În

ordinea asta, desigur; Nu m-a iubit niciodată.

Temperance se întoarse către Grace, care se uita în jos. Acum înţelegea de ce Grace se întunecase de cum auzise numele Kennei.

— Înţeleg, spuse Temperance încet, totul a fost o mascaradă.

— Nu, testamentul e real, afirmă James. Trebuie să mă căsătoresc astăzi „din dragoste” sau toată averea îi revine iubitului meu frate risipitor.

Se vedea din felul în care se priveau cei doi fraţi că nu se duşmăneau.

— Îţi plac jocurile de noroc? îl întrebă Temperance pe Colin.

— Nu prea, răspunse el zâmbind.

— Dar era de aşteptat ca măcar «nul dintre noi… spuse James, şi de aceea…

— Şi când scumpa mătuşă Rowena, bătrâna bârfitoare, m-a văzut după moartea tatălui nostru cu nişte cărţi de joc în mână, a spus tuturor că, vezi bine, ea avusese dreptate tot timpul şi că moştenisem şi eu boala familiei.

— Adevărul e că fratele meu este un avocat care munceşte din greu, căsătorit şi cu trei copii.

— Nu prea am timp de pierdut la masa de joc, zise Colin zâmbind vesel.

Temperance rămase un timp tăcută, încercând să-şi dea seama dacă tot ce i se spusese despre această familie nu erau cumva doar minciuni. Se

uită la Kenna, împopoţonată cu rochia de mireasă, care tăcea. Faţa ei, de obicei frumoasă, era transfigurată de furie după ce înţelesese totul.

— Ce e cu ea? întrebă Temperance, arătând spre Kenna.

— Draga mea, poate ar fi timpul să ni-l dai acum. Din moment ce n-o să mai fie nicio crimă, spuse Colin.

Kenna se ridică şi scoase din corset o plăcuţă subţire de alamă. I-o întinse lui James, uitându-se la Temperance:

— Poate că nu mai contează acum, dar crima era ideea lui, iar eu nu am vrut să am nimic de a face cu aşa ceva. Orice, numai crimă nu.

— Da, asta aşa e, spuse Colin ducându-se în spatele fratelui sau ca să vadă obiectul de alamă.

— Haideţi să ne uităm, spuse James scoţând din geantă cele patru pachete de cărţi de joc pe care bunica lui le comandase pentru ei.

Temperance îşi aminti că cineva îi scotocise prin cameră să găsească două dintre ele, dar nu spuse nimic.

Kenna, Colin şi James împrăştiară cărţile pe masa ce se întindea pe toată lungimea canapelei mari de piele şi începură să le întoarcă cu desenele de pe spate în sus. Temperance şi Grace stăteau de o parte, privindu-i fară să-şi spună nimic una alteia sau să comenteze ceea ce

făceau ceilalţi.

După un sfert de ceas, Kenna spuse:

— Nu văd absolut nimic. Cum funcţionează?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Colin. Nu gândesc ca un jucător. Crezi că Ramsey a moştenit talentul pentru jocul de cărţi care pe noi se pare că ne-a ocolit?

— Sau poate una dintre fiicele tale, ripostă James, uşor enervat că nu aflaseră imediat secretele comorii.

— Cheamă-ţi aici o rudă, izbucni Kenna mânioasă. Sunt sigură că măcar unul dintre ei e un jucător împătimit.

— Jucător poate, dar trişorii au murit o dată cu bunicul meu.

— Atâta bătaie de cap şi nu am aflat încă nimic, spuse James încet şi se uită acuzator la Kenna. Ţi-am lăsat suficient timp înainte de nuntă şi mă gândeam că până acum ar fi trebuit să…

Atunci Grace îşi aminti brusc:

— Nunta! Trebuie să le spunem invitaţilor că nunta nu va mai avea loc. Ne aşteaptă toţi. Probabil că sunt deja la biserică.

Colin zâmbi:

— Ce spui, frăţioare? Se pare că până la urmă locul ăsta va fi al meu.

Temperance se întoarse şi se uită pe fereastră.

În spatele ei, James se amuza tachinând-o pe Kenna:

— Cred că nu mai vrei să te căsătoreşti cu mine, nu?

— Mai bine arsă pe rug, răspunse ea.

— Dar tu? o întrebă el pe Grace.

— Mi-au ajuns experienţele de până acum. E mai distractiv să câştig bani.

Câteva clipe se lăsă tăcerea în spatele său şi Temperance se întoarse către ei. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Privirea lui James era fierbinte, intensă:

— Dacă luăm un cal iute, putem ajunge fără să întârziem prea mult.

Inima lui Temperance bătea nebuneşte. Ce ar fi putut să spună? Era fericită că James nu intenţionase nicio clipă să se însoare cu altcineva şi că nu va mai trebui să părăsească satul McCairn şi să poarte război cu o fată care…

— Nu sunt aranjată, se auzi spunând.

James o luă de mână cu o expresie încordată:

— Mai târziu. O să-ţi cumpăr o garderobă de la Paris.

Temperance nu mai ştia ce să spună. Inima îi bătea atât de tare încât nu găsi nimic potrivit. Căsătorită! Urma să se *căsătorească!* înghiţi greu şi spuse:

— Finola mi-a arătat o rochie pe care a făcut-o şi mă gândeam să extind gama articolelor Casa Grace la articole de îmbrăcăminte pentru femei. Iar Struan de la grajduri face pantofi şi…

— Du-te, du-te mai repede! ţipă Grace. Iar Colin îşi împinse fratele către uşă. Apoi se iscă un hohot general de râs când James se căzni să scoată cheia din buzunarul de la pieptul lui Temperance. Când ieşiră în hol, încăperea era pustie. Erau la biserică, aşa cum spusese Grace.

— Eşti gata? o întrebă James, iar ea râse şi porniră să alerge către grajduri ţinându-se de mână. Un cal era deja înşeuat, ca şi cum i-ar fi aşteptat. James sări în şa, o trase pe Temperance lângă el şi porniră la galop.

Poate din cauza vântului care îi biciuia faţa, poate din cauza drumului deja familiar către sat, Temperance simţi, în timp ce îl strângea în braţe, că îşi pierde încrederea.

— O preferă pe Kenna. Ea e de-a lor, îi spuse.

— Dacă-i aşa, îi cedez satul lui Colin şi n-are decât să-i dea afară.

Temperance zâmbi şi îl strânse mai tare în braţe. Întrebările nu-i dădeau însă pace: *De ce? De ce? De ce?*

— De ce m-ai respins în ziua în care am plâns? Aproape că te rugam să te însori cu mine, spuse Temperance cu nasul în ceafa lui. Din ziua asta îl va putea atinge oricând.

— Eram convins că Kenna nu se întoarce decât dacă ştie ceva despre comoară, îi răspunse el peste umăr. Voiam să-i las cât mai mult timp posibil.

Era logic ceea ce spunea, dar Temperance nu se putu stăpâni să nu se încrunte aducându-şi aminte cât de îndurerată fusese în ziua aceea. Nu făcuse nimic să-i aline durerea. De ce? Din pricina afurisitei de comori pe care nici măcar nu o găsise.

Se vedea deja biserica la capătul străzii, dar trebuiră să se oprească pentru că una din turmele lui James trecea strada. N-ar fi făcut nicio mişcare care ar fi speriat oile. Şi mai era ceva care o frământa:

— Ştii ceva despre Deborah Madison?

James îi zâmbi peste umăr:

— Am găsit articolul de ziar şi scrisoarea în căsuţa ciobanului, a doua zi după noaptea petrecută acolo. Mi-am dat seama că erai supărată pentru că am văzut urme de unghii înfipte în hârtie. Era mai mult o bănuială, dar presupuneam că Deborah Madison era cum erai tu când ai venit în McCairn. Voiam să-ţi arăt că aici, la noi, erai un om mult mai bun decât la New York. Aşa că am luat legătura cu Colin, care a telegrafiat la New York, iar domnişoara Madison a venit cu primul vapor.

— Aha, spuse Temperance rezemându-şi capul de spatele lui. Bănuiala lui se dovedise îndreptăţită, iar ea înţelese ce sperase el. Era înţelept şi un bun observator, trebuia să recunoască acest lucru

O mai frământa însa ceva. N-ar fi fost mai bine să vorbească cu ea despre ce citise în scrisoare? Să stea de vorbă cu ea şi să-i spună că se schimbase? De ce trebuise să pună la cale un plan atât de ascuns şi de complicat – să aranjeze fară ştirea ei ca Deborah Madison să vină în McCairn? Astfel de lecţii îi dai unui copil când vrei să-l înveţi ceva. Îi arăţi. Dar adulţii au altă putere de înţelegere. Oare chiar n-ar fi putut să…

Clătină din cap să-şi limpezească gândurile. Era ziua nunţii sale, iar James era bărbatul pe care îl iubea. Îl cunoştea, era un om bun. Văzuse cât de grijuliu era cu oamenii. Dacă mai era ceva de pus la punct, vor avea tot timpul mai târziu, după ce se va constata că fuseseră îndeplinite cerinţele testamentului.

Îşi aduse aminte cum le spunea femeilor. „Nu te-ai gândit la acest lucru *înainte* de căsătorie?". De obicei era vorba de patima bărbaţilor pentru whisky. Iar răspunsul lor era întotdeauna acelaşi: "Îl iubeam şi nu mă gândeam la ce va fi după".

Drumul se eliberă şi James îşi îmboldi calul. Temperance încercă să nu se mai gândească la nimic. James nu avea niciunul dintre viciile soţilor femeilor de care se ocupase în New York: nu bea şi nu-i plăceau jocurile de noroc. Era poate puţin arogant, dare cineva perfect?

Peste puţin timp ajunseră la biserică şi în clipa în care trecură pragul se produse o agitaţie de nedescris: urale şi ţipete veneau din toate părţile, în primul rând de bănci, spre culoarul de trecere, mama ei şi Rowena plângeau şi râdeau în acelaşi timp, sprijinindu-se una pe alta.

— Se pare că nu-i deranjează că tu eşti mireasa, strigă James privind-o.

Temperance zâmbea, dar în adâncul sufletului simţea că ceva nu e în regulă. Nimeni nu se arătase surprins când James apăruse cu *ea* în cadrul uşii. Nu se aşteptau să fie Kenna în locul ei? „Una de-a lor”, aşa cum spuseseră de atâtea ori.

Erau toţi de faţă, tot satul, plus o mulţime de rude de-ale lui James venite din toată Scoţia. Şi în timp ce mergeau spre altar, aproape toţi îl băteau pe mire pe spate prieteneşte.

— Spuneai că o să reuşeşti şi ai reuşit, auzea din toate părţile.

Cineva îi aruncă un buchet de flori. Numai că Temperance nu înţelegea ce voiau să spună. Ce anume reuşise să facă James? Să se căsătorească şi să salveze moşia McCairn din mâinile unui frate cartofor căruia nu-i plăcea să joace?

Abia când ajunse la altar înţelese totul. Hamish, bărbatul pe care Temperance îl dispreţuise odată, zâmbi şi îi zise:

— James a spus că nu o să te lase să ne

părăseşti şi s-a ţinut de cuvânt. Bun venit acasă, fetiţo!

Apoi Hamish ridică braţul să facă linişte şi începu ceremonia căsătoriei:

— Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici…

Temperance se întoarse şi se uită la mulţimea de invitaţi. Toţi radiau ca şi cum ar fi făcut o mare ispravă. Era greu de înţeles cum, dar îşi dădu brusc seama că tot satul era la curent. Nimeni nu se mirase când James intrase în biserică cu ea la braţ pentru că toţi erau siguri că *ea* va fi mireasa „Nu-mi place asta Nu-mi place deloc”, îşi spuse Temperance.

— Tu, James, robul lui Dumnezeu, o iei pe femeia aceasta..

Temperance se uita în continuare la mulţimea adunată în biserică. Mama ei şedea în primul rând, plângând încetişor în batistă.

„Credeam că se gândeşte serios să se însoare cu Kenna”, cugetă Temperance, „şi că oamenii din sat o doresc pe Kenna mai mult decât ar fi putut dori vreodată pe cineva din afară.”

Când James spuse „da”, Temperance se întoarse să-l privească. Dar nu zâmbea.

— Tu, Temperance O’Neil, îl iei pe acest om de bărbat?

Temperance se întoarse şi se uită. La mulţime. Ţinuse de multe ori discursuri şi ştia cum să se facă auzită chiar şi de cei din ultimul rând. Îşi

retrase mâna din mâna lui James.

— V-am ajutat în numele dreptăţii şi al omeniei, spuse, dar voi nu m-aţi tratat cu acelaşi respect. N-aţi fost cinstiţi cu mine.

Oamenii rămaseră muţi de uimire. Doar Grace, care stătea deoparte şi care abia ajunsese cu Colin pe un cal, arăta de parcă ar fi spus că bănuise că aşa se va întâmpla.

Lilias rupse tăcerea:

— Nu am dorit-o niciodată pe Kenna. A umblat mereu după Gavie. Tânărul era nebun după ea, dar l-a părăsit pentru James. A meritat să i se întâmple asta. E adevărat că ne-am folosit de ea, dar a meritat-o.

Se auzi un murmur de aprobare..

— Dar eu ce am făcut să merit să mă trageţi pe sfoară? întrebă Temperance uitându-se la mama ei. Ştiai ce se petrece, nu-i aşa?

Melanie nu răspunse, dar îşi îngropă faţa în batistă şi se porni să plângă şi mai amarnic. Tăcerea ei era o confirmare.

— Nu-mi place povestea asta, spuse Temperance ca pentru ea, dar toţi o auziră.

— Draga mea, interveni James, cred că…

Când se întoarse să-l privească, simţi că toată viaţa ei de până atunci nu era decât o pregătire a acestui moment. Avea mintea mai limpede ca niciodată.

— Tot ceea ce trebuia să faci era să mă *ceri* de

soţie. Atât. Şi nu „Bine, bine, o să-ţi fac pe plac: te iau de nevastă”. Nu voiam decât lucrul de care toate femeile din biserica aceasta au avut parte: o cerere în căsătorie obişnuită, în genunchi, şi poate şi un inel într-o cutie frumoasă. Voiam lucruri obişnuite, lucruri pe care le vrea brice femeie. În schimb, am fost înşelată şi manipulată.

— În dragoste şi în război totul e permis, spuse James încercând, ca de obicei, să o liniştească cu o glumă.

— Da, aşa e, răspunse Temperance. Toţi o priveau cu răsuflarea tăiată. Putea să simtă tensiunea din încăpere. Ştia că dacă ceremonia continua, toată lumea va fi fericită şi va aclamă. Dar Temperance nu putea să meargă mai departe.

Voia mai mult. Mai mult decât amăgiri şi lucruri făcute prin spatele ei. Şi, mai mult decât orice, voia *dragoste.*

Se uita la buchetul de flori care îi fusese aruncat în braţe. Nici măcar nu era îmbrăcată în rochie de mireasă, şi asta pentru că nunta fusese plănuită cu o altă femeie în rolul de mireasă. După ce o întrebase a patra oara pe Kenna care sunt florile ei preferate, aceasta spusese silnic „crini”. Prin urmare, biserica era acum plină de crini albi. Temperance detesta crinii, detesta forma şi mirosul lor. Dar în fond nu era nunta ei,

nu-i aşa?

Nu, nu putea să se căsătorească cu un bărbat despre care cu numai o oră mai înainte credea că va fi soţul altei femei, un bărbat care nici măcar nu o ceruse în căsătorie. Şi care nu spusese acele vorbe pe care orice femeie vrea să le audă. Nu-i spusese niciodată „te iubesc”.

Se uită la James. Era sigură, în final, că îl iubeşte. Nu se putea să se uite la el şi să tremure de emoţie dacă nu l-ar iubi, se hotărî însă să urmeze sfatul pe care ea însăşi îl dăduse de nenumărate ori: să se gândească la probleme *înainte* de căsătorie.

Li puse lui James buchetul în mână, făcu cale întoarsă şi se îndreptă spre ieşire.

După câteva şoapte de uluire, în biserică se aşternu din nou liniştea. James o prinse de braţ la jumătatea drumului.

— Nu poţi să faci asta, spuse el încet, implorând-o din priviri. Nu mă face de râs în faţa oamenilor mei. Dacă pleci, voi pierde McCairn, iar oamenii vor rămâne pe drumuri.

Să spună „nu”, uitându-se în ochii bărbatului pe care îl iubea era pentru Temperance cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Şi mai ştia că dacă în clipa aceea, el ar spune cele două cuvinte, s-ar întoarce cu el la altar, unde Hamish rămăsese împietrit de mirare, cu cartea de rugăciuni în mână.

Dar James nu spuse nimic şi clipa se pierdu.

Şi fiindcă nu auzise ce trebuie, Temperance nu se putea întoarce. Nu se putea căsători cu un bărbat de dragul unui sat.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta de mai demult, spuse Temperance. Şi poate ca ar fi trebuit să-mi acorzi aceeaşi atenţie ca şi comorii.

James rămase tăcut, privind-o. Temperance se întoarse şi continuă drumul spre uşă.

Afară aşteptau doi din caii de curse ai lui James. Pe unul încălecase Colin. Temperance nu era o călăreaţă prea bună, dar în clipa aceea simţea că poate. Face orice. Se aruncă cu uşurinţă în şa şi îmboldi zdravăn calul.

În mijlocul drumului erau trei oi ale lui James. Când ajunse în dreptul lor, se aplecă şi ţipă la ele să se mişte. Chiar dacă era cel mai prostesc lucru pe care-l făcuse vreodată, se simţi brusc liberă.

Nu ezită nicio clipă când ajunse la răscruce. Nu avea de gând să facă ceea ce era raţional, adică să se ducă să-şi strângă lucrurile. Nu, se va… Nu ştia prea bine unde se va duce sau cum avea să ajungă acolo, dar ştia că pleacă din McCairn, ăsta era sigur.

Trase uşor de hăţuri şi calul o luă pe drumul din dreapta, spre Midleigh. După câteva minute o văzu în faţă pe Kenna, cu frumoasa ei rochie acum plină de nămol.

Temperance opri calul.

— Ai venit să râzi de mine, *doamnă McCairn*? întrebă Kenna iritată.

— Nu m-am căsătorit cu el, spuse Temperance calm. Vrei să te iau cu mine călare?

Kenna deschise gura de câteva ori, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar renunţă.

— Da, sigur că da, zise într-un târziu şi se urcă în şa alături de Temperance.

24

New York Doi ani mai târziu

Pe firma casei de piatră scria: „Agenţie de angajare pentru femei – *Dacă ai un talent, noi avem o slujbă pentru tine".*

James McCairn rămase un timp nemişcat în faţa casei, apoi ridică mâna să bată la uşă. Se răzgândi. Ar fi preferat să se lupte cu o armată decât să facă lucrul pentru care venise. Se aplecă să se scarpine la picior. Afurisiţii de pantaloni pe care trebuise să-i poarte în locul kiltului, care îi lăsa pielea să respire cum trebuie, îi iritaseră pielea picioarelor. Şi, ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, îi era şi rău de prea marea căldură de la şes.

Îşi duse mâna la guler şi descoperi broboane de transpiraţie. O clipă fu pe punctul să plece,

dar îşi aminti de Temperance şi de cum fusese viaţa lui în ultimii doi ani. Nu stătuse în McCairn decât câteva luni, dar după ce plecase, viaţa lui fusese...

Trase adânc aer în piept, ridică ciocănelul de alamă şi lovi în uşă. Menajera îi deschise aproape imediat.

— Aici sunt slujbe doar pentru femei, spuse femeia măsurându-l din cap până în picioare, iar dumneata nu prea aduci a femeie, adăugă zâmbind, şi distinse în ochii şi în vocea ei ceva ca o invitaţie.

— Delly! se auzi o voce pe care James o cunoştea atât de bine şi în clipa în care o auzi ştiu că luase decizia corectă.

Temperance se ivi de după un colţ, îl văzu şi imediat James înţelese că fusese la fel de nefericită ca şi el în aceşti doi ani de zile. „Va fi uşor” îşi spuse, simţind că îşi recapătă încrederea, îndreptă umerii şi păşi către ea la fel de mândru ca şi cum ar fi fost pe moşia lui.

— Bună, spuse zâmbind. Îţi mai aduci aminte de mine?

Temperance rămase împietrită o clipă. Apoi zâmbi uşurel.

— James! Nu te-ai schimbat deloc!

Nu era adevărat. Arăta mai bine decât ultima dată când îl văzuse şi îşi simţi inima bătând cu putere.

James zâmbi cu căldură.

— Trebuia să-ţi fi spus că vin la New York, dat n-am avut timp, spuse el, încercând să pară cât mai degaj at cu putinţă.

— Nu e nimic, răspunse Temperance. Hai, vino înăuntru să vizitezi casa. Mi-ar plăcea să aflu ce s-a mai întâmplat în McCairn. Mama îmi mai scrie, dar…

Se opri când bărbatul se apropie. Simpla apropiere o făcea să se simtă gâtuită de emoţie de parcă nici nu s-ar fi scurs doi ani. Încă stăruia între ei acel magnetism, gândi James.

— Intră, îl invită Temperance deschizând uşa unui salon mic, decorat cu gust. Delly, adu te rog ceai şi prăjituri.

Nu-şi mai spuseră nimic până când nu rămaseră singuri. Temperance se aşează pe o canapea şi îi făcu lui James semn să se aşeze pe scaunul din faţa ei. Însă el nu se aşează. Rămase în picioare lângă şemineu, cu braţul sprijinit de poliţă. Era mai frumoasă decât şi-o amintea, dar avea ceva nou, un aer matur pe care nu i-l cunoştea şi care o prindea foarte bine.

James se pregătea să spună pentru ee venise. Voia să o asigure că era gata să o ierte pentru felul în care îl umilise în biserică şi să o primească înapoi. Chiar în momentul acela uşa se trânti de perete şi un băieţel intră alergând. Era murdar pe faţă şi pe mâini, ca şi pe costumul

de marinar.

— Mamă, mamă, ţipă el ascunzându-şi capul în fusta lui Temperance. În spatele lui alerga o tânără domnişoară în uniformă de bonă, cu pălăria într-o parte.

— Vă rog să mă iertaţi, a fugit.

Temperance mângâie tandru pletele de un blond închis ale copilului.

— Ce-ai mai făcut de data asta?

— A scos toţi bulbii pe care i-a plantat grădinarul săptămâna trecută, zise bona cu o voce exasperată.

— Aha, spuse Temperance, ridicând privirea. Şi tu unde erai în acest timp? Iar te-ai întâlnit cu prietenul tău?

Tânăra femeie izbucni în lacrimi.

— Îmi pare rău, doamnă, n-o să se mai întâmple. Nu am experienţă cu copiii. Mi-ar fi mai uşor să îmi câştig pâinea muncind cu braţele decât…

— Mable! se răţoi Temperance, uitându-se la băiat. Îi săltă căpşorul din poală şi îi luă faţa în mâini. Vreau să-ţi prezint pe cineva, îi spuse întorcându-l către James. Domnul se numeşte James McCairn şi este din Scoţia. Du-te şi dă mâna cu el.

Băiatul păşi solemn spre James şi-i întinse mâna. Bărbatul îi răspunse cu aceeaşi solemnitate. Era un copil frumos.

— E o plăcere să te cunosc, spuse el.

Menajera aduse o tavă cu un ceainic şi trei farfurioare cu prăjituri. Cu un ţipăt de bucurie, băiatul înşfacă trei prăjituri o dată şi le împinse pe toate în gură.

— Du-te şi spală-l, i se adresă Temperance bonei, şi nu te mai smiorcăi. Şi, Delly, de acum înainte… Se opri, dar o străfulgera pe bonă cu o privire severă. După ce primi un sărut pe obraz, băieţelul plecă însoţit de cele două femei.

— Îmi cer scuze.

Bărbatul încerca din răsputeri să-şi păstreze cumpătul, dar simţea că întreaga lui lume se prăbuşise în momentul în care băiatul intrase pe uşă strigând „mamă”.

— Văd că încă te mai ocupi de femei rebele, spuse şi se aşeză încercând să pară cât mai destins. Toată aroganţa lui se topise. De ce nu acţionase ceva mai devreme? De ce nu…

— Ceai? întrebă ea, ridicând ceainicul.

— Te descurci bine, spuse el, uitându-se prin cameră.

— Da, cred că da. Eu… se opri şi îi întinse ceaşca. Dar n-ai venit aici să vorbim despre mine. Ce te aduce la *New York?*

„Tu”, ar fi vrut să spună, dar mândria îl opri.

— Afaceri legate de McCairn, răspunse şi scoase dintr-un buzunar al hainei o cutiuţă. Ţi-am adus ceva.

Temperance o luă şi-i desfăcu fundiţa. Înăuntru, învelită, era o scoică aurie pe roţi, cu un omuleţ înăuntru. Nu numai că era o bijuterie foarte frumoasă, dar părea să fie din aur.

— A, da, mi-a spus mama că ai găsit comoara, spuse şi puse obiectul pe măsuţa de ceai.

Comoara aceea o costase foarte scump, îşi spuse, şi după ce auzise că a fost găsită îi scrisese mamei sale că nu voia să mai audă niciodată nimic despre McCairn. Se uită la James zâmbind.

— Înţeleg că ţi-ai dat seama până la urmă ce era cu cărţile şi cu bucata aceea de alamă.

James făcu o strâmbătură.

— Nu, nu chiar. Sau nu până de curând. Am, uf, am aruncat cu ceva în oglinda de deasupra şemineului din bibliotecă. Aşa am găsit o nişă adâncă în care era toată comoara bunicii.

— Trebuie că a fost foarte captivant, spuse Temperance sorbind din ceai. Dar cum a pus bunica ta comoara în spatele oglinzii?

— Ai fost întotdeauna o femeie inteligentă, zâmbi James, dar ea nu-i întoarse zâmbetul. În dormitorul bunicii era o ascunzătoare atât de bine disimulată încât n-am fi putut s-o găsim niciodată dacă nu spărgeam oglinda. Iar bucata de alamă era o cheie, nu avea legătură cu desenul cărţilor de joc.

— Ce femeie interesantă trebuie să fi fost

bunica ta, spuse Temperance, uitându-se la ceasul de pe şemineu. Mă bucur mult pentru tine. Şi cum o mai duc cei din McCairn?

— Bine, toţi sunt foarte bine, spuse el, conştient de faptul că Temperance dorea ca vizita să ia sfârşit Grace s-a măritat cu cel care livra calotele de pălării şi s-au mutat în Edinburg, iar Alys a început deja cursurile la medicină.

— Asta e grozav, spuse Temperance, punând pe masă ceaşca goală.

— Am înmormântat-o pe bunica mea în pământ sfinţit.

— Mă bucur, ştiu ce important era pentru tine.

— Dar tu? întrebă James.

— Unchiul tău a onorat înţelegerea pe care o aveam cu el, chiar dacă eu nu mi-am îndeplinit misiunea. Nu ţi-am găsit o soţie.

— Nu a fost vina ta, zise el.

— Şi Angus era de aceeaşi părere. După ce am încetat să-l urăsc, mi-am dat seama că este un om foarte bun. Mi-a îngăduit să locuiesc în casa tatălui meu şi să am acces la o parte din banii pe care i-a lăsat el mamei. Sub supraveghere, desigur.

— Femeia care mi-a deschis a spus: „Aici sunt slujbe numai pentru femei”. Eşti cumva asociată cu Deborah Madison?

— Doamne fereşte! Trebuie să spun însă că

fiinţa aceea îngrozitoare mi-a schimbat viaţa. M-a făcut să înţeleg că greşeam undeva.

— Tu?!

Temperance se încruntă când îl auzi. Era ca şi cum James ar fi insinuat că era prea desăvârşită să fie umană. Mai auzise şi altă dată acuzaţia asta.

— Deborah Madison m-a făcut să înţeleg că îmi hrăneam mai degrabă mândria decât să-i ajut cu adevărat pe cei care aveau nevoie de ajutor. Îmi e ruşine să recunosc, dar îmi plăcea teribil să fiu o „celebritate”, să vină la mine fete să-mi ceară autograful, să…

Făcu un gest de lehamite.

— În orice caz, după McCairn, m-am gândit că poate aş avea talent să le găsesc de lucru oamenilor. Şi, întoarsă la New York, am deschis imediat o agenţie de plasare a celor fără serviciu. I-am lăsat pe alţii să se ocupe de cărţile de istorie, zâmbi ea.

— Spuneai că banii sunt sub „supraveghere”. Supravegherea unui soţ? întrebă el, apoi simţi că-i vine să-şi muşte limba. Nu voia să întrebe aşa ceva. Din momentul în care dăduse cu ochii de băiat şi înţelesese că o pierduse, hotărâse să rămână rezervat, cu mândria intactă.

— Nu, replică Temperance amuzată. Kenna e singurul meu asociat şi ea ţine legătura cu directorii băncii lui Angus. Din punct de vedere

financiar, au grijă de noi foarte bine.

— Kenna? întrebă James neîncrezător. Kenna Lockwood? Din McCairn? Cea care…

— Chiar ea. Mama l-a convins pe Angus s-o lase să mă ajute. „O fată bună care a avut ghinion”, cum spunea mama.

Pentru prima dată de când venise, James văzu o licărire din acea Temperance pe care o cunoştea. Îl ura oare? Putea să jure că atunci când îl văzuse îi străluciseră ochii. Acum se întrebă dacă nu era licărirea urii.

— Aşadar, Kenna se ocupă de banii tăi. Sper că ai un contabil de încredere care să-ţi verifice registrele.

Ochii lui Temperance se aprinseră de mânie.

— Kenna este partenera mea în această afacere, spuse furioasă, locuim împreună la etaj şi tot împreună conducem această agenţie.

Puse ceaşca pe masă cu zgomot. Nu era nicio îndoială că era furioasă.

— Nu te-ai schimbat deloc, domnule James McCairn, nu-i aşa? Ştii cum l-a convins mama pe unchiul tău să-i dea Kennei o slujbă? I-a spus că trebuie să readucă onoarea în familie după felul în care aţi tratat-o, tu şi toate rudele tale.

James se ridică în picioare.

— Nu i-am făcut absolut nimic acestei femei. Ea a fost cea care a încercat să mă păcălească să mă însor cu ea cu ani în urmă, când, de fapt, nu

o interesau decât banii mei.

Temperance se ridică şi ea furioasă.

— Deci tu eşti considerat deştept fiindcă ai păcălit o femeie încercând să afli unde era mult iubita dumitale comoară, dar dacă ea face acelaşi lucru, încercând să pună mâna pe banii tăi, e considerată hoaţă şi merită să fie pedepsită? Şi probabil că şi eu merit ce am primit, nu-i aşa? în fond, după toate grozăviile pe care le-am făcut în McCairn, meritam să fiu înşelată şi manipulată, nu?

— *Tu* ai fost cea păcălită? Nu tu ai plănuit tot timpul să mă însori cu… James se opri, apoi se îndepărtă de ea câţiva paşi. Venisem să-ţi spun că sunt gata să te iert pentru umilinţa de atunci, dar acum…

— Tu să mă ierţi pe mine? exclamă ea cu răsuflarea tăiată, tu să mă ierţi *pe mine?*

— Văd că mi-am pierdut vremea, spuse el ţeapăn, apoi se întoarse şi ieşi trântind uşa.

Tremura de furie când ajunse în hol. Făcuse atâta drum până în Statele Unite şi… pentru ce? Nu se gândea că îl putea aştepta o nouă umilinţă. Când îşi amintea minutele, orele, lunile de după plecarea ei, umilindu-l în faţa întregului sat, îi venea să…

Când puse mâna pe clanţa uşii de la intrare călcă pe ceva. Era un creion Crayola. Îl ridică şi privi vârful rupt. Pe când era în Scoţia,

Temperance îi ceruse mamei sale să trimită cutii întregi copiilor din McCairn. Şi când văzuse desenele unuia dintre copii, scrisese unor şcoli de artă din New York. Dar nu se întâmplase nimic, pentru că Temperance nu se măritase cu el şi părăsise satul pentru totdeauna.

Se întoarse şi privi uşa închisă de la salon. Când îl părăsise în biserică, spusese că dacă i-ar fi *cerut* să se mărite cu el, ar fi făcut-o. Acum era însă prea târziu – era căsătorită şi avea un copil. Îşi făcuse o afacere – ajuta femeile mai puţin norocoase şi era fericită. În timp ce el…

James trase adânc aer în piept. Mândria nu-i ţinea tovărăşie. Ştia asta bine. Chiar prea bine.

Intră în salon cu umerii aduşi. Ea rămăsese pe canapea şi se vedea că plânsese. Se întoarse, îşi şterse lacrimile şi încercă să-şi ascundă faţa.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise James încet.

— Nu mai e nevoie. Cred că ai spus totul.

— Nu, zise el şi o clipă fu tentat să se întoarcă iar şi să plece.

Din moment ce era căsătorită, ce avea el să-i spună nu mai putea schimba nimic. Încă îşi mai putea salva mândria şi să plece. Şi apoi? Să se întoarcă acasă cu mândria intactă? Şi, de fapt, nu mândria îl adusese în situaţia asta?

— Oglinda din bibliotecă am spart-o de furie. După ce ai plecat am spart multe lucruri.

— Nu e nevoie să-mi spui toate astea, replică

Temperance ridicându-se.

— Ba da, răspunse James. Şi dacă eu am putut să fac atâta amar de drum până în oraşul acesta fierbinte şi m-am îmbrăcat cu pantalonii ăştia care mă stânjenesc şi-mi dau mâncărimi, atunci ai putea şi tu să mă asculţi. Stai jos!

Temperance se aşează. James îşi duse mâinile la spate şi începu să măsoare camera.

— Grace a plecat din McCairn. Şi-a luat soţul, fata şi afacerea şi a plecat. Dar nu înainte de a-mi spune ce gândea. Mi-a spus că nu mai suportă să vadă ce a ajuns satul. Mi-a spus că temperamentul meu, faptul că devenisem ursuz după ce se întâmplase cu prima mea soţie, şi mai târziu, când te învinovăţeam pentru ceea ce mi-ai făcut *tu* mie, toate erau doar o scuză ca să mă izolez, să evit să înfrunt viaţa. Şi-a luat copilul, afacerea şi a plecat. De fapt, aproape toată lumea mi-a spus acelaşi lucru.

Se opri o clipă şi privi zidul din faţa lui. Îşi aminti de lâncezeala ce cuprinsese satul după ce li se luase afacerea lor nouă şi modernă. Spuse cu o voce caldă:

— Au mai plecat şi alţii în afară de Grace, spunând că nu văd niciun viitor pentru ei în McCairn.

James se opri şi se aşează pe scaunul din faţa lui Temperance, dar nu o privi direct. Era oare milă în ochii ei? Marele stăpân al clanului nu fusese în

stare să-şi salveze oamenii.

— Colin nu a vrut moşia. A spus că se săturase să fie tratat ca un monstru doar pentru că îi plăcea să mai joace din când în când. Că are o căsnicie fericită, îşi iubeşte copiii, şi e în consiliul de administraţie a trei bănci, şi că poate să-şi satisfacă plăcerea dejoc acolo dacă voia. A spus că McCairn este o afacere riscantă cu care nu voia să aibă de-a face.

James îşi privi mâinile. Îi era greu să accepte că eşuase, dar în acelaşi timp simţea că se eliberează. I se lua o mare greutate de pe inimă spunând aceste lucruri. Se uita la Temperance şi nu văzu milă în ochii ei, ci interes. Îl încuraja din privire să continue.

— Am vorbit cu nişte avocaţi despre testament. Mi-au trebuit doi ani, dar în cele din urmă au apărut câţiva martori care au susţinut că mă căsătorisem o dată din dragoste, iar în testament nu scria nimic pentru cazul în care soţia mea ar fi murit.

James schiţă un zâmbet.

— Şi din moment ce Colin nu dorea moştenirea, munca avocaţilor a însemnat doar că acum sunt adevăratul stăpân al moşiei McCairn şi că pot s-o las moştenire urmaşilor mei.

— Adică lui Ramsey, murmură Temperance.

— Da, lui Ramsey.

James tăcu un timp. Când ridică privirea,

Temperance înţelese că îl avea în faţă pe adevăratul James, cel pe care îl ascundea înăuntru, departe de ochii celorlalţi, un James descoperit şi fără apărare.

— În toţi aceşti ani, spuse el cu o voce atât de joasă încât Temperance trebui să se aplece ca să-l audă, am crezut că satul merge prost din lipsa banilor. Dacă aş fi avut suficienţi, aş fi putut să-mi aduc oamenii şi pământul în starea în care erau odată Ai avut dreptate când ai spus că McCairn ajunsese de râsul întregii Scoţii.

Temperance încercă să se scuze, dar James n-o lăsă.

— Nu, aveai dreptate, şi ai atins un nerv sensibil când ai spus-o. Îmi era ruşine de trecutul de cartofori al strămoşilor mei şi de paragina în care ajunsese ţinutul. Grace avea dreptate. Mă ascundeam de viaţă la McCairn.

Se ridică şi începu iar să se plimbe.

— Înainte de a veni tu eram mulţumit cu ce făceam şi cu faptul că eram singur. Înţeleg acum că, de fapt, munca grea de paisprezece ore pe zi pe care o făceam era doar un pretext ca să nu am timp să gândesc.

Se opri şi se uită la ea.

— Apoi ai venit tu şi ne-ai trezit pe toţi la realitate. M-ai făcut să rid, să-mi doresc tovărăşia unei femei. Până atunci nu simţisem singurătatea. După ce ai plecat, parcă am fost

bolnav.

Se aşează din nou pe scaun şi se uită în ochii femeii.

— Sunt lucruri pe care nu ţi le-am spus niciodată. Nu ţi-am spus ce a însemnat pentru mine să iau cina cu tine sau cât de frumoase au fost orele petrecute în peşteră. Erai atât de generoasă şi de bună cu oamenii din McCairn, mai mult decât am fost eu vreodată. Te implicai personal, eu nu trebuia să fac nimic, pentru că eram stăpânul.

Când o privi, desluşi lacrimi în ochii ei.

— Ai avut dreptate să mă părăseşti. Ai făcut ce trebuia. Dacă ai fi rămas, aş fi…

— M-ai fi socotit a ta ca de la sine înţeles? completă ea.

James zâmbi.

— Totdeauna ai ştiut să mă faci să râd. Da, dacă ne-am fi căsătorit, cred că aş fi ajuns să mă port odios cu tine. Nu preţuim ce câştigăm prea uşor. Trase aer în piept şi întoarse capul o clipă, apoi o privi direct. Am venit azi aici ca să…

— Ca să ce? îl îndemnă ea.

Bărbatul zâmbi.

— Să-ţi spun că sunt gata să te iert şi să te iau înapoi. Se pare că n-am învăţat prea multe în toţi aceşti ani. Nu m-am gândit nicio clipă că poate te-ai căsătorit şi ai un copil. Cred că îmi închipuiam că…

— Că plâng în singurătate, după tine, aşa cum făceai tu?

— Da, spuse el zâmbind iar, apoi trase aer în piept, încercând să se liniştească. Pierduse. Din cauza mândriei lui nesuferite, pierduse tot. L

Zâmbi însă când o privi pe Temperance.

— Nici mie nu-mi vine să cred, dar mă simt mult mai bine acum. E ciudat, credeam că dacă mă umilesc o să plesnesc. M-am înşelat, am un sentiment de libertate. Mă simt mai uşor.

— Temperance îi zâmbi cu căldură.

— Cred că în Scoţia nu se spune că e bine să-ţi deschizi sufletul.

— Nu, sau cel puţin eu n-am auzit-o la şcoala de stăpâni, spuse el. Temperance râse. James scoase o altă cutie din buzunar. Vreau să-ţi mai arăt ceva.

Era o cutie pentru inel.

— James, nu cred… începu ea, dar el o opri. Era evident că avea să-i spună că nu mai era nevoie să fie umil.

— Nu, *trebuie* să-ţi spun ceva. Fac asta pentru mine. Mi-ai spus la altar că ai fi vrut un inel…

— James, te rog… Nu e nevoie să faci asta.

— Dar *vreau* să o fac. Vreau să-ţi arăt ceva. Te-am amăgit şi te-am manipulat, e drept, dar am făcut-o cu intenţii bune. După ce ies pe uşa aceasta, promit să nu te mai deranjez niciodată, aşa că aş vrea să plec ştiind că nu gândeşti rău

despre mine.

Deschise cutia, scoase un inel de argint şi i-l întinse.

— Vezi ce scrie pe el?

Temperance luă inelul şi îl ridică în lumină.

— Mi-ai spus la nuntă că dacă aş fi venit pur şi simplu la tine şi aş fi îngenuncheat, şi aş fi avut un inel într-o cutie frumoasă, ai fi spus da. Voiam să-ţi arăt că intenţionam să-ţi dau un inel, dar voiam să-ţi mai dau şi atâtea alte bogăţii şi de aceea am aşteptat până în ultima clipă să văd ce ştia Kenna despre comoară.

Pe inel era gravat: „Lui TM cu toată dragostea mea, JM,”

— Era prea lung şi au trebuit să ne scurteze numele, spuse James, zâmbind. Ştiau că vreau inelul în douăzeci şi patru de ore şi s-au descurcat cum au putut.

Temperance îi înapoie inelul, se rezemă de speteaza scaunului şi îl examină în tăcere. James îi privi mâinile şi simţi un junghi dureros în stomac. Avea o verighetă pe al treilea deget de la mâna stângă. Spuse, încercând să nu lase să se vadă că i se rupea inima.

— Şi cine este?

— Cine este cine?:

— Soţul tău. Dacă ţi l-a găsit unchiul meu, îl omor.

Temperance zâmbi.

— Nu am pe nimeni. Le spun oamenilor că sunt văduvă şi ei acceptă acest lucru. Sinceră să fiu, probabil că nu mă crede nimeni, dar minciuna mă face mai umană. Kenna mi-a fost de mare ajutor. Se pricepe la afaceri şi spune că-i place mai mult să facă bani decât îi plăceau odată bărbaţii.

James o privi mut de uimire. Dar copilul…

— E al tău, spuse Temperance voioasă, ca şi cum anunţa o petrecere.

— Poftim?

— Fiul meu este fiul tău. Nu m-am priceput niciodată la cifre şi se întâmplau atâtea în săptămânile acelea încât nu mi-am dat seama că aveam să am un copil.

Lui James îi luă ceva vreme să înţeleagă ce-i spusese.

— Nu eşti căsătorită? şopti el.

— Nu.

În clipa următoare James se scotocea prin buzunare după inel şi îl scăpă de două ori înainte să ajungă la Temperance; apoi îngenunche şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Vrei să fii soţia mea? Te rog. Stăm unde vrei tu. Aici în

New York, ca să poţi să te ocupi de afacere. Şi acum pot să-mi permit să-ţi cumpăr ce vrei – nu că aş crede că poţi fi cumpărată, dar…

Temperance îi duse degetul la buze.

— Mi-ar plăcea să mă întorc la McCairn. Mi-ar plăcea ca fiul meu… *fiul nostru* să crească acolo. Şi aici poate rămâne Kenna să supravegheze mersul afacerii. Nu are nevoie de mine.

— Am nevoie de tine, spuse James, implorând-o din ochi. Avem cu toţii nevoie de tine. Disperată.

— Şi eu am nevoie de tine, admise Temperance. Şi fiul nostru are nevoie de noi amândoi. Se aplecă şi îl sărută uşor pe buze. Vrei să îl cunoşti pe fiul tău? Să-l cunoşti cu adevărat?

James părea gata să izbucnească în plâns; se ridică şi Temperance remarcă o Schimbare. Îşi abandonase mândria că să o cucerească şi acum ea i-o restituise. Şi ea îşi recăpătase mândria. Fuseseră nişte ani grei. Îi fusese greu sa fie singurul părinte…

— Mergem? întrebă, întizându-i braţul.

— Da, răspunse ea. Da.

Sfârşit

Colecția
Romantica

Cunoscuta scriitoare americană JUDE DEVERAUX a debutat în 1976, publicînd pînă în prezent 39 de romane, unul mai bun decît celălalt, traduse în numeroase limbi, inclusiv în română, în tiraje de peste 40 de milioane de exemplare.

Apartenența la grupul celor mai prestigioși autori contemporani de literatură romantică este atestată de situarea sa de 25 de ori pe primul loc în topurile de specialitate și de adjudecarea marelui premiu *Romantic Times*.

Cartea de față, ultima publicată de Jude Deveraux, îl poartă pe cititor în atmosfera aristocrației engleze de la începutul secolului trecut.

Momente de tandrețe, alternînd cu altele mai tensionate, marchează povestea de dragoste dintre un englez ultraconservator și o americancă, înfocată adeptă a politicilor de emancipare a femeii.

Va fi mai puternică iubirea lor decît divergențele de opinii și orgoliile personale ce par obstacole insurmontabile?

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

Lei 99000